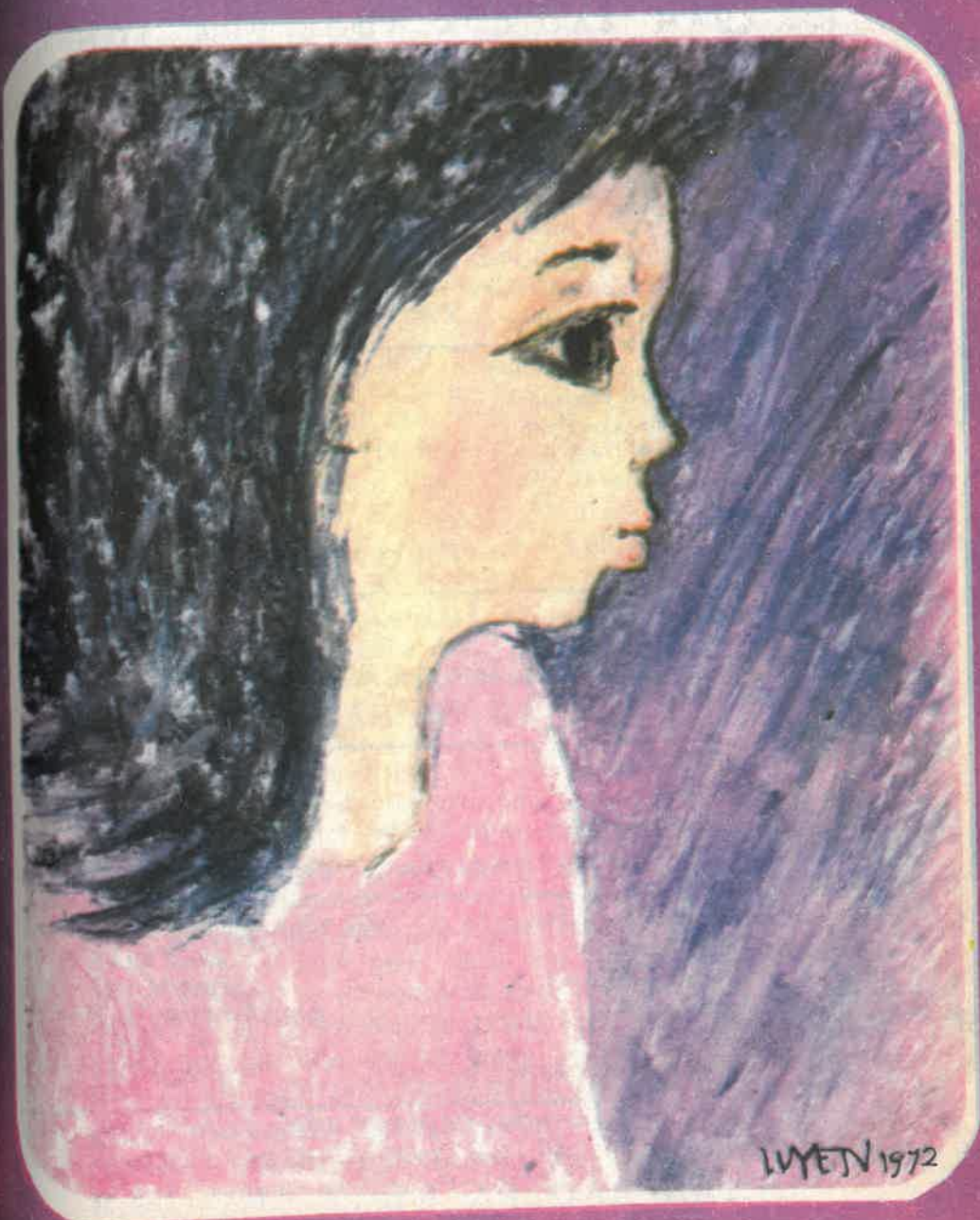

57

ason
AP215
T924 +

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
CHỦ BÚT : ĐÌNH TIẾN LUYỆN
THƯ KÝ : TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
TRỊ SỰ : PHẠM ĐÌNH THỐNG

VĂN

một ô cửa, một gốc cây
nụ ngọc lan của hương
những lớp sương mù
cho một dấu hỏi buồn
dấu chim bay
hư không

MUỜNG MẢN
PHẠM ĐÌNH THỐNG
NGUYỄN THỊ VÔNG VANG
TÓC BAY
NHƯ THUYỀN
THOẠI LY

THƠ

xuân diệp — phạm tuế — hoài diễm từ — phạm khánh vũ
nguyễn thương hoài — thu dung tôn nữ — nguyễn hoài
bắc — nguyễn trầm uyên — trần phượng vũ.

TRUYỆN DÀI

mùa áo vàng
tình mộng
vuông cổ hện

TỪ KẾ TƯỜNG
HOÀNG HẢI THỦY
ĐÌNH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
chạp phô
biết một biết mười
bệnh mới lớn
ngọc thân ái
tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
KIẾN VÀNG
NGUYỄN THẾ
NGUYỄN TUẤN ANH
NGỌC
DUYÊN ANH

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão - Saigon Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597 BTT NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

trời quang mưa tạnh

Tuổi Ngọc hoan hỉ, báo tin cùng bạn ngọc : Giai đoạn chống gậy mà đi đã chấm dứt. Bây giờ, Tuổi Ngọc sang giai đoạn khập khiễng bước, vất gậy vào xô tối. Không than van, không kẻ khổ nữa. Nhưng vẫn âm thầm và nhẫn nại nhả những sợi tơ thiện chỉ như loài tằm. Bạn ngọc có nghi ngờ sự khiêm tốn cũng đành chịu. Tuổi Ngọc, với truyền thống của loài sen, loài rùa, sẽ chẳng bao giờ dám huyênh hoang giống loài thỏ. Bằng bóng mát của bạn ngọc, Tuổi Ngọc có niềm an ủi. Bằng bóng râm của bạn ngọc, Tuổi Ngọc đã không gục ngã trên con đường nóng bỏng. Và Tuổi Ngọc, sẽ có ngày, bước mạnh, bước hiên ngang. Tuổi Ngọc phải đầy 10J trang, tràn ngập bài vở đáng giá và sáng giá, dù giấy lên giá. (Giấy lại lên mỗi rame 150 đồng. Trước 1.450 đồng, nay 1.600 đồng một rame giấy 65 x 100). Tuổi Ngọc vui mừng chào tái ngộ bạn ngọc ở Huế, Kontum, Quy Nhơn, Lai Khê... Chúng ta xa nhau hơi lâu, giờ chúng ta gặp lại nhau. Để cuộc gặp gỡ mang nặng một kỷ niệm, từ số sau, Tuổi Ngọc 58, chắc chắn sẽ làm bạn ngọc ngạc nhiên và thích thú. Nói sớm quá e hết hay và hết... ngạc nhiên. Trong nhiều « cái » ngạc nhiên, có thể, tiết lộ một « cái » : Tuổi Ngọc sẽ, mỗi tuần, nói chuyện « văn chương phú lục » với các bạn ngọc thích viết văn làm thơ, nhất là các bạn văn nghệ trẻ tỉnh nhỏ. Sở dĩ, có mục này vì, mới đây, Tuổi Ngọc nhận được một bức thư, trong đó, có đoạn : « ... Những anh em rất thích và hoạt động văn nghệ ở lĩnh nhỏ vốn rất « áy náy », rất « bần khoản » khi phải tiếp xúc với các nhà văn, nhà thơ Sài Gòn, nhất là những người đã nổi tiếng. Chúng tôi thấy họ quá lớn mà mình quá bé, vóc dáng họ uy nghi mà mình quá tầm thường, và nếu gặp trường hợp phải tiếp chuyện, chúng tôi có mặc cảm về sự thua sút của mình (dĩ nhiên, trên lãnh vực văn nghệ) để từ đó thiếu sự kính mến, thân mật lẫn nhau... » Trong tòa soạn Tuổi Ngọc có ba người đã xuất bản nhiều sách. Đã nhiều lần chúng tôi khẳng định một cách chân thực rằng chúng tôi không bao giờ làm văn học nghệ thuật, cũng chẳng mưu đồ làm văn học nghệ thuật. Chúng tôi chỉ viết truyện kiếm sống. Thế thôi. Đáng lý, chúng tôi nên im lặng mà kiếm sống. Nhưng người ta cố tình không cho chúng tôi im lặng. Thú thật mình viết văn

kiếm sống cũng bị phàm bình là giả dối và không được tách ra khỏi cái hoạt động ghê gớm là « văn học nghệ thuật ». Mà nếu huyền hoang vô ngữ nói mình làm văn học nghệ thuật thì bèn bị bẻ thử « Chúng nó đòi làm văn học nghệ thuật à ? » Không khí văn nghệ Sài Gòn là thế. Với một số người. Là bè phái. Là suy tôn và tự suy tôn. Là tụ tập ở một quán nước sang trọng nói xấu những kẻ vắng mặt. Và khi kẻ vắng mặt nhin hết nôi, bắt buộc hẳn phải lên tiếng. Sự lên tiếng chẳng đẹp để gì. Ngay những người làm văn nghệ ở Sài Gòn còn thiếu sự kính mến lẫn nhau nói chi họ chẳng xa lạ với những người làm văn nghệ chưa nổi tiếng ở tỉnh nhỏ ! Song chỉ có một số thôi. Nhiều người văn nghệ Sài Gòn đã cực lực chống đối tinh cách bè phái suy tôn trong lãnh vực văn nghệ. Tuần báo Tuổi Ngọc không bao giờ là tuần báo văn học nghệ thuật cả. Nhưng anh em văn nghệ tỉnh nhỏ (dĩ nhiên chưa có sách xuất bản) muốn nói chuyện văn nghệ một cách thân mật, gọi là thảo luận với nhau kinh nghiệm sáng tác thì Tuổi Ngọc cũng rán bắt chước con ếch ương gống mình cho bụng to bằng con bò để nói chuyện văn nghệ một cách khơi khơi, miễn là không làm phiền lòng hay làm xúc phạm uy danh của các nhà văn, nhà thơ lớn hôm nay, bây giờ. Những xúc phạm đã trót xảy ra, Tuổi Ngọc thành thật xin lỗi. Những ai thích kết bè gây phái văn nghệ, những ai thích tụ tập ở quán nước sang trọng nói xấu những kẻ vắng mặt, những ai thích đưa chuyện gây chia rẽ anh em văn nghệ cứ việc tiếp tục. Tuổi Ngọc im lặng. Chỉ xin họ cũng im lặng, đừng xía vào công việc của người khác xét ra không ảnh hưởng gì tới tinh thần và vật chất của họ. Anh làm văn học nghệ thuật mặc anh, nhưng anh đừng cấm chúng tôi không làm văn học nghệ thuật giống anh, như anh mà chúng tôi chỉ viết truyện giải trí bình thường và không vi phạm những « giáo điều » của nhà nước. Bởi anh cứ ngựa miệng, nên, là người đầy đủ cái xấu và cái tốt, đầy đủ thiên lương và bất lương, chúng tôi phải ngựa miệng đáp lễ. Anh đừng dọa chúng tôi bởi chúng tôi không dọa anh và không sợ anh dọa. Và vì thế, chúng tôi sẽ nói chuyện « văn chương phú lục », kiểu « văn chương phú lục » của chúng tôi. Văn chương phú lục không phải chỉ có một kiểu như loài hoa không phải chỉ nở rất lúc vạn thọ. Bạn ngọc thân mến, bạn hãy chờ Tuổi Ngọc 58 ngọc nhiên, Tuổi Ngọc 58 trời quang mưa tạnh.

Có phải trời đã quang mưa đã tạnh

Cùng lúc Tuổi Ngọc loan tin chấm dứt giai đoạn « chống gậy mà đi », ở khắp các chiến trường, quân ta thắng lớn. Tuyển đầu, quân dù và thủy quân lục chiến của ta cho bọn xâm lăng ngu xuẩn những đòn thiếu tim và làm xẹp mọng điên rồ của chúng. Ông Võ Nguyên Giáp chắc là đang ngậm quả bồ hòn. Nhả ra thì sợ mất mặt. Ngậm mãi thì chất đắng tội nghiệp. Ông nên ca bài « Đi về sao chẳng đi về » cho được việc. Miền Nam không muốn làm nhục ai hết, chỉ khoái yên bình. Nói về « báo trường » và « văn trường » thì ông già Nguyễn Đình Vượng vừa tung ra 2 cuốn tiểu thuyết mới nhất, một của tác giả *Đề Tướng Nhớ Mùi Hương*; tức là mông xừ cao kều Mai Thảo, nhan đề: *Hạnh Phúc Đến Về Đêm* và một của nhà văn Nguyễn Đình Toàn nhan đề *Áo Mơ Phai*. Về tác giả Mai Thảo, Tuổi Ngọc đã từng giới thiệu. Tuổi Ngọc chỉ nên thêm một điều: Tiểu thuyết Mai Thảo, gần đây, được coi

là bán chạy nhất và Mai Thảo là tác giả có sách bán chạy nhất của nhà xuất bản Nguyễn Đình Vượng. Như thế đã đủ nói rõ giá trị tiểu thuyết Mai Thảo. Vậy bạn thử đọc *Hạnh Phúc Đến Về Đêm* xem sao. Riêng nhà văn nổi tiếng Nguyễn Đình Toàn thì bạn ngọc đã từng theo dõi truyện dài *Gì Ra Chơi* của ông đăng trên Tuổi Ngọc bộ cũ. Nguyễn Đình Toàn là nhà văn được coi như một trong số ít những nhà văn tiến bộ *Áo Mơ Phai* nhắc lại kỷ niệm bốn mùa của Hà Nội với ký ức mật ngọt của tình yêu về thành phố dĩ vãng và những người của thành phố ấy. Trong lúc đó, tạp chí *Chính Văn* của nhà lập thuyết Nguyễn Mạnh Côn sau nhiều ngày phân vân đắn đo báo đã quyết định đổi khổ mới (như tạp chí *Bách Khoa* của ông Lê Ngô Châu) và bộ biên tập mới. Ông Trần Phong Giao sau nhiều tháng đau dai phải cho đình bản tạp chí *Giao Điểm* về cộng tác với *Chính Văn* với tư cách chủ bút. *Chính Văn* khổ mới sắp xuất hiện. Khi văn chương nở hoa rực rỡ, ấy là lúc trời đã quang mưa đã tạnh chăng? (*Ái Hoa*)

văn hóa dân tộc, bảo tàng hay khảo cổ

Những ngày chiến cuộc lan rộng và đè nặng ở Trị Thiên, những tin tức về một trận thư hùng có thể xảy ra ở Huế, nơi được coi như có nhiều di tích lịch sử và bảo vật văn hóa được tàng trữ. Phủ Quốc Vụ Khanh Đặc Trách Văn Hóa bèn cho dời các bảo vật từ cố đô về Sài Gòn, với mục đích, tránh những hư hao thất lạc

đồ nát có thể xảy ra, nếu lỡ có đánh nhau ở Huế, như hồi Mậu Thân. Nước đục thả câu. Lợi dụng tình trạng chiến tranh một số con buôn văn hóa (?) đánh cắp bảo vật văn hóa đem bán cho người ngoại quốc. Một đạo báo chí xôn xao về vụ mất một số lớn bảo vật của Hoàng tộc. Chắc là có bàn tay của những kẻ quyền thế. Bảo vật được di chuyển đem bán bằng trực thăng hoặc GMC thì làm sao ai kiểm soát được. Đó là một thiệt thòi lớn cho văn hóa dân tộc. Công việc di tản các bảo vật về Sài-Gòn gặp sự phản đối của phía Hoàng tộc, nhất là Đức Từ Cung. Dĩ nhiên điều này không thể trách được, bởi ai cũng biết các di tích, bảo vật triều đình để lại là một biểu tượng uy quyền các vua chúa, của sự kính nể các bậc tiên đế ở trong lòng đám con cháu còn lại. Vấn đề được đặt ra cho cơ quan văn hóa nhà nước, đã không khéo léo giải thích. Và có lẽ những người trong Hoàng tộc không mấy tin tưởng vào công việc phục vụ văn hóa của các vị có trách nhiệm. Thực ra làm văn hóa không phải cho lo di tản các di vật lịch sử hay tổ chức các giải thưởng văn nghệ này nọ. Văn hóa dân tộc đâu phải chỉ bấy nhiêu thôi. Đôi khi người ta lầm lẫn công việc văn hóa như là công việc bảo tàng hay khảo cổ. Công việc văn hóa nó bao gồm nhiều phương diện. Việc dời các di vật lịch sử từ Huế về Sài Gòn là việc hay. Nhưng không thể chỉ bấy nhiêu đó là đủ. Không thể di tản hết được tất cả. Vấn đề rất quan trọng là làm sao ngăn chặn sự đánh cắp các bảo vật bán ra ngoại quốc. Người ta cho rằng có một tổ chức qui mô, có « nội tuyến » trong Hoàng tộc, chuyên

liên lạc và bỏ mồi cho người ngoại quốc, mua bán các bảo vật. Dĩ nhiên nếu thực như thế thì phải có các vị tai to mặt lớn vì quyền lợi nhỏ nhen cơm áo mà quên mất truyền thống giống nòi. Không có gì bí hiểm cho bằng các tài liệu văn hóa, di vật lịch sử của Việt Nam hầu hết nằm ở các thư viện, bảo tàng viện của Tàu, Mỹ, Nhật, Tây... Muốn nghiên cứu một công trình gì liên quan tới tài liệu lịch sử nước nhà phải bay qua Tây, Mỹ hay Nhật để mượn các tài liệu của... mình mà nghiên cứu!! Chúng ta hy vọng ở một sự thay đổi thiết thực và một chính sách văn hóa khả dĩ phát triển và bảo tồn được văn hóa dân tộc một cách tốt đẹp hơn. Lão Tử bảo rằng : « Làm thầy thuốc mà làm thì giết một người, làm chính trị mà sai lầm thì hư một thế hệ, nhưng làm văn hóa mà làm thì di hại cả muôn đời ». Nhất là trong giai đoạn quyết liệt một mất một còn hiện nay của quốc gia. Đừng chỉ nghĩ tới quân sự và chính trị mà quên đi mặt trận văn hóa. Một mặt trận rộng lớn và lâu dài đối đầu từ mọi phía và ảnh hưởng rất lớn đến cả một dân tộc thì không thể coi thường được. (P.Đ.T)

tuổi trẻ tuổi trẻ niềm tin còn ở nơi đâu

Một nhà giáo ở tỉnh vừa gửi thư về kể chuyện dạy dỗ, học hành ở các trường tỉnh lẻ bây giờ. Trong một giai đoạn bi đát như hiện nay, không riêng gì tình trạng giáo dục xuống dốc mà hầu như mọi ngành sinh hoạt khác đều sa sút. Nhưng một vấn đề nhà giáo trẻ tuổi đưa ra làm chúng tôi bùi ngùi

xúc động. (Chủ bút kiểm duyệt bỏ một đoạn). Nhà giáo chúng kiến cảnh trên, ngậm ngùi không biết nói gì với học trò của mình. Tuổi trẻ Việt Nam sinh ra trong chiến tranh, lớn lên và trưởng thành trong chiến tranh. Hầu hết thanh thiếu niên ở nhà quê được đi học rất trễ, bây giờ học hành dở dang. Tuổi trẻ đã bơ vơ, đã mất niềm tin. Và chút niềm tin còn sót lại ở học được cũng đã bị lung lay đến tận gốc rễ, nếu không nói là đã phá vỡ. Bây giờ là mùa hè. Mùa hè của tuổi trẻ Việt Nam không phải để nghỉ ngơi, du lịch mà để lo thi cử, lo đơn quân, nhập ngũ. Tuổi trẻ ở nhà quê và tuổi trẻ thành phố dù đời sống bên ngoài có khác biệt song những âu lo vẫn là những âu lo của tuổi trẻ Việt Nam. Có niềm tin nếu còn sót lại đó không? Ở đâu? Hãy giữ lấy. Hỡi tuổi trẻ Việt Nam. (Phạm Định)

phương tấn, bàn tay cứu trợ thầm lặng

Dưới sự bảo trợ của anh em Người-Trẻ-Việt-Nam phụng sự văn hóa và xã hội, nhà thơ Phương Tấn tác giả những tập thơ *Khổ Lụy* (1971) *Thơ-Tình-Của-Một-Thi-Sĩ-Việt-Nam-Trên-Đất-Mỹ* (1970) đã thu được 350 ngàn đồng tiền lời ở tập bút ký vừa xuất bản của anh. Được biết, trọn số tiền này được cắt 200 ngàn để dành tặng đồng bào chiến nạn miền Trung. Và 150 ngàn đồng còn lại sẽ dành cấp học bổng toàn niên cho các học sinh nghèo toàn quốc niên khóa 1972-1973 qua bán nguyệt san *Ngôn Ngữ* do anh và một số anh em văn nghệ chủ trương. Với số tiền 200

ngàn đồng, nhà thơ Phương - Tấn trong các ngày 07 và 08 tháng Sáu vừa qua đã trao tận tay 200 gia đình được xếp vào thành phần cùng khổ trong gần 20 trại tạm và tiếp cư mà anh cùng anh em Người-Trẻ-Việt-Nam suốt gần nửa tháng đã tìm đến dò la, thăm hỏi, chung sống và chọn lựa. Được biết những trại tạm và tiếp cư này hầu hết đều xa thành phố và rất ít được sự săn sóc của chính quyền cùng các hội đoàn cứu trợ tại Đà Nẵng. Trước việc làm cao đẹp và nhiệt tình của nhà thơ Phương Tấn cùng anh em Người Trẻ Việt Nam trong ý nguyện xây dựng xã hội Việt Nam giữa chính những đen tối và tàn khốc của chiến tranh đang có, đã nói lên được tình tương thân tương ái và cũng là một niềm ai ủi cho các gia đình chiến nạn. (Lê Văn Trung)

giới thiệu sách mới trong tuần

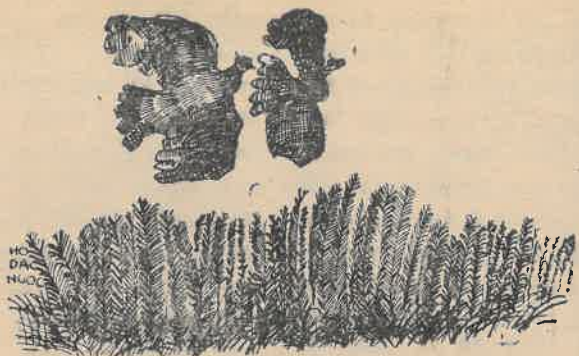
Tòa soạn Tuổi Ngọc vừa nhận được những sách sau đây do chính tác giả và nhà xuất bản gửi tặng :

● **LỘT TRẦN VIỆT NGŨ** của Bình Nguyên Lộc, Nguồn Xưa xuất bản, tác giả gửi tặng. Sách dày 412 trang, giá 550 đồng.

Tác phẩm biên khảo với nhiều công trình nghiên cứu công phu sau cuốn *Nguồn gốc Mã Lai của dân tộc Việt*.

● **TÔI LÀ MẸ** của cố văn sĩ Lê Văn Trương do Mây Hồng tái bản và gửi tặng. Sách dày 240 trang, bìa offset, giá 250 đồng.

Tuổi Ngọc chân thành cảm ơn người tặng sách và ân cần giới thiệu cùng bạn ngọc.

MỜI YÊU XUÂN DIỆU

Ngày trong lấm, lá êm, hoa đẹp
quá .
Nhan sắc ơi, cây cỏ chói đầy sao .
Tháng giêng cười, không e lệ chút
nào,
Bằng trăm cánh của bướm chim
rối rắm.
Ai có biết mùa xuân lên nặng lấm,
Trên cánh hồng và trên những trái
tim ?
Nghe điệu lòng hưởng ứng với ca
chim,
Tôi tự thấy lạc loài trong nắng
mới.
Mở miệng vàng... và hãy nói yêu
tôi...
Dầu chỉ là trong một phút mà thôi .

Đã bao lúc màu hoa đem nhớ tới.
Biết nhớ ai, đành chỉ nhớ xa xôi.
Lời ái ân ngừng lại ở nơi môi,
Mặc ánh sáng tha hồ reo trên nội.
Năm nay lại vương bởi hồi gió sợi,
Năm nay hương dậy lại tới bởi hồi.
Một trời mơ đang cầu nguyện trong
tôi,
Chờ một tiếng đề bừng lên hạnh
phúc.

Mở miệng vàng... và hãy nói yêu tôi,
Dầu chỉ là trong một phút mà thôi!
Cần chi biết ngày mai hay bữa
trước ?
Gần hôm nay, thì yêu dấu là nên.
Tôi ung đùa, người hãy cợt thân
nhiên :
Ta tưởng tượng một tình duyên
mới nư,
Người được nói, ta được nghe là đủ,
Thực càng hay, mà giả dối lại sao ?
Gặp nhau đây, ai biết tự thời nào,
Xa nhau nữa, ai đoán ngày tái ngộ !
Mở miệng vàng và hãy nói yêu tôi,
Dầu chỉ là trong một phút mà thôi !
Hỡi nhan sắc, ngại ngần chi không
nói,
Cho trời thêm xanh, cho cảnh càng
xinh,
Cho dư âm vang động của lời tình
Làm êm ấm đôi lời xuân trống trải,
Tôi lắng đợi ! Nhịp lòng tôi đứng lại !
Tôi cần tin ! Tôi khao khát được
nhắm !
Cho tôi mơ một ảo tưởng thâm trầm,
Và mặc kệ, nếu đó là dối trá !
Mở miệng vàng và hãy nói yêu tôi,
Dầu chỉ là trong một phút mà thôi !

những ngày, những tháng NGỌC CUNG HOÀNG

Giao sợ những ngày mùa Hạ, nhất là những ngày không có anh, dù anh không ở bên cạnh Giao nhưng ngày nào anh còn ở thành phố bé nhỏ này là Giao còn thấy an lòng. Giao không cảm thấy mình bơ vơ như con chim nhỏ bị nhốt trong chiếc lồng tre chật hẹp. Anh thấy con chim nào bị nhốt trong lồng chưa ? Giao thấy rồi ! Giao thấy nó buồn thiu, mắt thường kéo màng trắng, và xù lông, ủ rũ tội nghiệp làm sao đó anh ! Mỗi lúc anh đi xa, Giao lại thấy mình giống con chim ấy. Nhiều lúc buồn muốn khóc, và Giao chỉ muốn đi tìm anh để nói với anh là Giao giận anh ghê lắm. Anh bỏ Giao lại thành phố như nhốt một con chim vào chiếc lồng nhỏ, thật là vô tình. Anh đi mà không thèm cho Giao biết, đến bây giờ Giao vẫn còn giận anh

— Xin lỗi, được không ? Anh chỉ sợ Giao buồn và...

— Và sao ?

— Và khóc. Chưa hết mùa nắng nhưng nếu Giao khóc, trời sẽ sớm sang mùa. Mưa nhiều, đường đi có nhiều vũng nước và áo Giao sẽ ướt...

— Anh ngại Giao đó hả ?

— Anh có ngại hồi nào đâu.

Giao nhìn về chân trời, nơi có những đám mây trắng nõn và bóng một vài cánh chim đen hần lên da trời. Gió từ phương trời ấy thổi về, miên man mái tóc đen óng ả của Giao. Giao nói nhỏ một mình :

— Phải chi anh cho Giao biết, Giao đã sửa soạn hành trang cho anh thì đâu đến nỗi.

— Gì mà hành trang ? Đi quân trường chứ bộ đi du lịch đâu mà hành trang.

— Thế mới thiếu đủ thứ. Bỏ quên cả bút ở nhà rồi không có gì để viết, phải đi mượn của bạn bè.

— Cho Giao biết để Giao buồn à!

— Giao cầu nguyện cho anh.

— Có gì mà phải cầu nguyện vào quân trường chứ bộ ra chiến trường đâu mà lo.

— Bộ ở đó không phải bắn súng à?

— Có nhưng bắn một mình hoài chả bao giờ hạ được ai cả.

— Bộ ở đó không phải đi hành quân à?

— Có, đi hành quân giả vờ.

Giao ngắt một đọt cỏ xanh non, cầm bằng hai ngón tay thon dài, hỏi ngây thơ:

— Hành quân giả vờ thích hơn hành quân thật không anh?

— Dĩ nhiên! Vì anh không bao giờ chết, nên hành quân hoài rồi vẫn an toàn về với Giáo.

— Rồi những lúc rảnh, anh làm gì?

— Ngồi, hút thuốc và nhớ đến Giao.

Giao hỏi vặn vẹo:

— Anh hút thuốc gì?

— Capstan. Giao hỏi làm gì?

— Hỏi để biết. Còn thuốc phiện, anh có hút không?

— Có, nếu không có Giao.

Giao trề môi, dễ thương:

— Ngoan dữ không! Giao không thèm nhìn anh nữa. Anh vẫn coi Giao như con nít nói chuyện không thật thà chút nào. Lúc nào cũng đùa!

— Tại Giao lúc nào cũng buồn nên anh phải bằng mọi cách làm cho Giao quên buồn. Hiểu chưa cô bé? Anh không hề coi Giao như con nít bao giờ. Nhưng anh vẫn muốn Giao bé mãi, hồn nhiên và ngây thơ như « con nhỏ » Giao ngày nào, « con nhỏ » Giao thừa mới quen.

Giao cười xoay xoay đọt cỏ non giữa hai đầu ngón tay, đôi mắt long lanh nhìn về một vùng trời kỷ niệm xa tít mù khơi. Giao nói, giọng pha tiếng cười vụn vỡ thủy tinh:

— Hồi đó... Buồn cười!

— Giao còn nhớ không?

— Quên làm sao được! Anh quên chớ ai mà quên.

— Giao còn nhớ Giao với mấy cô bạn « kê » anh mấy câu không?

Tiếng Giao cười thật nhẹ:

— Quên rồi.

— Vậy mà nói quên làm sao được. Đầu tiên nhớ « kê » anh một câu bằng quơ. Giao nói « tui ghét mấy người mang mắt kiếng », đúng không?

Giao im lặng, cúi đầu cười một mình.

— Rồi thấy người bạn của anh mạnh cuốn tập, nhỏ bạn của Giao « kê » tiếp: « Tui không ưa mấy người cúp cua đi coi chiếu bóng ». Thế mà...

— Anh sắp sửa ngạo Giao rồi đó nghe!

— Thì cứ để anh nói.

— Làm sao mấy người Bắc hay bị cận thị thế hả anh?

— Hồi đó, Giao cũng hỏi anh câu ấy.

— Nhưng anh chưa trả lời. Anh chỉ nói « biết tại sao như vậy không? »

rồi làm lơ luôn.

— Thế thì bây giờ anh trả lời. Anh đeo kính để nhìn Giao cho rõ ràng.

— Nhìn về Giao? Giao tròn đôi mắt, ngạc nhiên. Còn lâu mới thấy à nghe! Bộ anh tưởng Giao mắc lừa anh hoài sao. Không đeo mắt kiếng là hết thấy đường mà còn làm bộ. Coi chừng Giao tịch thu luôn cặp mắt kiếng của anh là hết ba xạo.

Giao nhìn theo cánh bướm nhỏ chập chờn bay trên những bông hoa đại màu vàng nhạt. Con bướm có hai chiếc cánh màu trắng điểm chút phấn vàng nhẹ như thoảng gió mùa Hạ, khẽ đáp xuống rồi bay đi thật vội.

— Giao đang nghĩ gì vậy?

— Chẳng nghĩ chi cả. À quên! Giao nhìn con bướm nhỏ đó và nghĩ đến anh.

— Sao nhìn con bướm mà lại nghĩ đến anh?

Giọng Giao mơ hồ và xa xôi:

— Anh giống hết con bướm, không bao giờ ở lâu trong thành phố với Giao, mà chỉ thích đi, đi không từ già, như con bướm đó.

— Anh quen rồi.

Giao cúi đầu, những sợi tóc đen xòa xuống trước mặt, che kín đôi mắt long lanh buồn.

— Chừng nào anh lại đi?

— Mai, buổi chiều.

— Chiều mai?

Tiếng người con trai thật trầm:

— Chiều mai.

Có tiếng gió rì rào về qua, làm xao động những bông giấy đỏ lao xao trên hàng giậu thưa vài giọt nắng đọng lên trên sỏi trắng cũng xôn xao đi động trên cao, bầu trời xanh thăm thẳm, một chút mây trắng còn vương lại phía xa và chừng như đang tan dần vào màu xanh dịu vợi, xa vợi.

— Trường Giao nghĩ hè chưa?

— Nghỉ được mấy bữa nay rồi anh!

— Ở nhà Giao làm gì?

— Học bài...

— Chăm quá!

— Nhưng học không nổi, tại vì...

— Vì sao?

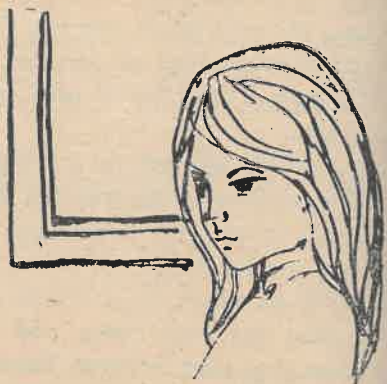
Giao vuốt tóc, ngập ngừng:

— ... vì... vì... thôi hỏng nói nữa, Nói về anh ngạo Giao à?

— Ai mà thèm ngạo.

(Xem tiếp trang 58)

một ô cửa,
một gốc cây

MỪNG MÁN

gửi N. Quý

Quán cơm « Con bò cười » vẫn như ngày nào. Mặc dù tấm bảng hiệu được sơn quét đời mới trông màu mè hơn, vẫn không làm mất vẻ khiêm tốn ấm cúng của một quán cơm hạng trung bình — đơn giản và thơm mát. Tôi chọn một chỗ ngồi bên góc trái. Chỗ 3 năm trước tôi thường ngồi với Thanh, ăn cơm ghi sô, lấy thuốc lá ghi sô và đãi bạn bè ăn nhậu ghi sô. Bà Tư Mập đi đâu vắng, chỉ có đứa con gái cỡ 15, 16 tuổi ngồi sau quầy hàng. Con nhỏ coi bộ chóng lớn ; trở mã tới nơi. Con Diêu không hề nhận ra tôi. Nó rời quầy, tới bên tôi nhỏ nhẹ :

— Thưa ông, ông dùng chi ?

Tôi nhìn chăm mặt con nhỏ, cười :

— Má đâu ? Má có nhà không ?

Con nhỏ chớp mắt hơi bối rối :

— Dạ má cháu nhưc đầu nằm trong nhà. Ông cần gấp bả ?

Tôi gật đầu, đùa :

— Diêu chóng lớn ghê ! Có ai chạm ngõ chưa cô bé ?

Má con nhỏ ửng hồng tí thẹn. Nó tỏ vẻ khó chịu, định quay vào. Tôi tiếp tục giọng đùa :

— Diêu vào tìm cuốn sổ năm kia năm kia ra coi chú còn mắc bao nhiêu nợ !

Bây giờ thì khuôn mặt con nhỏ chín mùi về ngạc nhiên. Tôi nheo mắt :

— Chú Bạt đây, bộ không nhớ sao ?

Đôi mắt mở lớn. Một tiếng reo vui :

— A, chú Bạt. Thế mà tưởng ai. Cứ làm mặt lạ, ai dám nhìn. Chú thay đổi quá, đen thui, mập mạnh hẳn ra. Đề cháu vô kêu má cháu, gặp chú chắc hã mừng lắm.

Không đợi tôi trả lời, con nhỏ quay phắt đi vào. Mấy lời hàn huyên vừa rồi con nhỏ nói hơi lớn, khiến những thực khách ngồi bàn bên kia không ngớt nhìn tôi. Họ mỉm cười.

Chút vui đầm ấm và chút thân mật vừa tìm thấy lại trong khung cảnh quen thuộc cũ làm lòng người trở về thấy ấm cúng hẳn. Ít ra, tôi cũng đỡ cảm thấy mình là kẻ xa lạ trong thành phố này. Thành phố tôi vừa bước chân xuống chiều hôm nay.

Bà Tư Mập ý chừng mập thêm vài chục kí lô nữa. Vẫn cái khăn lông lớn vắt vai, vẫn miệng nhai trầu bồm bồm và giọng nói khàn vui :

— Trời ơi, cậu Bạt. Biển đầu mất tiêu cả mấy năm nay ?

— Ba năm chừ bao nhiêu má !

— Ủ, ba năm bộ không lâu sao ? Làm gì ? Đi lính hả ? Còn cậu Thanh ? Tôi bật diêm mời một điếu thuốc :

— Thanh chết rồi, bị mìn trên đèo Cù Mông.

Bà Tư Mập chắc lưỡi :

— Tôi nghiệp, cậu ấy hiền lành dễ thương.

— Hiền lành dễ thương cũng chết. Bộ má nói bom đạn nó ngán những đứa hiền lành à ?

Bà già kéo ghế ngồi xuống bên tôi.

— Cậu vẫn in như cũ, không bỏ cái tật đùa giỡn.

— Sao ? Buồn bán phát tài chứ má ?

Bà Tư Mập thở ngắn, than dài :

— Phát tài gì đâu. Vài ba bữa lại bị lính tráng vô ăn uống say sưa đập phá lung tung. Tôi đang định đổi tên quán « Con Bò Cười » thành « Con Bò Mếu » đó cậu.

Ngó trên bàn chưa có thức ăn thức uống gì. Bà già gọi vọng vào trong :

— Diêu ơi.

Rồi thấp giọng với tôi :

— Ăn uống gì đi chứ ?

— Má cho cái bún riêu.

Bà già nói lớn :

— Làm cái bún riêu lệ lên, chai 33 nữa.

Tôi xua tay :

— Thôi má, không 33. Con bỏ rượu lâu rồi.

— Thật không ?

Tôi gật đầu mạnh :

— Thật, từ ngày thằng Thanh chết, con thể độc với đất trời không uống rượu nữa, dù là một giọt.

Đường như hình ảnh Thanh chưa phai mờ trong trí nhớ bà chủ quán

hiền lành. Nghe nhắc tới nó, bà buông hai tiếng « tội nghiệp » nghe như tiếng thở dài.

Bà Tư Mập, chủ quán « Con bò cười ». Tôi và Thanh thường gọi đùa bà bằng má những ngày tới ăn cơm tháng ở đây. Là thân chủ khá trung thành, riết rồi quen thân. Nhiều lúc quen miệng là thường lập lại câu « các cậu cứ coi như người trong nhà ». Ngày đó, con Diêu còn nhỏ, thằng Thanh ghẹo : « Lớn mau cho người ta ăn cơm khỏi ghi sớ ». Con nhỏ còn nhỏ quá, chẳng hiểu gì, nhân rằng cười trừ.

Con Diêu bưng tô bún nghi ngút khói đặt lên bàn. Tôi ngược lên :

— Còn nhớ Thanh không ?

Con nhỏ cười. Hai núm đồng tiền lõm sâu hai gò má non tơ :

— Chú quý ấy hay cốc đầu cháu lắm.

— Tiếc quá, nó còn sống chắc giờ nó cốc đầu cháu kỹ hơn.

Con nhỏ nguyệt dài .

— Đốt chú đi.

Tôi cười lớn. Con nhỏ ngoe nguẩy đi vào ngồi sau quầy hàng. Bà Tư Mập hỏi đủ thứ chuyện. Đại đề, sau khi rời thành phố này tôi làm gì, ở đâu ? Lát sau như chợt nhớ, bà quăng miếng bã trầu ra cửa, kéo cái khăn vắt vai lau miệng :

— À, còn cái cô hay tới ăn bún riêu với cậu hồi đó giờ đi đâu cũng chẳng thấy ?

Tôi nhớ tới Chiêu. Một chút băng khuâng gợn nhẹ trong lòng. Tôi ném viên sỏi thăm dò :

— Cô ta vẫn ở đây chứ đi đâu.

Bà già lắc đầu :

— Không thấy ghé từ sau ngày cậu đi. Nhiều khi trái đường trái sá hoặc lẻ bạn không tới nữa cũng nên.

Chút băng khuâng biến thành nỗi buồn nhỏ. Tôi lừa vợ những sợi bún cuối cùng vào miệng, đổi một điếu thuốc, thổi ngậm khói đầu tiên thành một vòng tròn bay lơ lửng giữa khoảng không. Tôi buông thông :

— Có khi đã có chồng, đi xa, hoặc đã chết.

Hoặc đã chết ? Có thể lắm chứ. Trong đời sống lắm tiếng nổ, dầy dầy tai nạn này, một người nằm xuống là chuyện quá thường tình. Chiêu đã chết ? Như Thanh ? Ý nghĩ này không dừng tựa cái rễ cây bám chặt vào trí tôi. Tôi tự hỏi : nếu chết, phút cuối Chiêu có nhớ đến mình không nhỉ ? Tôi chợt nghe cay cay đầu lưỡi chút cảm giác nhạt nhẽo, vô vị. Bà già chép miệng ra chiều tư lự :

— Cậu nói nghe phát sợ, bộ hết thương yêu nhau rồi sao ?

Tôi bật cười :

— Hết lâu rồi. Giờ định đào ngũ về ở đây luôn với má. Má chịu không ?

Bà Tư Mập cười :

— Tiếp tục ăn cơm ghi sớ ?

— Trời, còn con Diêu đó chi mà má bắt con ăn cơm ghi sớ ? Nuôi rề không nổi sao má ?

Bà già đập nhẹ vai tôi :

— Đừng nói bậy con nhỏ nghe nó hết lớn, đề nó lớn tí nữa đã.

Bà già có nụ cười hiền như một vị Bồ tát. Nói cách gì Bà Tư Mập cũng chẳng chịu nhận tiền tô bún. Tôi đứng dậy chào, nói cảm ơn và, đội mũ lên đầu, ra cửa. Đèn trong quán và ngoài đường bật sáng (tự bao giờ).

Điều thuốc ngậm chéch trên môi, hai tay thọc sâu túi quần. Tôi bước đi.

Phố vừa. Không lớn. Vừa đủ xanh một khoảng trời lưu luyến, vừa đủ ám những ngõ khuất góc tối thương mong, vừa đủ ngậy ngất hơi giá mang mang những mùa gió trở. Tất cả, vừa thức dậy, vừa dựng đứng theo chiều cao của hồn. Phố cũ oi ! Ta chỉ là khách, vì ta đến để rồi đi. Không một chút chung thủy với trùng điệp tiếng động náo nức, nhịp sống ở ạt thác lũ trong lòng mi ; lại càng lạnh nhạt với những kiểu tóc tai áo quần diêm dúa lạ tặc quái đản chùng diệp ở đầu đường xó chợ, ở các trà đình tửu quán.

Phố cũ. Phố kỷ niệm tôi đã trở về, nhưng khu phố có con đường kỷ niệm tôi chưa đi qua. Con đường mang tên một vị vua triều nhà Nguyễn. Con đường thừa bóng cây, hai dãy nhà vươn cao nghiêm lặng. Những căn nhà quay mặt ra đường k ến trúc theo lối cổ, mái ngói xuôi chụp ẩm cúng, về kín đáo vây ngợp những thềm hiên âm thầm. Màu tường với phần lớn đã loang lổ dấu nắng mưa, hình như qua suốt mấy triều đại chưa một lần sơn quét lại. Muốn đời tôi yêu những ô cửa sô, dù đóng hay mở. Nhưng trong thành phố này, ở khu phố ấy, tôi chỉ yêu nhớ 2 cánh cửa sô màu nâu mở trên tầng 2 của ngôi nhà đứng gần ngã tư. Trong ô cửa đó có một người con gái tôi thương quý. Nhiều lần tôi tự hỏi, không biết hai cánh cửa đó còn được mở ra không ? Và, còn Chiêu trong căn nhà ấy không ? Từ lâu chúng tôi mất liên lạc. Sự cắt đứt ngoài ý muốn và sự tan vỡ có thể giải thích bằng một câu năm chữ : « bởi khắc duyên trái số » hoặc : « định mệnh đã an bài ». Hôm gặp gỡ cuối cùng cách đây 3 năm, không hiểu vì Chiêu quá lãng mạn mơ mộng hay vì muốn an ủi vuốt ve nhau lần cuối. Chiêu nói : « Biết anh không còn ở đây, nhưng mỗi tối dù bận việc tới đâu, đứng 9 giờ, em sẽ mở cửa sô nhìn xuống gốc cây bên kia đường anh thường đứng đề nhớ ». Tôi lắc đầu : « Em định làm thế trong bao lâu » — « Mãi mãi, suốt đời, nếu em còn ở đây. » — « Đừng rờ đại cô bé. Rồi em sẽ có chồng, sẽ bị bê ra khỏi nhà, sẽ phải quên cái ô cửa buồn phiền ấy và gốc cây thân thuộc kia. » Chiêu chớp mắt khóc, không nói thêm lời nào nữa. Cuộc chia tay thăm lặng.

Ba năm. Tôi trải qua vài cuộc tình nữa sau Chiêu. Những cuộc tình đủ đầy hi nộ ái ố với những đàn bà, con gái dọc dài các thôn ở thị thành chiến

tranh đưa đây tôi ngang qua. Tôi vẫn chưa quên được Chiêu. Trong những khoảnh khắc bất chợt nhớ thương ngẩn ngui, tôi thường tưởng tượng thấy Chiêu an vui hạnh phúc, lui tới giữa những bày biện đầm ấm của chồng con trên diện tích, trên phân ruộng do phần số an bài. Tôi thanh thản nghĩ về Chiêu với ước vọng tốt lành. Tôi khi bước chân xuống thành phố này, tôi lại bối rối cùng một lo ý nghĩ khác. Biết đâu ở cửa sổ ấy vẫn mở, đêm đêm Chiêu đứng lặng đó hàng giờ. Hình ảnh vẽ vời thật đẹp. Lời hứa Chiêu có quyền quên, không ai bắt nàng phải nhớ. Những giọt nước mắt đêm chia tay đã theo sương khói bay đi. Hoặc giả, Chiêu có mở cửa nhìn sang gốc cây tôi thường tới thật, nhưng rồi một tuần, một tháng, sáu tháng công việc ấy trở thành nhàm chán và Chiêu bỏ cuộc? Chỉ có ngây thơ mới tin rằng Chiêu giữ đúng lời hứa (có thể coi như một lời thề không?). Tôi nghe tiếng cười tôi vang động trong đầu và ý thức rõ ràng môi vẫn ngậm chặt điều thuốc. Tiếng cười diều cọt, quái ác: mi đang mơ màng nghĩ tới nó phải không? Đúng là mi đang thiết tha nghĩ tới nó, đồ mơ mộng, biết đâu giờ này nó đang sung sướng. Nó đang, nó đang... Tiếng cười vang vút tới độ cuối rồi biến bật. Trí tưởng tôi nhảy múa hình ảnh Chiêu ngày nọ lập lờ sau nhiều hình ảnh khác. Chiêu thánh thiện? Chiêu khổ sở? Chiêu hạnh phúc? Hay Chiêu chẳng bao giờ có thực? Chỉ là một Chiêu nào đó trong sự vẽ vời lếu láo của tôi? Có Chiêu hay không Chiêu? Còn Chiêu hay đã mất? Chiêu. Tên gọi bỗng nghe lạ hoắc. Cái tên gọi đã chết, lâu rồi. Tôi lắc đầu liên tiếp. Trí tưởng bật sáng một căn phòng. Căn phòng không khang trang, lấm dơ nhiều chuột, và một khoảng vườn xanh rợp lá ôi bóng dừa bên sau. Căn phòng một thời tôi đã ở, suốt mùa hè đêm đêm nằm choang mắt ngó qua lỗ mái thủng cười cợt những vì sao và mơ ước tương lai rực rỡ. Căn phòng Chiêu đã tới ngã lưng xuống chiếc giường bố đốt cháy những mơ ước. Ở đó Chiêu đã cười rất thật tình đã khóc rất quặn quại, Chiêu đã đau đầu sờ mũi âu lo. Thăng Thanh nói lúc nào tụi bây cưới nhau, tao nhường căn phòng ấy lại, chìa khóa vàng trao ngay đêm tiệc tân hôn. Một đám cưới. Cưới nhau? Chẳng bao giờ có và, thăng Thanh chết mất xic. Khóa vàng ấy, căn phòng ấy bây giờ của ai?

Ánh đèn lênh láng dội từ các cột đèn cao xuống tạo những Khoảng tối sáng không đều trên mặt lộ. Lẽ đường tôi đang bước qua rất gần khu phố Chiêu ở. Nhưng tôi vẫn không quyết định được có nên rẽ qua con đường mang tên vị vua triều nhà Nguyễn ấy không. Có nên tới dưới lùm cây ngày xưa trông lên ô cửa của thời mộng cũ? Ngả ba, ngả tư, những phố nhà lênh đênh ngáy ngủ. Bầu trời hắng tối trên cao. Triệu mắt sao long lanh chẳng sáng bằng vẻ long lanh của một đôi mắt. Đôi mắt Chiêu sáng huyền hoặc như nước buốt trong ký ức tôi. Biển ồn ào lên tiếng gọi sau những bờ tường trắng toát, sau hàng phi lao mê hoàng cúi đầu. Tiếng gọi luồn qua da nôm gai ốc, rờn rợn chút cảm giác vật vờ, chút hờn lầy vô cơ, chút hạnh phúc buồn bã khuất chìm. Lòng người trở về chợt hanh hao chút nắng trái mùa.

(Xem tiếp trang 41)

những lớp sương mù

NGUYỄN THỊ VÒNG VANG

Rồi những thương nhớ không người cũng nhạt nhòa dần trên dòng thời gian lơ lửng những buổi sáng nào em tung tăng, bước chim sẻ đến trường với nụ cười hồng đã không còn nữa. Mây vương vào mắt. Gió vương vào mắt. Và thật sự em mất rồi cái thời thơ ngây xưa cũ.

Một buổi chiều nào xa lắc. Em không còn nhớ, hay đã cố tình quên. Ừ, mà nhớ làm gì. Em đang muốn quên những chuyện ngày xưa. Đừng hiện về. Đừng tới nữa. Nhớ nhé!

Con đường ngắn nhất dẫn tới tim em đã mất dấu, bởi chùng lổ về hồn đã choáng ngợp sương mù. Những sớm mai hồng của em. Với guốc khua nhịp và áo dài trắng quá trong những buổi chiều đi học về, trời xám thấp, chưa hẳn bỏ em đi sao cảm thấy như cách xa từ muôn kiếp. Nguyễn nhân này. Có sự ấy. Có phải đã thoát ra từ giọng nói âm trầm, đầy ngập si mê. Có phải đã thoát ra từ đôi mắt nhìn lảng đãng tợ vương. Và từ đó gió đã thổi mạnh hơn trên những ngọn thông già có em đứng chờ mỗi mắt.

Và tiếp nối. Những ngày, những tháng lại trôi qua. Hững hờ và xa lạ. Cũng như em đang tìm cách xa người. Sao em khốn khổ thế. Em cứ bắt em phải đối chính mình. Người về em ghét. Người đi em nhớ. Ôi chao, sao lạ lùng. Em cứ muốn mình dành riêng một ngăn tim thương mến cho người và một khoảng thời gian dài quất quay nhưng nhớ.

— Mai một lớn, bé con có nhớ anh không?

Em nhớ mình đã trả lời không rồi chạy vụt về nhà. Em biết rõ. Em nhớ nhiều. Lúc đó đôi mắt người buồn lắm. Những chớp mắt. Những nhàn mày là muôn vòng xích sắt quẩn quít tim em. Môi em vẫn cười. Mắt em vẫn mở. Chân em vẫn đi. Sao mình lại ù lì đến thế, Có phải khi đó dưới mắt người em vẫn còn khờ dại. Có phải khi đó dưới mắt người em vẫn còn là con nhỏ lọ lem lồi thối, lếch thếch. Có phải khi đó dưới mắt người

em vẫn là đứa em gái nhỏ dễ thương thường được người mua cho ba cây cà rem. Em không muốn vậy đâu. Một trăm ngàn lần như thế. Như đào loang trên giấy. Như dính đóng vào tường. Dù có được lau, được nhỏ đi vẫn còn vết còn hằn. Sao lúc ấy người không cầu mong cho em mau lớn như em tối tối vẫn cầu. Em phải mau lớn chứ. Lớn để đẹp hơn cô Mỹ. Lớn để ngoan, hiền hơn cô Nhung và thiết thực nhất: để gần người.

— Bé con có biết. Con nít thường mong làm người lớn lắm không!

Lời nói của người em nhớ in như vậy đã chìm em trong hố sâu như thế. Em khóc đến sưng mắt và, em buồn đến quên cả nụ cười.

Hãy để yên nụ cười buồn xưa cũ

Cùng đôi hài xanh một chút rêu phong

Những sợi tóc rất mềm như nắng rũ

Đề hồn tôi bay từng giấc phiêu bồng.

Vâng, em còn giữ trong tim nụ cười của người hôm cuối cùng gặp mặt. Em đã xa người. Khung trời này em đang ở đã tróp chặt tình cảm đầu đời của em trong những sớm sương mù lãng đãng, trong những chiều héo hắt, âm u. Và em biết chắc — em đang cố quên người.

Ôi, ngôi nhà xưa cũ. Với những nhành hoa mười giờ đỏ chói khi người đón em về. Với những cánh chim bồ câu trắng nhẹ nhàng đáp xuống khoảng sân vung vãi gạo. Ngôi nhà xưa cũ. Một thời ồm ập những tiếng tơ lòng em thánh thót. Ngôi nhà xưa cũ. Ôi thời thơm ngát hương hoa và đọng đầy mặt ngọt. Có giữ kỹ giữ em những kỷ niệm ban đầu thần thánh?

Và như thế có nghĩa em đã quay lưng. Ôi, hai chữ quay lưng được đắp mờ phủ toàn bóng hồng trắng. Sao lại có thể lạ xa, hững hờ đến thế. Chỉ cần người nói. Chỉ cần em cười (ngày gặp cuối) là đóa hồng đầu đã nở bừng muôn sắc.

Và như thế có nghĩa em đã dối lòng mình, đã bao kín thương yêu màng lưới vô tình. Sao lại đau khổ, xót xa. Dù em biết sẽ chẳng dễ dàng quên. Người ơi sao em dễ xúc động đến thế. Có phải chỉ vì đã dặn lòng mình: người sẽ là kỷ niệm.

Bây giờ em ở đây. Và, mây khi hình như vẫn còn vương trong mắt. Em nhớ tới người. Em hằng cầu mong cho một hôm nào lại được trở về thăm ngôi nhà cũ. Xin khoảng sân vàng đừng rong rêu mọc. Xin khoảng trời cao đừng mất bóng những cánh chim trắng đẹp ngời và nhiều thật nhiều, em xin những đóa hoa mười giờ đừng bao giờ héo rũ. (tất cả thuộc về người) Và hình như em nghe thấy tiếng lò g hoa đỏ thì thầm, vọng về một góc trời mùt mắt.

Người có lời nhớ chòm bóng mới đỏ

Ở trên đường có chớm gió vàng thu

Nhà tôi cũng thấp mây đầy trước, ngõ

Nên tưởng làm thành phố quá sương mù.

HƯ KHÔNG

THOẠI LY

Em đưa mắt nhìn hàng cây trong sân trường, những chiếc lá xanh đang giao nhau thì thầm lời trò chuyện, thân ái sâu đậm như một tình cảm thật thân mật yêu dấu. Bỗng dưng em nghe trái tim mình nhói lên đau đớn, mơ hồ em thấy mắt mình chùng xuống, có phải đang có một nỗi buồn vừa len vào trong em không? Nhìn sự êm đềm của hàng cây, sự yên lành của buổi chiều bao nhiêu buồn vui ngày tháng cũ trong thoáng chốc ùn lên trong trí nhớ và kỷ niệm xưa đẹp như một câu chuyện cổ tích. Em quên hết bực bẻ, sách vở cùng cô giáo đang thao thao giảng bài trên bục gỗ, xoay bàn mình ra cửa sổ, chống cằm buồn nhớ mộng lung, mắt em như nhìn một chỗ mà biết bao hình ảnh đang lần lượt đi qua. Bây giờ là đang cuối mùa xuân, chưa vào hạ mà em nghe chừng như mùa thu đang ở đâu đây, hẳn bây giờ trong mắt em là mùa thu hiện hữu. Em biết rồi đấy, bao giờ mùa thu cũng là mùa nhớ nhung, của kỷ niệm, tình cảm nào dâng lên lảng lảng phải rồi, mùa thu xưa em và người gặp gỡ, bao nhiêu thân tình vừa rạn vỡ, ngọt ngào đầm ấm thì em và người đã vội chia xa. Người như một kẻ du mục. Đến rồi đi. Và không biết bây giờ người đang ở đâu? Nơi cao nguyên đèo heo hút gió hay thành phố đầy tiếng động và ồn ào vui chơi? Có bao giờ người nghĩ rằng, ở nơi đây, có con bé — con bé mà ngày xưa người vẫn thường xem nó như một « con lỏi » — những săn sóc thương yêu, những tia nhìn ấm áp của người đã hằn sâu trong trái tim nó những vết thương — vết thương không sâu mà đớn đau một cách trầm lặng. Tại sao người vẫn hoài hoài cho em là một con bé không hơn không kém, mà người thì vẫn tự hào là người đàn anh, cần săn sóc, chịu đựng một cô em gái hay vùi vỉnh mộng mơ? Người yêu dấu, hôm qua em vừa thổi tắt 17 ngọn nến sinh nhật trong trí tưởng. 17 tuổi và một ngày chưa qua hết em đang làm người lớn, đang thả lỏng tâm hồn nhớ đến người. Biết được điều này hẳn người sẽ mừng nhẹ em một câu « P. Lại hư rồi, P còn bé lắm, đừng vội làm người

lớn. Một người lớn với vẻ đích thực P sẽ buồn khổ vô cùng, hãy nghe anh đi... » Lời người đó em nghe văng vẳng đâu đây một giọng Huế ngọt ngào đắm đắm, nước mắt em rơi tự lúc nào, giọt lệ mặn mà len vào môi, em nghe xót xa cay đắng quá người ơi.

Có tiếng gọi khẽ sau lưng, em giật mình quay lại, có lẽ nhìn thấy giọt lệ đang còn đọng lại trên mi em, cô bạn nhỏ nhìn em cuống quýt « sao thế? Bây giờ cô nhìn D. đó, lau mắt đi ». Em đưa tay lau nhanh giọt lệ, ngừng nhìn cô giáo rồi vội vàng lẩn tránh tia nhìn của cô. Cô đang nhìn em mỉm cười « mơ mộng gì dữ vậy? », em cúi đầu xấu hổ. Con bé thậm nhảm ghê.

Có tiếng chuông reo hết giờ, em thu nhanh sách vở vào lớp, nghĩ 2 giờ nữa tha hồ rong chơi. Tại bạn ồn ào rủ em đi ăn bánh bèo nhưng em lắc đầu từ chối, đến rủ A. xuống HVP thì nó lại bảo là ở lại để ôn bài giờ sau. Em đành « solo » vậy. Ngang qua bưu điện em định ghé vào viết vội cho người một lá thư nhưng nhớ ra không có địa chỉ nên đành đi luôn. Buổi chiều ở bờ sông thật mát, con đường tráng nhựa rộng thênh thang nhưng thật vắng người qua lại. Con đường này vô tình mang đến cho em những nhớ nhung xưa. Ngày đầu quen biết em và người cùng anh Nhật vẫn thường ngang qua đây, lang thang tìm nguồn vui không đâu. Những quán nước bên kia đường đã ghi biết bao kỷ niệm đẹp, nay cũng với con đường cũ, cảnh vật quen thuộc đó mà em đã biết rồi. Những ngày tháng vui chơi hồn nhiên cũ. Anh Nhật đã nằm xuống, tờ điện tin màu xanh cùng chiếc thẻ bài của anh còn lại là di vật cuối cùng mà em còn giữ. Còn người? Người mãi lãng du phiêu bạt với chí hướng của một con người mong xoa dịu những vết hằn của chiến tranh với công tác xã hội với cây đàn giọng hát rày đây mai đó. Người phiêu du đây đó để một sớm mai nào đột ngột người phát thư trở lại trao cho em một lá thư với lời thăm hỏi ủi an cô em gái nhỏ ngày xưa hàng chữ cuối cùng của lá thư bao giờ cũng là « P. đừng vội viết thư cho anh. Khi P. nhận được thư này là anh đã đi rồi. Địa chỉ nhất định là thay đổi. Nhớ ghé » nên bao giờ em cũng chỉ nhận được thư người mà không được hồi âm. Và để trả lời thư em chỉ biết viết vào cuốn nhật ký mà em đã cố viết đều từ năm đệ Ngũ. Bao nhiêu trang nhật ký là bấy nhiêu lá thư cho người. Dù em biết chẳng bao giờ người đọc được nhưng em vẫn viết, niềm vui của em bây giờ là thế đó. Em có lãng mạn lắm không? Em vẫn nhớ ngày xưa khi em đang đang băn khoăn không biết chọn ban gì khi lên đệ Tam, và người đã khuyên em nên chọn ban B. Ban B đề những x, những y, những công thức rắc rối giúp em quên những mộng mơ buồn vợ vằn, quên những phút giây chổng cằm bên cửa sổ nhìn mây trời mà thương nhớ mông lung. Nhưng em đã không nghe lời, chọn ngược lại ban C Vàng! hôm nay em đang ngồi ở lớp đệ Tam C mà niên khóa cũng đang sắp sửa chấm dứt. Đi ban C với chương trình nhân rồi, nhàm chán nên tâm hồn em cũng vươn theo lớn mạnh, vẫn mơ mộng buồn bã như xưa. Người ơi, em cũng xin một lần tạ tội. Con bé búng bỉnh, ngông cuồng này có mang đến cho người phút giây nào bực

tức muộn phiền? Hãy mừng em đi. Con bé hư hỏng quá, phải không? Lâu rồi em không còn nghe người mừng như thế.

Đến H.U.P. em dừng lại định bước vào nhưng bên trong đông người và ồn ào quá. Những bạn con trai ăn mặc à la mode quá đổi làm em chùn bước. Khung cảnh bên trong không còn im vắng như trước nữa, không biết sao chiều nay « họ » vào đông thế, em không thích và cũng đành bỏ đi. Lang thang một mình vẫn thích thú hơn.

Không biết em đã đi qua bao nhiêu con đường và khi bước chân đưa em về lại ngôi trường thì nó đã rời rạc như buổi em ngồi phịch xuống bãi cỏ, ôm cặp trên tay mà nước mắt đã ứa ra chực trào xuống. Em cô đơn quá, người ạ

Thoáng nghe lao xao, em bừng tỉnh nhìn lên. Bạn bé đó. Em đã đại dốt lãng quên bạn bè, rong chơi một mình để khi trở về như một tàn quân. — P đi đâu này chừ, rằng chiều nay buồn rứa? Có gì nói mình nghe đi.

Giọng Q êm đềm vang bên tai, em cầm chặt tay nó « không có gì đâu, mình cảm ơn Q lắm, uống nước nhé? » Thế là em quên hết muộn phiền ừ rừ. Nhìn ly sinh tố mát lạnh trên tay, nhìn khuôn mặt tươi tỉnh của Q em như vừa thoát ra một lớp sấu mệnh mang. Vâng, không có gì đâu người ạ, em chỉ là một con bé muôn đời ngu ngơ. Cứ hoài hoài sống trong mê muội tự thấp cho mình ngọn nến ảo tưởng rồi lao đầu, buồn khổ trong ảo ảnh đó. Hết hai giờ em cùng Q về lớp. Giờ Pháp văn với ông thầy vui nhộn em quên hết những u buồn mà trước đây một vài phút em nghĩ là chẳng bao giờ mình được vui cười nữa. Tình cảm hư không kia em xin được nhốt kín trong ngăn cuối cùng của buồng tim, để bao giờ người cũng là một đàn anh đáng kính, dẫn dắt em đi vào cuộc sống xã hội theo chí hướng mà người đã một lần đi qua.

Chiều đang xuống hết ngoài kia, em trở về với nguồn vui vừa tìm được. Em vẫn ngoan ngoãn như xưa. Phải không anh?

nhà xuất bản **NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG** đang cho in

TRONG NHẬT KÝ CỦA QUỲNH

truyện dài của **ĐINH TIẾN LUYỆN**, như một tấm gương soi mặt gửi tặng tuổi mới lớn.

phượng h.

Bé nằm ngủ dưới những hàng
 pượng vĩ
 chờ cơn mưa cát nghĩa tiếng ve sâu
 quá bất ngờ khi mây gió xa nhau
 trời đất đó, làm sao anh hiểu được

Bàn ghế có buồn làm sao anh biết
 mùa hạ này áo trắng ngủ ven sông
 ai dỗ bé vui cho tóc căng buồm
 ai dỗ bé cả vàng trắng mới mọc

Trong xó lòng anh bé nhớ năm ca hát
 vì chim chiều bay chở mất chiêm bao
 bóp nát tà dương chưa nói đủ nghẹn
 ngào

ôm coi đường bé đi chưa đủ ấm

Bé về bên kia hỏi dùm ngọn nắng
 có gọi bình minh sưởi ấm tình nhau
 nhẩn hàng me keo cuối phố rầu rầu
 ru dùm anh vết chân mười sáu tuổi

Xin hóa thân thành sân trường ngóng
 đợi

mắt môi người về vỗ cánh thơ bay
 chắc trong anh còn nguyên vẹn bầu
 trời

màu nhiệm quá (chao ôi cô tóc ngắn!)

Ví bằng có nhớ anh chiều tháng tám
 cũng đứng hôn mưa tháng bảy vì vu
 yêu phải chăng chỉ là những tình cờ
 như anh tình cờ đi theo mấy bạn

Chỉ có hạ là gần xa thê thảm
 khi chờ nhau đầu lối thu mưa
 hái dùm anh tình ý vẫn đông đưa
 ướp hồn ta vào chung cùng bóng
 nguyệt

HOÀI ĐIỂM TỪ

êm đêm

Nhà em ở tận cuối con đường
 Có giàn thiên lý, thoảng đưa hương
 Có chùm hoa giấy, leo trước cổng
 Anh về ngang đó, thấy thương thương

Muốn viết lá thư đến ngõ lời
 Nhưng rồi e ngại quá, nên thôi
 Sợ em bỡ ngỡ, khi em đọc
 Má hồng e ấp, ngó xa xôi

Mỗi lần tôi đứng tựa lan can
 Tan học, về nhà, bé đi ngang
 Trăm hoa hàm tiếu đua nhau nở
 Dưới ngót chân nai, bước vội vàng
 NGUYỄN HOÀI BẮC

sinh nhật

tặng T.Q.

đó là buổi sáng tinh cờ chiếc gương
 soi nhỏ nhẹ thức dậy
 vui về hát một bài trong cõi bình
 không dịu dàng

đó là buổi sáng tinh cờ loài chim sẽ
 nhỏ nhẹ rủ nhau trở về
 đi rộn ràng trên ngói ngoan

và đó là buổi sáng em đứng nhìn
 mặt trời hồng bên kia đường

gọi khế tên anh

ôi anh yêu dấu

đó là buổi sáng mà anh sẽ tới cùng
 em giữa ô cửa gương hồng này
 mang theo một mùa quả

nhỏ nhẹ đặt trên mặt bàn đầy những
 ly tách và nến

nhỏ nhẹ nói một lời khách sáo chúc
 mừng em

chúc mừng em sinh nhật mười sáu
 tuổi

đó là buổi sáng em bối rối và duyên
 dáng đứng giữa bạn bè

riu rít những lời của chim

và anh sẽ dạo một loài nhạc tình yêu
 trên những phím dương cầm

trong lời nhạc như có hơi thở em

hơi thở ngọt ấm như sữa

đó là buổi sáng mà con họa mi đã hát
 thật dịu dàng

và em đứng trong hạnh phúc
 hạnh phúc màu xám đến tận nụ cười
 của anh

ôi nụ cười anh reo vui ánh nến

đó cũng là buổi sáng mà tất cả đều
 thức dậy để chúc mừng em

chúc mừng em chúc mừng em
 vừa tròn mười sáu tuổi

PHẠM KHÁNH VŨ

mắt khói vương

nắng vẫn hồng trên hàng cây nhu mì
 hoa cỏ còn vương những hạt lưu ly
 em có nghe tiếng hát loài chim nhỏ
 có thấy đường dài mỗi sáng em đi

lối cỏ vẫn xanh chân em dịu dàng
 khu vườn một mình nỗi buồn mênh
 mang

hoa lá xôn xao theo cơn gió thoảng
 nhìn khung trời mơ em thoảng ngỡ
 ngàng

gió vẫn mơn man bờ tóc em mềm
 buổi chiều nhẹ đi sao quá lặng yên
 nhưng nhớ đậm chồi hồn em nghe lạ

tiếng lá êm rơi vô tình bên thềm

mây vẫn êm trôi mắt em xa vời
 giọt nắng còn hồng má trên môi

nhìn thấy không em mây trời tan rã
 tiếc nước không em tròn tuổi mộng rồi

NGUYỄN TRÂM UYÊN

đi giữa chiều mơ

Em đi nón ngả màn chiều
 Mắt thơ dại cũng ít nhiều nhớ thương
 Dáng em thướt cả đoạn đường
 Hồn anh cũng thấy lạ thương, em ơi

kiếp sau

Kiếp sau anh hóa dòng sông
 Cho thuyền em lướt mấy vòng thời
 gian

Hay em buông nhẹ tiếng đàn
 Bồng đung yêu mến ngập tràn lòng
 anh

cho xin

Cho xin những cánh bướm vàng
 Đem về ép tập đề hàng chữ nghiêng
 Như dáng em thật là hiền

Hồn anh mấy buổi đảo điên giữa trời
 Cho xin từng cánh mây rời

Đem về che mát một thời thanh xuân
 Nhớ mai tình chẳng còn chung

Ngẩng trông còn thấy đời hun hút buồn
 TRẦN PHƯỢNG VŨ

lời cho người đi

con đường xưa chờ em đi về
 vàng sao bay trên làn môi tề

thiên thu nào chừng như còn đây
 thiên thu nào bàn tay trong tay

an lòng người về từ chân mây
 người có hay tìm ta hao gầy

đầu non vừa lay loài chim khuyên
 quên quên đi năm ba lời nguyện

rời lênh đênh cánh bướm nơi xa
 ta kêu lên ngàn năm mây nhòa

ơi người hay? hồn ta xót xa
 ơi người hay? mi ta lệ nhòa

rời long đong đời người buồn rầu
 yên tâm đi về lồng vực sâu

ta ru người đời đời trên tay
 ta ru người ơi người có hay?
 THU DUNG TÔN NỮ

cho một dấu hỏi buồn

TÓC BAY

Thì trên mặt bàn vẫn có máy điện thoại nằm im đó, dáng đợi chờ. Chờ bất ngờ một lần reo như tiếng vỗ của mưa ngoài trời. Sao đừng không tôi cứ mơ hồ nghe tiếng reo của hồi chuông đầy kín trong khối óc nhỏ xíu này. Tiếng nói bí mật nào đó có biết không? Một lần gọi đến đã làm tôi hoang mang để sợ, sao giờ lại xa vắng đi đâu mất rồi. Hả, tiếng nói hư vô? Hả, dấu hỏi to lớn trong đầu tôi dị kỳ. Có biết không? Bây giờ mưa bay nhỏ ngập ngoài kia. Tôi co ro bên ghế mây rộng. Trời lạnh lắm đâu, mà sao mới tôi tê buốt, mà sao tôi thấy nhớ nhớ nỗi gì đâu đâu. Tôi muốn xin được làm khoảng tối, một giấc ngủ đầu hờ hoang vắng. Muốn kiếm tìm một thứ gì không tên gọi. Cái mà tôi thấy xa vời trong khối óc và đời sống sẽ đến trong tương lai. Một lần thật xa vắng. Một lần thật gần gũi. Đầu óc tôi đó, lúc nào cũng không như lúc nào. Cứ mà xoay tít mù. Cứ mà thay đổi như chong chóng, như bay vậy. Lắm khi lại trắng ra đến không còn ý nghĩ nào cả. Bọn Miên, Tú, Khánh, Ngà vẫn thường nói nhỏ nhau « Hình như nó đã bị mad dây cảm giác và vận động rồi mày ạ ». Tôi cười cười coi như ne pas. Nói gì mà nghe nặng mũi vụn vặt thế. Có biết không? Lúc đó tôi đang nghĩ đến dấu hỏi đang phát họa thật to trong đầu này. Vì tiếng nói vẫn bí mật đó. Dấu hỏi có biết?

Sao Dấu hỏi vẫn thích bí mật và thỉnh thoảng lại về tông tích của mình thế. Sao không để cho tôi một chút tí biết về Dấu hỏi, hả? Biết không? Có lúc tiếng reo của điện thoại, tôi muốn không thêm nhắc cái ống nghe để nói

chuyện với người đã biết nhiều về tôi, mà tôi chẳng mảy may biết tí gì về giọng nói bí mật, thành cái tên dấu hỏi khô khan đó. Tiếng reo của chuông như sóng nước vỗ bờ, như một nỗi niềm thổi thúc, reo vang. Tôi không biết việc gì đã khiến tôi không né được tiếng reo vui trong đầu. Lại ghê, sao Dấu hỏi vô duyên quá, lãng quá. Đã bao lần tôi muốn biết về Dấu hỏi. Một tí thôi cũng được. Sao biết nhiều về tôi thế? Dấu hỏi là ai thế? Tôi vẫn mù tịt thì Dấu hỏi vẫn đũa hoạc và mệnh mông bí mật lắm đi, Dấu hỏi ạ! Làm sao tôi biết được qua những lời tả mơ hồ. Dấu hỏi nói Dấu hỏi là một người con trai (khỏi nói, con trai là cái chắc rồi. Không thì tôi làm gì phải suy nghĩ, vì giọng nói của tui bạn gái tôi đã thuộc lâu từng tiếng ngọt bùi rồi ạ), dáng cao gầy, tóc hơi hơi dài, mũi cao, mắt hơi hơi nhỏ, Miệng hơi hơi rộng (chao ơi? cái gì cũng hơi hơi, khiếp thế) và tuổi sừ. Á à? Thà nào. Con trâu, hèn gì Dấu hỏi lì quá mờ. Hỏi mà chẳng hé môi tí ti nào. Hỏi mà không trả lời, và lớn hơn tôi một lớp. Nghĩa là đã rời trường từ năm ngoài. Chắc, làm sao tôi đoán được, có khối người đang đi ngoài kia vẫn có khuôn dáng như Dấu hỏi vừa tả đó thôi. Dị ghê nờ! đã bảo cho biết một tí thôi, giả như một tí số điện thoại của Dấu hỏi á! Thế mà đã la toáng lên « O! Tóc Bay khôn vừa thôi chứ, hỏi thế thì bật mí mất cái bí mật rồi còn gì. » Á, ả! Dấu hỏi vẫn thích trò bí mật lắm hả? Thì thôi tôi không còn muốn nói chuyện nữa. Tôi gác máy thật mạnh, trong lòng ấm ức, nhủ sẽ không thêm nói nữa.

Tôi còn nghe loáng thoáng giọng đầy tiếc nuối của Dấu hỏi: « Ồ! Tóc Bay, đừng giận. Tóc Bay ơi. Tóc Bay à... »

Tôi biết rồi Dấu hỏi cũng nghệch mặt ngồi ì ra nơi nào đó. Cho đáng, người gì mà dị hợm thế. Lì quá chừa chừa « Tóc Bay ơi. Tóc Bay à... » Sao mà giọng nói hần hay hay ghê nhỉ. Tôi vụt cười một mình. Rõ khùng!

Rồi mùa hè đến nồng cháy trên những mái nhà cao. Gió nồng nân vẫn thổi đầu đó, hắt hiu vô tình và trên những sợi tóc tôi bởi rối hong nắng buổi trưa. Rồi một giấc rời xa. Rồi một thoáng hoảng hốt giật mình, soi lại mình bằng chiếc gương thời gian. Tháng ngày nào đã ra đi, bỏ rớt rơi lại những chiếc bóng hững hờ trên phố xá này, trên mắt môi tôi. Màu mắt tôi đậm thêm một xú nâu nâu. Một ngày bỗng tôi. Một ngày rời đi. Rồi một ngày ngồi nhìn ngày sắp đến, Ôi! Con phố nhỏ đã eo hẹp buồn phiền. Gió loanh hoanh trên từng ngõ hẹp, phố lớn, trên từng khoảng trống mệnh mông, trên từng ngọn cỏ lao xao đồng ruộng. Tôi sống khép kín trong cái vây bọc của thành phố. Đêm từng chiều đã đến, từng đêm đã qua. Và mang theo hết, tuổi tôi đã 18. Buổi qua, ngồi ôn bài thi, tôi đọc thấy trong cuốn vở triết thật vô tình câu: « Sự buồn bã làm phát sinh ra tình yêu » của Rousseau. Tôi cười loanh hoanh trên nỗi muộn phiền của mình. Thế à! Vậy mà sao tôi không biết? Ồ! Ồ! thật ngu ngơ cho tôi quá đời. Tôi cố bỏ rơi những ý nghĩ đã toan mọc trong đầu. « Tóc Bay ơi. Tóc Bay à... ». Một cách thật không ngờ, tôi nhớ man man giọng nói ngày nào của Dấu hỏi. Sao tôi vẫn không quên được con người kỳ dị ấy. Ai thế? Ai mà sao tôi không biết nhỉ? Gần hơn tháng nay tôi không còn dịp cầm chiếc máy điện thoại xinh xắn trên tay. Và tôi sẽ quên. Quên như chưa lần nghe tiếng nói xuất phát từ nơi nào, của Dấu hỏi to tương, của một người thật hí mật không cùng. Muốn quên những lần hồi hộp chờ tiếng reo háo hức. Sao bây giờ tôi mới thấy giọng nói của Dấu hỏi dễ thương quá như mưa vậy. Đã làm thấp trong đầu tôi những cảm giác trầm ấm, lặng lẽ của chiều xưa bay cảm nín.

Nhưng ngày tháng vẫn khó hiểu. Vẫn lặng im và cảm nín. Vẫn đen tối và mịt mờ, lúc nào cũng chờ một lần bất ngờ, đổ ập. Bất thần như cơn

mưa, như giọng nước đợi chờ, như cơn nóng chờ mùa hè đến. Tưởng đã quên những tiếng ngày nào đã nghe. Những giận hờn. Những lúc không còn muốn nói chuyện với sự bí mật ấy nữa. Rồi một lúc nào cũng chẳng rõ, tìm tôi để chừng như ngừng đập vì tiếng reo của điện thoại. Sao lịch tính tôi hồi hộp quá thế.

— «Alô! Xin lỗi có phải Tóc Bay đó?.. Alô!»

Tôi chẳng hiểu, chẳng hiểu nổi reo vui nào đã làm lớn con tim. Tôi cười lúng búng trong óc, trong ngực, trong phổi. Đủ hết, sao ta vui thế hả? Nhưng lại muốn gác máy. Sao tiếc nuối? Muốn nói là không có tôi ở nhà. Nhưng tiếng nói bật ra trong đầu: «Vâng, Tóc Bay». Tôi không hiểu vì sao thế. Có phải vì giọng nói êm như mưa của Dấu hỏi chăng? Tôi lặng cảm nghe tiếng nói của Dấu hỏi bên kia đầu dây. Đang ở chốn nào, tôi chẳng biết. Nói dập dồn:

— «Tóc Bay đó à! Không biết có làm phiền không? Vừa ở Sài Gòn về hôm qua. Muốn phone cho Tóc Bay liền, nhưng lại sợ.. Tôi không biết vì sao... tôi nhớ Tóc Bay lắm... Tóc Bay à».

— ...

— Alô! Tóc Bay không nói? Tôi biết Tóc Bay rất muốn tìm hiểu về tôi. Nhưng tôi không thể cho biết được. Tóc Bay cứ hiểu là tôi... mến Tóc Bay lắm.

— ...

— Sao Tóc Bay không nói gì hết vậy?

Tôi chắc ở bên kia đầu giây, Dấu hỏi đang lao đao với sự thinh lặng của tôi. Tôi không nói, không phải là không muốn nói, mà vì tôi không biết phải nói gì đây với Dấu hỏi vẫn mịt mù trong lòng tôi. Ôi, tôi rất dỗi muốn nói thật nhiều, như thể đời cỏ hoang đang lao xao trên đời gió. Như thể gió bát ngát vô ngần, đang thúc hối. Tôi chợt thích lạ lòng sự đến và đi bất ngờ của Dấu hỏi lắm. Có lẽ tôi lại nhập cuộc mất. «Ôi! Dấu hỏi đi hẹm».

— Hả, Tóc Bay nói gì?

Tôi thoáng thất vì đã lỡ lời:

— Ô! không. Tôi có nói gì đâu.

Nghe giọng nói của Dấu hỏi mừng rỡ:

— Đó, Tóc Bay nói đó. Sao Tóc Bay cứ im lặng hoài nhỉ?

Sao? Sao hả? mà tôi cũng còn không biết thì làm sao Dấu hỏi biết được. Thì tôi vẫn lăm lăm, buồn thiu như thành phố này quanh năm. Đừng hỏi nữa, tôi sẽ nói chuyện với...

— Mà xin lỗi, ông tên chi nhỉ?

— Ngừ, Phạm Thư Ngừ. Tóc Bay ạ!

Ngừ. Ngừ. Cái tên chi mà nghe lạ hoắc vậy. Thế mình vẫn mù tịt về Dấu hỏi, về Ngừ. Tôi lưỡng lưỡng. Tôi loay hoay trên từng lời nói của Ngừ.

Bao giờ nhỉ? Bao giờ Ngừ không còn là dấu hỏi to lớn nữa. Bao giờ Ngừ sẽ là dấu chấm đã giải đáp rồi trong trí óc tôi. Bao giờ, mà thôi tôi cũng không thêm tìm hiểu đâu. Cứ bí mật thế mà hay ghê nhỉ? Tóc Bay lại muốn là những đời cỏ hoang lao xao đồng nội. Những làn gió thổi quay cuồng trên khoảng trống mệnh mông. Những làn mưa hân hoan trên ngõ hẹp phố lớn của tỉnh lỵ buồn thiu này... Dấu hỏi ạ.

NỤ NGỌC LAN CỦA HƯƠNG

PHẠM ĐÌNH THỐNG

Lúc ra đi thấy trời sấm lại và mây đen về ngập trời, anh định nhìn thế nào cũng mưa. Nhưng rồi cuộc đến khi trở về anh mới thấy sự vô dụng của chiếc áo mưa mang theo bên mình suốt cả buổi chiều.

Trên đường trở về dù rất nóng anh cũng không quên nhìn xem chiều nay lá vàng ở góc đường trước biệt thự trồng nhiều ngọc lan có rụng nhiều không. Trời đứng gió và hơi nóng nên chỉ có một ít lá vàng sấm mới rụng xuống. Anh ngược nhìn lên hàng cây sao và thấy còn nhiều lá vừa vàng cây sao trước biệt thự rụng mấy chiếc lá. Kể cả vàng sấm, vàng nhạt hay xanh non cũng được. Anh phải cho chiếc xe gắn máy cũ xi của anh rờ hết ga để về chỉ kịp trễ độ mười phút. Nhưng chiếc xe báo hại lại trật sên đến bốn lần nên lúc đến nhà Hương thì trễ hơn hai mươi phút.

Anh vội vàng xin lỗi Hương trong khi mặt Hương xịu xuống như cụm hoa cúc trắng trước sân nhà anh bị nắng gắt buổi trưa. Mặt Hương thì sụp che đôi hàng mi xuống như cánh lá mắc cỏ bị động đến. Anh năn nỉ và phân bua vì bận việc lỡ dở. Anh không nhắc đến việc chiếc xe bị trật sên. Chiếc xe đã nhiều phen làm anh tức đến rướm máu. Hình như đây là lần đầu anh năn nỉ một người con gái, một cô bé, những lỗi lầm bất đắc dĩ. Biết thế nhưng anh vẫn phải phân bua ít ra là hơn mười lăm phút Hương mới bớt giận.

Hương cười lên xem nào. Cười để lộ mười sáu cái răng tí ti như răng chuột. Và Hương cười rất tươi. Mắt sáng và long lanh như sương.

Lần đầu tiên trong đời anh cảm động muốn khóc được khi Hương lấy trong túi áo ra đưa cho anh một nụ hoa ngọc lan. Loại hoa anh yêu thứ nhì sau hoa sứ trắng. Nụ hoa chỉ vừa chớm nở nhưng đã khá thơm. Anh đưa nụ hoa lên mũi và mũi kính cần hơn như sợ hương hoa sẽ biến đi nếu anh khờ dại thổi vào hoa mùi trần tục của anh.

Cách hai hôm trước anh hỏi. Hương thích hoa gì nhất. Hương cười. Vâng, vẫn nụ cười đó. Hương không biết. Thế anh thích hoa gì. Anh nói, anh thích hoa ngọc lan và yêu hoa sứ (dù Hương không hỏi anh yêu hoa gì nhưng anh vẫn thích trả lời thế. Trả lời không cần để Hương hỏi). Bây giờ thì anh yêu hoa ngọc lan và thích hoa sứ. Anh kể cho Hương nghe chuyện hoa ngọc lan. Rằng hồi còn học tiểu học, nhà anh ở gần một ngôi chùa cô danh tiếng miền Trung. Chùa có một gốc ngọc lan thật lớn. Và trưa nào anh cũng mang sách sang đó, leo lên cây ngồi đọc. Có lẽ nhờ hương ngọc lan tỏa vào từng trang sách, từng nét chữ, thổi vào hồn anh chút thiên nhiên ngất ngây nên anh chỉ cần đọc qua một lượt là anh nhớ rất rành mạch. Có lẽ vì thế mà về sau này anh mê thơ cổ Trung Hoa (Thơ Đường. Chỉ thơ Đường thôi).

Anh chưa nói (Anh định sẽ kể cho Hương nghe). Năm anh mười bốn tuổi anh biết yêu cái đẹp của nụ hoa sứ trắng. Anh định bụng nếu viết vào anh sẽ viết một cuốn tiểu thuyết «Những nụ hoa sứ trắng» (Anh định từ năm mười bốn tuổi đó. Và bây giờ anh định sẽ viết một truyện dài khác là «Nụ ngọc lan của Hương». Anh chỉ « định sẽ » thôi. Chắc chả bao giờ anh viết xong hai cuốn truyện đó. Thế cũng hay rồi. Hương nhỉ ?)

Kể tiếp chuyện năm mười bốn tuổi và hoa sứ trắng.

Quê anh là một thành phố ven biển miền Trung. Thành phố nhiều cát và dương liễu. Có một trường sư phạm nhiều nữ giáo sinh nội trú mà chiều nào anh cũng đạp xe vô đứng tựa gốc sứ, nhìn các chị tưới hoa. Trường tuy xây trên cát nhưng đã được bồi đắp thêm đất để trồng nhiều sứ quanh trường và những loại hoa lá dọc theo hành lang. Hình như đó là một thói quen. Tiếc là lúc đó anh chưa biết hút thuốc lá để đứng tựa gốc sứ nhà khói bâng quơ. Một chiều anh đến như mọi lần. Tuy nhiên anh vô tình dẫm lên những cánh sứ rơi là tả trên mặt đất. Anh chợt thấy ngại ngại sợ hoa nở và tàn rụng hết chẳng (chắc chắn không phải là anh sợ hết mùa hè đâu. Bây giờ mới là tháng sáu. Anh nhớ rõ thế). Anh chợt hốt hoảng một cách ngây ngô, nhìn lên cây và anh mỉm cười khi thấy vẫn còn rất nhiều nụ sứ trắng. Anh sợ nhớ ra, nhìn lại một lần nữa. Anh thấy những búp sứ trắng nõn nà suông nhỏ giống như những ngón tay trắng muốt của các chị nhúng vào nước, tót lên hoa. Anh biết yêu những ngón con gái từ đó...

Lúc sắp rời nhà Hương anh nói khẽ. Hương biết không? Hương ngờ ngác. Biết gì? Biết là không phải thỉnh thoảng và « xí xí » đâu, mà luôn luôn và nhiều lắm lắm. Hương cúi mặt nhìn vợ vẩn dưới đất.

Trong tờ thư anh viết cho Hương vào lúc khuya không ngủ được, sau buổi tối ngồi uống hết 2 ly cà phê đen trở về hầm trần trọc, đại khái thế này :

« 12 giờ kém 15. . Buổi chiều tối đi lang thang dưới mưa. Không biết làm gì cho qua khoảng thời gian còn lại. Về nhà thì buồn và nhớ Hương. Ghé quán cà phê ngồi đến gần giờ giới nghiêm.

« ... Lúc về nhà nói chuyện với Cửu. Chuyện vu vơ. Chuyện lảm càm. Chuyện đại sự. Chuyện văn nghệ văn gừng. Cửu đề nghị anh nên « lên núi » để đặt thời gian cho qua cơn kẹt này. Anh phân vân. Chưa chắc là như thế nào nhưng phải tính trước chứ, phải không Hương yêu dấu ?

« ... Anh đang rơi vào trạng thái hụt hẫng lơ ngơ như tên mất trí, lơ vẩn. Mà có lẽ thế, Hương ạ. Lớn lên một tí Hương sẽ hiểu anh hơn. Nhưng biết đến khi Hương lớn anh có còn và Hương vẫn mến anh như bây giờ không, hả Hương ?

« ... Buổi chiều đến gặp, Hương giận. Anh buồn muốn khóc được Hương ạ.

« Hình như đã lâu lắm. Anh quên rồi. Anh không nhớ là mình có yêu được ai không. Chuyện nghe có vẻ lạ tai Hương nhỉ ! Tình cờ gặp Hương sáng hôm đó. Anh nao nao trong hồn. Như một buổi chiều mùa đông ba năm trước ở Đà Lạt, anh lang thang một mình trong thành phố lạ. Ngồi trong quán cà phê Tùng nhìn mưa bay trên đồi mờ mịt anh nghe lòng chùng xuống. Nức nở.

« ... 12 giờ rưỡi khuya. Đợi hoài không nghe trời mưa. Nhớ Hương lắm. Chắc Hương ngủ rồi. Trong mơ Hương có thấy anh và những nụ sứ trắng ?

« 2 giờ sáng Năm hoài không ngủ được Trở dậy đọc mấy bài thơ Đường (có bài của ông Vương Duy, cách nay hơn một ngàn năm cơ mà làm thơ hay lắm, hôm nào sẽ ngâm cho Hương nghe.

« ... À, cái nụ ngọc lan thơm lắm... »

Suốt cả buổi tối ngồi trong quán cà phê anh nghĩ đến chuyện sẽ phải rời thành phố vào cuối tháng. Anh nao nao không phải vì sợ bỏ thành phố, bỏ công việc, bỏ học hành. Mà sợ không biết lúc đó Hương đã đi học lại chưa, để anh được đón Hương về học ít lần trước khi đi. Có thể là anh vô quân trường hay lên cao nguyên ăn cơm. Chắc phải hỏi Hương việc này.

Việc học thêm vài cái chứng chỉ chẳng ăn nhằm gì tới anh. Thi cử như chuyện đùa nếu chẳng biết làm gì. Anh nói với bạn anh. Sang năm, nếu còn ở lại, biết chừng tao ghi lại, học xong cái cử nhân triết rồi vay vốn đi buôn.

Anh loay hoay tìm một cái tàn thuốc lá sót lại và bật diêm hút ngon lành. Khói thuốc lãng đãng bâng quơ tản mát ra cửa sổ. Anh nghe tiếng sương buồn rơi đều trên mái tôn. Như tiếng lòng anh ngàn đời hiu hắt.

Anh kính cần nhặt nụ ngọc lan đưa lên mũi hôn.

truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

- Anh Nguyễn thấy cái cô mới vào có chiếc bóp đẹp ghê không ?
 - Đẹp gì mà đẹp.
 - Anh không đẹp nhưng con gái đẹp. Những thứ đó chỉ đẹp với con gái thôi ông.
 - Xách cái bóp để người ta xách cái giỏ phải đựng được nhiều thứ không.
 - Phượng cười :
 - Nói như anh phần mỹ thuật quá.
 - Tóm lại là chiếc bóp kia đẹp. Rồi sao nữa ?
 - Nói thẳng mà không sợ mất lòng là Phượng mong anh « ca đô » nó cho Phượng sau kỳ thi.
 - Còn tùy đậu hay rớt chứ bộ.
 - Trên nguyên tắc đi.
 - Đồng ý.
 - Theo lẽ thi rớt hay thi đậu không thành vấn đề. Nhiệm vụ của anh là có cô em gái, anh đừng để quên cô em gái trong xô bếp, trong kẹt cửa là được.
 - Đồng ý. Nghe nói cảm động thấy mờ.
 - Nên quyết định phải có cái bóp xách dù bất cứ giá nào.
 - Trời đất.
 - Trời đất là một sự đồng ý.
- Hai người ngó nhau cười. Và vui vẻ ăn. Phượng không khỏi nhớ Hạ. Có lần nào đi chơi mà Phượng thiếu mất Hạ đâu. Nhưng hôm nay thì thật sự đã thiếu mất rồi. Phượng nghĩ người ta càng lớn càng không giữ được với mình những điều mong ước.

- Ăn giùm Hạ một phần ăn đi Phượng.
- Phượng buồn buồn. Có nên nói hai người đang giận nhau và nghỉ chơi với nhau ? Bài thơ anh Nguyễn đọc lúc nãy có câu hợp ghê : *Bệnh đường như khởi dạ như say*. Phượng biết anh Nguyễn say rồi.
- Có thật thế không anh ?
- Cái gì ?
- Có thật anh say...
- Hạ đâu ?
- Nếu bây giờ Phượng nói là hai đứa đang giận nhau, sắp sửa giết nhau đến nơi thì anh nghĩ thế nào ?
- Nguyễn cười :
- Anh sẽ cho mỗi người một con dao bén.
- Thật chứ không có giỡn đâu à ?
- Anh cũng nói thật.
- Vậy Phượng sẽ không ngần ngại gì mà không đâm chết Hạ của anh.
- Đâm thấu tim, đâm xuyên qua phổi.
- Nguyễn trầm ngâm :
- Hai người giận nhau chuyện gì ?
- Nhiều chuyện lắm.
- Bao giờ thì huê ?
- Không có huê. Yêu thương theo cấp số trừ, giận hờn theo cấp số nhân.
- Cho anh nhảy vào giữa làm tấm mền nhưng hừng... đạn pháo kích của cả hai phía, được không ?
- Tấm mền sẽ rách tả tơi vì những viên đạn thù hận, sẽ không bên nào nương tay cho anh đâu.
- Anh chịu chết thay cho một người.
- Người đó chắc không phải là em.
- Khá thông minh đấy nhỏ ơi. Rán học thêm tí nữa kỳ thi này thế nào nhỏ cũng đậu.
- Phượng cười buồn :
- Anh Nguyễn này. Nói đùa nhưng rồi biết đâu chuyện sẽ có thật. Lúc đó em sẽ bị anh quăng vào một góc nào tối tăm u uất nhất phải không. Phượng tuy cứng cỏi nhưng lại hay tủi thân.
- Anh sẽ không quên Phượng.
- Đó chỉ là lời nói.
- Không, lời hứa.
- Lời hứa không có gì làm bằng chứng. Phượng mười bảy tuổi, cái tuổi con gái mới lớn lên biết buồn, và cũng biết nghi ngờ đủ mọi thứ, anh biết không ?
- Có thể.
- Phượng muốn anh hứa chắc, là, trong bất cứ trường hợp nào anh cũng không bỏ Phượng nơi một xô nào. Phượng sẽ tủi thân ghê gớm và sẽ khóc cho đến khi nào hóa thành đá.

— Đừng hóa thành đá cô bé ơi. Hóa thành đá anh có thể quên mà đá nhỏ xuống đường mương. Hãy hóa thành đóa hoa đại dưới chân thềm, anh sẽ nghe hương thơm của hoa đại mà nhớ.

— Không. Nhớ rồi. Em sẽ hóa thành một đóa hoa Phượng, đổ rục rữa của mùa hè. Chắc anh không thể nào quên đâu.

— Anh Nguyễn muốn gặp Hạ lắm phải không ?

— Chưa chắc như thế.

— Sao Phượng nhìn thấy rõ ràng trong mắt anh điều đó.

— Chỉ xạo.

— Đừng chối, bạn ơi.

— Nếu như anh nói « muốn » thì sao ?

— Phượng sẽ cho địa chỉ Hạ. Anh dám đến không ?

— Dám là cái chắc. Nhưng cần gì.

— Có bặm gan bặm ruột để nói câu đó không ?

— Anh tỉnh bơ.

— Không chừng Hạ có bỏ rồi đấy.

Nguyễn bật cười. Nụ cười ngạo mạn nhưng biết đâu lòng anh đang mềm những như những cọng bún. Phượng nhìn những con kiến cánh bu lấy bóng đèn nê ông xanh mượt. Mưa rã rít từng giọt thấy được bên ngoài cửa. Phượng có cảm tưởng mình đang ngồi trong một cái hầm. Đường hầm sâu âm u. Rồi những con kiến cánh bết mắt khỏi cái chụp đèn, chúng rơi đầy trên mặt bàn. Một đứa trẻ con mang cái giẻ lau đến đưa chúng xuống đất. Phượng nhìn lên, lại thấy những con kiến cánh khác. Bóng đèn lao chao trên những bóng người thui thủi ăn, ăn thui thui uống.

— Ăn gì nữa Phượng ?

— Tùy anh.

— Đã bảo Phượng tự do mà.

— Nói đùa chứ Phượng có biết ăn gì dân.

— Nghe mà tội nghiệp,

Nguyễn cười :

— Thôi nói cho biết Hạ bây giờ ra sao ?

Phượng mím môi :

— Vẫn hồn nhiên, vui chơi, ăn uống, đi đứng và thở.

— Có nhắc gì tới anh không ?

— Anh « có gì » mà nhắc ?

Nguyễn mỉm cười ngắt mấy cọng rau thơm bỏ vào chén. Phượng nghĩ tới nụ cười của Hạ ngày nào đến thăm Nguyễn. Hai đứa đứng lơ ngơ trong phòng. Biết đâu tình của hai người đã như những cọng rau thơm, những cọng ngò gai. Phượng có linh cảm đến điều đó. Phượng đã vô tình mang vầng trăng sáng đến cho hai bóng cây đêm soi mình xuống giòng nước phẳng lặng, đẹp ngàn đời.

— Phượng ngày thơ lắm.

— Anh cũng ngày thơ gặp một triệu lần Phượng. Đừng tưởng...

Anh Nguyễn vội quay lại phía sau gọi :

— Cho thức ăn thêm, bà ơi.

Rồi anh gỡ chiếc muống lạnh canh trên mặt bàn nhìn Phượng cười hóm hỉnh. Phượng đã trông thấy nụ cười của anh Nguyễn, nụ cười làm Phượng buồn chết người. Phượng chẳng hiểu tại sao. Con mưa buổi tối nay nhẹ nhàng quá, tiếng nước rơi như thoảng. Lòng Phượng cũng nhẹ bay theo với nỗi buồn rười rượi.

Anh Nguyễn cười khi người đàn bà bước tới. Nguyễn gọi thêm một đĩa bánh khoai chiên tôm, và gọi nước. Phải đấy Phượng đang khát nước. Hai chai cô ca với hai cái ly sẵn đá mang tới. Anh Nguyễn ra về chiều chuộng Phượng, anh đành rút. Phượng ngồi im nhìn ly nước sủi tăm màu cánh gián cùng viên đá ngon lành óng ánh trong ly. Phượng thích uống nước này với một chút muối cơ.

— Anh Nguyễn gọi cho em muống muối.

Anh Nguyễn cười :

— Phải đấy. Anh dòm quanh thấy thiếu muối. Phượng giống anh lắm. Minh có thể cộng tác với nhau lâu dài được. Bà ơi, cho tôi một muống muối.

Người đàn bà mang muối lại. Nguyễn chia vào ly Phượng một chút, cho mình một chút, lấy muống quậy đều lên. Phượng nói :

— Ngày xưa Phượng đâu uống được thứ nước này.

— Phải rồi. Nó có nhiều « ga », con gái thường ít người dám uống.

— Không phải. Vì nó hôi mùi cánh gián.

— Có thể, vì đôi khi anh cũng gặp một con gián chết nổi lơ lơ trong chai nước đẹp để kia.

Phượng nhăn mũi :

— Anh nói nghe thấy ghê.

— Yên chí Uống nước này mười năm sau mới trở thành hiệp sĩ mà nghe gió kiếm.

Và Nguyễn bưng ly lên uống hết. Phượng cũng uống một ngụm. Hôm nay trông anh Nguyễn vui quá. Anh đùa, xem Phượng như đứa trẻ con, xem Phượng như người lớn. Xem Phượng như người bạn. Nhưng dù sao, anh cũng nhớ Phượng, dành cho Phượng một chỗ trong tình thương của anh. Mười bảy tuổi, Phượng thấy mình không bằng ai cả, không có gì cả. Chỉ có một nụ cười buồn và một nỗi cô đơn đến lẻ loi trong căn nhà nhiều lũ nhóc. Nếu ngày nào Phượng không còn tới trường được, ngày đó chắc Phượng nhớ những đỉnh cây già ngoài sân, những cành liễu ngã bóng u sầu cửa lớp, những đường phấn, chỗ ngồi. Những mùa hè thênh thang nắng lửa, ngàn trùng màu đỏ hoa phượng, râm ran tiếng ve kêu. Tất cả những gì của một thời, một đoạn đầu đời Phượng sẽ giữ. Phượng sẽ có một quyển lưu bút không viết bằng lời, không ghi lại bằng hình ảnh. Nó nằm ở trong tâm hồn. Và đó là Phượng của năm mười bảy tuổi, của những ngày còn đi về qua một cổng trường con gái.

Phượng nhìn đĩa bánh khoai vàng ửng, lắc đầu cười :

— Như thế ăn sao nổi nữa anh Nguyễn ?

— Phượng cứ tự nhiên.

— Anh làm như Phượng là chuyên viên ẩm thực vậy. Coi thế chứ Phượng ăn ít oi nhỏ nhẹ như một con mèo.

Phượng chợt nhớ con mèo nhà Hạ. Giờ này chắc Hạ đang ngồi học bài bên cạnh cửa sổ, con mèo ngoan ngoãn nằm dưới chân.

— Ăn giùm một miếng cho Hạ đi Phượng.

— Người ta giận nhau, ăn giùm nhau. Có cầu hóa được không anh Nguyễn ?

— Phượng lấy cái muỗng cầm đặng đầu, quây vòng một cái nếu nó lọt vào miệng chai cô ca, ắc hai người sắp sửa hòa nhau.

Phượng mỉm cười làm theo lời Nguyễn chỉ, nhưng chiếc muỗng lại ra ngoài mặt bàn. Phượng buồn quá. Anh Nguyễn nói :

— Đây này, phải làm như thế này... Phượng ước đi.

— Ước gì anh ?

— Ước như điều hồi nãy Phượng làm rồi anh làm giúp cho.

— Vậy ước sao cho Phượng và Hạ hòa nhau trong hôm bãi trường. Mong thần đĩa chứng giám.

Nguyễn cười :

— Nghe được lắm.

Và Nguyễn quây chiếc muỗng. Chẳng hiểu sao nó rơi ngay vào miệng chai cô ca. Phượng chớp mắt nói :

— Như thế là được phải không anh ?

— Ừ, thần đĩa đã chứng.

Đĩa bánh khoai chỉ có mình anh Nguyễn ăn. Phượng chỉ ăn lấy lệ. Phượng nhìn vào ly nước thấy gương mặt mình in trong đó với đôi mắt long lánh. Mười bảy tuổi với những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống má, mặt đôi môi. Con mưa neo bước chân của những người trong quán. Họ kéo dài bữa ăn, kéo dài một nụ cười chờ đợi cơn mưa dứt hạt. Phượng cũng lười biếng về nhà. Cứ nghĩ tới căn nhà ồn ào với lũ em nghịch như gì ấy Phượng đã chùng bước. Phượng ít có dịp đi đâu chơi. Năm khi mười họa mới đi chơi với Hạ, quanh quẩn trong thành phố, quán kem, rạp chiếu bóng, đi vòng vòng trong chợ để ngắm vải, tới tiệm giày để ngắm những đôi giày kiểu mới, rồi về với những mơ ước nhỏ nhoi của riêng mình. Con gái lớn, nhà nghèo, đầu tắt mặt tối sau những giờ học bài, ở trường. Phượng có cảm tưởng mình quê mùa như một cô Cúc, cô Nhạn. Phượng lạc lõng, bơ vơ trước đám bạn bè. Phượng có một mình. Anh Nguyễn lâu lắm mới có dịp lên chơi, lưu lại ít hôm, rồi về. Được anh Nguyễn dẫn đi ngao du ít phút Phượng như người tìm được tự do. Phượng yêu những cánh chim mỗi buổi chiều chập choạng tối trong thành phố. Chúng tự do chọn những ô cửa để đỗ giấc ngủ.

(Còn nữa)

NGUYỄN THƯƠNG HOÀI • PHẠM TUẾ

tuổi phượng

Mùa hạ đang về trong tóc em
Tóc em xanh biếc tóc em buồn
Ta để tình ta vào nhưng nhớ
Đề trái tim nồng ướp cô đơn

Gót chân hãy bước thật hồn nhiên
Cổ vắn đơn sơ lá vắn hiền
Em vẫn còn xinh như cọng cỏ
Môi má ửng hồng như nắng tiên

Gót chân hãy bước giữa đời ta
Bàn tay hãy ướp một đóa hoa
Em yêu bé nhỏ và em đẹp
Và ngoan như những giọt mưa
huyền

Hai đứa thương nhau tuổi học trò
Mười lăm đôi mắt đã vương tơ
Đã nghe hơi thở vào hương mộng
Áo trắng em sâu em có mơ

Ta cũng thơ ngây trong tuổi em
Trái tim chưa khóc trái tim mềm
Ta chỉ hôn em trong gió phượng
Chỉ van em rón bước cho êm

Em yêu mới lớn tựa thiên thần
Đề cho ánh nắng biết phân vân

Đề cho guốc ngọc ươm mây tím
Và đề ta buồn như tiếng chân
NGUYỄN THƯƠNG HOÀI

mùa hạ

Mùa hạ và nỗi nhớ nhung nào
khủng khiếp

Đã cháy trong lòng anh
Mái tóc em rùng mưa vừa hết
Những cây lá lên xanh

Những cây lá đã mọc rễ trong tim
anh

Đôi mắt em hiền lành thánh thiện
Em đến mát lạnh như giòng sông
Anh ước ao được chết

Vâng, anh ước ao được chết
Giấc mơ nào bay hồng bầu trời
Những con chim lượn hót
Bầu trời bỗng đứng rất cao

Anh chạy rong như lũ ngựa
Qua vùng tình yêu em dấu kín
Anh bắt gặp hồn anh như sương
Và nụ cười em tinh khiết

Ôi nụ cười em băng tuyết
Những chùm bông phượng đỏ la đà
Cánh môi thơm hương nguyệt
Trong vườn thực nữ xưa kia

PHẠM TUẾ

NGUYỄN THỀ

bác sĩ Jivago

1) Sơ lược về truyện (*Le Docteur Jivago*). Tiểu sử của Boris Pasternak.

2) Cho biết về bức tường ở ngục Bá Linh.

3) Trong «*Thương nhớ mười hai*» của Vũ Bằng có câu: «*Chẳng biết một ngày kia bắt chước Orphée xuống địa ngục tìm Eurydice...*». Cho biết xuất xứ và đại ý câu trên.

4) Cho biết về giải Oscar.

HUYỀN

1) Tóm tắt truyện «*Bác Sĩ Jivago*» trong khuôn khổ mục này khó quá vì tác phẩm của Pasternak vừa dài, nội dung lại phong phú và xúc tích nhiều ý nghĩa. Vậy sau đây không phải là sơ lược mà là rất sơ lược về truyện «*Bác sĩ Jivago*».

Hai nhân vật chính trong truyện là Bác sĩ Iouri Jivago và Larissa (Lara) Guichard. Jivago sinh trưởng trong một gia đình giàu có ở Mạc Tư

Khoa, mồ côi từ hồi còn niên thiếu, học y khoa tốt nghiệp Bác sĩ và lập gia đình với cô bạn gái tên là Antonia. Còn Lara mồ côi bố từ nhỏ, mẹ người Pháp, bị tình nhân của mẹ quyến rũ sau quyết định làm lại cuộc đời lấy Autipov một sinh viên theo cách mạng sau này trở thành tướng lĩnh của quân đội cách mạng.

Cuộc cách mạng Nga bùng nổ và trong cuộc chiến — cuộc chiến chống Đức rồi tiếp theo là cuộc nội chiến — Jivago và Lara gặp nhau trong một bệnh viện và yêu nhau. Mặc dù người đã có vợ, kẻ đã có chồng nhưng gia đình mỗi người bị chiến cuộc phân ly, nên Jivago và Lara đã cùng nhau chung sống hạnh phúc được một thời gian. Rồi lại bị tình thế phân cách, rồi lại đoàn tụ, sau cùng thì xa cách hẳn. Vợ con Jivago lúc đó đã lánh nạn nơi đất khách quê người. Mỗi tình với Lara đột nhiên chấm dứt đã làm tan vỡ cuộc đời và con người Jivago, Về sau Jivago có chung sống với Marina Chtchapov được 2 đứa con gái, nhưng cho tới lúc nhắm mắt chàng vẫn không quên được hình ảnh của Lara.

Boris Pasternak sanh tại Mạc Tư Khoa năm 1890, bố là họa sĩ và mẹ là một nhạc sĩ có tiếng. Mới đầu ông học Luật và nhạc, sau bỏ đi học Triết tại Đức. Ông làm thơ và trong thời đệ I thế chiến khởi sự viết tập truyện «*Ma soeur la vie*» xuất bản năm 1922.

Sau cuộc cách mạng 1917, ông làm việc tại một thư viện và viết cuốn «*Essai d'autobiographie*» (1932). Sau đó, ông xuất bản những bản dịch các tác phẩm của các thi sĩ Pháp, Anh, Đức. Năm 1954 ông hoàn

thành tác phẩm «*Le Docteur Jivago*». Với tác phẩm này ông được Hàn Lâm Viện Thụy Điển quyết định trao tặng giải Nobel năm 1958, nhưng vì áp lực của Chính Phủ Nga, ông đã phải từ chối. Ông qua đời năm 1960

2) Sau Đệ II Thế Chiến, Bá Linh — cũng như toàn thể nước Đức — bị chia ra 4 khu vực do quân đội của Tứ Cường (Anh, Mỹ, Pháp, Nga) chiếm đóng. Vùng do các quân đội Đồng Minh Anh, Mỹ, Pháp được gọi là Tây Bá Linh, vùng Nga chiếm đóng là Đông Bá Linh. Về sau, dân Đông Bá Linh bỏ trốn sang Tây Bá Linh nhiều quá khiến thế giới Cộng Sản mất uy tín. Đến tháng 8 - 1961 Chính Phủ Đông Đức phải xây một bức tường ngăn cách Đông và Tây Bá Linh để ngăn chặn tình trạng thảm bại nói trên. Mặc dù có bức tường xây cao, có lính canh gác nghiêm nhặt, nhưng thỉnh thoảng vẫn có những người dân Đông Đức liều chết tìm mọi cách vượt qua để tìm tự do. Trong mấy năm gần đây, Đông và Tây Đức đã thỏa hiệp với nhau tổ chức những ngày (hình như vào dịp lễ Phục Sinh thì phải) để dân Đông và Tây Bá Linh được tự do qua lại thăm nhau mỗi năm.

3) Theo huyền thoại Hy Lạp. Orphée là nhạc sĩ lỗi lạc nhất thời Thượng Cổ. Nhạc của ông huyền diệu đến nỗi nghe thấy nhạc của ông, các thú dữ trở nên hiền lành, những mỏm đá ngoài biển cũng tránh thuyền ông đi trong cơn bão táp.

Vợ ông là Eurydice bị rắn độc cắn chết ngay trong ngày cưới. Quá thương yêu vợ, Orphée xuống địa ngục và dùng tiếng nhạc thuyết phục Diêm Vương cho phép vợ ông được

trở về trần. Diêm Vương bằng lòng với điều kiện cho tới khi rời khỏi địa ngục ông không được quay lại nhìn vợ, Orphée hứa nghe theo, nhưng vì quá nhớ vợ yêu, chưa về tới trần thế, Orphée đã ngoảnh lại để ngắm vợ, nhưng vì lời hứa không được tôn trọng, Eurydice đã lùi dần về cõi âm u của địa ngục.

4) Giải Oscar được Viện Khoa Học và Nghệ Thuật Điện Ảnh thiết lập từ năm 1929 để tưởng thưởng tài nghệ của các diễn viên và chuyên gia điện ảnh (diễn xuất, dàn cảnh, điều khiển, hình ảnh, nhạc đệm, đối thoại...)

Oscar là tên của bức tượng tượng trưng cho giải thưởng. Bức tượng đó là tác phẩm của nhà điêu khắc George Stanley. Tượng đó được đặt tên là «*Oscar*» vào năm 1931 nhân một phiên họp các ủy viên của Viện Điện Ảnh, có một người ngẫu nhiên đưa ra nhận xét là bức tượng đó làm bà ta liên tưởng tới «*chú Oscar*» (Uncle Oscar) một nhân vật phổ thông trong sinh hoạt của nước Mỹ.

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn
giá bán

Một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
270, ĐỀ THÁM — Sài Gòn

NGUYỄN TUẤN ANH

NGA (Sài Gòn)

Có lẽ thư trước của cháu bị thất lạc chứ chú chẳng dám vứt vào sọt rác đâu.

1.— Nghẹt mũi có thể do viêm xoang mũi (Sinusite), thịt dư hay vách ngăn 2 lỗ mũi bị lệch.

2.— Cổ họng bị vướng đờm một phần do bệnh mũi một phần do bệnh viêm cổ họng gây ra. (Pharyngite)

Tạm nhỏ Biphédrine Huileuse, hay Tizine, uống Prilon, Propiocine và Sirop Bénadryl Expectorant. M2 (Ninh Hòa)

Dùng Aseptol để rửa và uống Cotracyn, nhọt đó sẽ lặn đi.

KIM YẾN (Hiếu Thiện)

Nghe cháu dọa tuyệt giao với chú, chú sợ toát cả mồ hôi. Trong Tuổi Ngọc chú chỉ được phép múa gậy vườn hoang mỗi số có 2 trang thôi làm sao có đủ đất để bày vẽ cách cứu thương cho cháu được. Cháu chịu khó mua 1 cuốn cứu thương thường thức về xem hộ chú nhé: Muốn cầm máu hãy trữ sẵn vài món thuốc sau đây: Calcium Corbié-

re, E'motrifar. Hémostatique... Như thế cũng đã tạm đủ để cháu tranh nghề của chú rồi đấy.

TRẦN TIẾN HẢI (Biên Hòa)

Ở tuổi em, uống mỗi ngày 3 viên thuốc đó là vừa.

NGUYỄN VĂN LIÊM (Gò Vấp)

Uống Dolviran hay Glipanan, Algi B (Bétalgine) chích Strychnal Bi Fort và thoa lưng bằng Liniment Hindou chừng đau lưng sẽ bớt hoặc khỏi hẳn. Không phải là đau thận đâu đừng lo.

HÙNG ANH (Đà Lạt)

Cháu hãy kiêng tôm, cua, cá biển, uống thuốc gan như Euchol, cùng lúc với Grisefuline, Chlor Tri-meton hay Systral và chích Psorial sẽ khỏi ngứa. Mua thêm 1 chai Fon-géryl nước để thoa các chỗ ngứa.

NGUYỄN NGỌC (Mỹ Tho)

1.— Epanal 3, Passiflorine hay Méprobamate là những thuốc an thần rất tốt sẽ giúp em bớt hồi hộp lo sợ.

2.— Nên uống thuốc Dolviran, Cervotonic và tránh táo bón để trị chứng nhức đầu khó chịu cháu tả.

NGUYỄN TOÀN (Sài Gòn)

Bệnh của cháu phải giải phẫu mới hết. Nếu xấu hổ thì nên đi bác sĩ tư, kín đáo hơn. Cháu chịu khó đọc các bảng đề trước phòng mạch ông nào chuyên giải phẫu là được. Trong trường hợp không muốn tốn tiền cháu nên đến bệnh viện Bình Dân.

PHẠM DUY DY (Quảng Ngãi)

Thuốc lá rất có hại vì có chứa 1 chất kích độc đó là chất Nicotine. Chỉ cần vài chục mgzs Nicotine là đủ

giết chết 1 người. Số lượng vài chục mgzs này bằng số lượng Nicotine chứa trong vài mẩu thuốc thừa. May mắn thay khi hút thì phần lớn Nicotine bị đốt cháy và biến thể, chỉ có 1 số lượng rất nhỏ lọt vào cơ thể mà thôi. Tốt hơn hết là cháu nên bỏ thuốc lá cho đỡ tốn tiền và lo lắng vô ích.

ANH PHỤNG (Sài Gòn)

Bệnh lở miệng của cháu tiếng Pháp gọi là Aphtes, trung bình kéo dài tới 5 hay 6 ngày. Hãy dùng dung dịch: Salicylate de Na 75, Borate Na 25, Nước 500 để rửa miệng bằng cách hòa 1 hay 2 muỗng thuốc vào 1 ly nước ấm. Sau đó chấm thuốc Bleu De Méthylène vào các mụn lở. Hàng ngày ngậm từ 8 tới 10 viên kẹo Solutricine hay Gramicidine. Uống thêm sinh tố PP (Nicobion). Mong cháu mau lành để học thi.

VIẾT LINH (Chí Hòa)

Chú rất cảm động trước những lời lẽ khéo léo của cháu.

1.— Theo chú, đây có thể là một thời khóa biểu tạm dùng được cho cháu trong lúc này: Sáng dậy sớm từ 6 giờ 30 tập thể dục 15 phút, ăn sáng, cấp sách đến trường, 12 giờ 30 trưa về tới nhà nghỉ ngơi 15 phút ăn cơm 15 phút, ngủ trưa từ 13 giờ đến 14 giờ, rồi lại tới trường, 18 giờ về nhà, 19 giờ ăn cơm tối, 20 giờ bắt đầu học bài tới 23 giờ lên giường để hôm sau lại bắt đầu 1 chu kỳ làm việc mới.

2.— Trong thời kỳ lao tâm, lao lực nên ăn uống đầy đủ thịt, cá, trứng, sữa và uống thêm thuốc bổ Biotone hoặc Cervotonic.

3.— Có thể dùng thuốc an thần Passiflorine hay Méprobamate.

4.— Dùng thuốc PH22 để trừ mụn mắt.

Chúc cháu thu hoạch được kết quả rực rỡ kỳ thi sắp tới.

TRƯỜNG CẢNH (Sài Gòn)

Cháu nên đến ngay nha sĩ để nhờ đánh tan lớp cấu vàng bám vào răng bằng dụng cụ riêng hay bột đá bọt và đồng thời chụp 1 hình răng hàm hay xương hàm nhiên hậu mới có thể trị dứt chứng đau nhức lâu năm đó.

HỒ VĂN DŨNG (Phú Yên)

Nếu cháu chỉ muốn cao hơn hiện tại với mục đích tầm thường đó thì quả chú không vui. Mong ước của nam nhi thời chinh chiến này phải là lướt gió tung mây hay vượt trùng dương trong những chuyến hải hành kỳ thú. Cháu có thể dùng Calci Génol, Sevenssea, Biotone và Embry Hormone.

TRƯƠNG THÚY QUỲNH (Tân Định), HUYỀN (Bình Dương) và TIỀN TRINH (Tam Kỳ)

Cao và nặng như vậy là hơi mập Cháu hãy chịu khó ăn uống cho điều độ, bớt thịt, mỡ, sữa và đừng ăn vặt. Có thể mua Lipolysine F để uống. Nếu không đi bơi được thì năng tập thể dục mỗi sáng năm ngửa khuỳnh 2 tay, dơ cao hai chân chừng 50 lần, dần dần eo sẽ thon lại.

TRƯƠNG XUÂN LAN (?)

Đột nhiên cháu mập phì ra, lại hay nhức đầu thì phải cẩn thận. Nên đo ngay áp huyết. Kiên nhẫn chờ mỡ và các chất đạm (thịt, cá), ăn nhiều rau và gắng tránh táo bón. Có thể uống Dolviran để đỡ nhức đầu và uống Glutalam để tăng cường trí nhớ.

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

nói chuyện

Chuyện nước Mỹ. Một ông hằm hằm bước vào toà soạn của một tờ nhật báo và hỏi :

— « Thăng » ký giả nào đã viết bài này đây ? Tôi muốn nói chuyện với hẳn !

Nhân viên tòa soạn trả lời :

— Phiền ông đợi một tí, hẳn vừa đưa một độc giả khác đến nhà thương vì ông ấy cũng muốn nói chuyện ở đây mười phút !

tiêu khiển

Hai vị thân chủ của dưỡng trí viện buồn tình vì không có việc gì tiêu khiển nên bàn nhau đùa ông thợ hớt tóc trong viện một tí cho vui. Một người đề nghị.

— Bây giờ ta đóng đinh vào đầu, ngày mai nhờ nó hớt tóc. Khi cái « tông đơ » đụng phải đinh gãy lưỡi, tha hồ chúng ta cười !

Người kia tán thành, lấy đinh

đóng vào đầu bạn, nhưng mỗi lần tay vừa mới cử động thì hẳn nghiêng qua nghiêng lại và tránh né luôn anh ta bực mình hỏi :

— Mày sợ à ? Làm gì né tránh hoài vậy ?

— Tao đâu ngán mũi đinh nhỏ nhoi này, chỉ sợ mày đóng trật, cái búa trúng vào đầu tao thì đau lắm !
H.V.T. (Nha Trang)

chăm dút

Hai người bạn gặp nhau sau một năm xa cách. Một người hỏi :

— Thế nào ? Mọi tình cao thượng năm xưa của anh bây giờ ra sao ?

— Bản đàn đã đến hồi chăm dút !

— Thế sao ? Chăm dút thế nào ?

— Tôi cười nàng ta rồi !!!

ngoại ngữ

Một chú mèo rình cả tuần chẳng bắt được con chuột nào vì hề nghe tiếng meo meo là chuột đã chạy biến rồi. Nó biết thế, một hôm đến rình trước một hang chuột rồi bắt được tiếng chuột kêu chít chít — quả nhiên một chú chuột con chạy ra và bị tóm tức khắc. Mèo ta đắc chí lắm bầm : « Thế mới biết, có chút ngoại ngữ cũng lợi thật ».

ĐỜN CÒ (ghi)

tình yêu

Tình yêu chỉ đẹp khi mối tình kết thúc trong đau khổ, mối tình không đau khổ là mối tình giả tạo.

RONSARD

Khi hai kẻ yêu nhau lúc xa nhau còn nói đến chuyện xa nhau là họ còn nhớ tới nhau.

LÉON TOLSTOI

Không có sự đau khổ nào đáng thương bằng những mối tình tuyệt vọng.

LAMARTINE

NGUYỄN T. T. THANH (ghi)

ông giáo sư

văn chương độc đáo !

Giáo Sư Bonhomme ở Londres (Anh Quốc) được cử vào dạy lớp văn chương cho tù nhân gương mẫu tại khám đường Wands Worth. Tất cả các tù nhân trong khám đều được theo lớp tối về văn chương cổ điển của giáo sư. Nhưng thay vì dạy chữ, ông giáo sư lại thích làm liên lạc viên cho tù nhân với gia đình họ và giúp họ thực hành triết lý « vượt ngục » ! Ông còn lên giúp họ một số dụng cụ cần thiết nữa : nào giầy, nào dao, nào khoan, nào búa v.v...

Không dè một đêm nọ lính gác đã bắt gặp 30 tù nhân, đang cưa, đục đẽo, làm chìa khóa giả mưu toan mở cửa vượt ngục. Thế là vì chưa thuộc bài, ông giáo sư « được » vào ở hẳn trong ngục !

TY TY N.YẾN (ghi)

bào thai voi

Chuyện con voi con cái vòi đi trước, hai chân đi sau còn cái đuôi đi sau rốt thì dân mít chả anh nào không biết cả Mà Dung Ngã hỏi các bạn voi cái mang bầu bao lâu thì đập chum cơ ?

Bạn nào biết thì thôi còn bạn nào chưa biết thì nghe Dung Ngã nói đây : « Đàn bà con gái » voi không mang thai 9 tháng 10 ngày như người mà 630 ngày, rồi mới đập chum, thật là 1 kỷ lục. Sau voi là tê giác với kỳ mang thai lên tới 550 ngày lận.

đàn bà lái xe

Một nhà chuyên môn cho hay rằng đàn bà con gái lái xe hơi cừ hơn các tướng đàn ông, các nường ít lái ầu. Tất cả đều biết thật trọng

khi ngồi trước bánh lái, họ cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm đối với khách qua đường, và với chính bản thân họ nữa.

Các hãng bảo hiểm cũng đồng ý và xác nhận, nhận xét trên của ông ta, vì các bảng thống kê của họ cho thấy rằng đàn bà lái xe ít gây tai nạn hơn đàn ông.

Không biết nhận xét trên có đúng không vừa rồi Dung Ngã bị tai nạn gãy chân, người lái xe lại là đàn bà, tiếc thay ?

NỜ PHÊ DUNG NGÃ

giống chim gan nhất

Có lẽ là giống Pluvian, sống dài theo sông Nil (Ai Cập). Cá sấu ở sông Nil, sau khi ăn người ta, tôm, cá, xong bèn bò lên bờ há họng ra đợi cho tiêu hóa. Chim Pluvian bèn bay vào mồm cá sấu rửa các mảnh thịt cá còn sót ở kẽ răng. Nhờ vậy mà cá sấu khỏi tổn tiền trám răng sâu.

vô địch nhịn ăn

Chính là còn cá sấu. Nó có thể nhịn đói đến 740 ngày vẫn không sao. Kể đó là Rùa (510 ngày), Éch (365 ngày), cá mập (112 ngày), chó (103 ngày).

Người ta chỉ chịu đựng được khoảng 55 đến 60 ngày thôi.

THÙY NHI

những người không tỉnh

Tại Dưỡng trí viện, một bác sĩ đi thăm bệnh nhân và thấy bệnh nhân nọ gối đầu lên một ống máng, nằm có vẻ êm ái lắm. Bác sĩ lấy làm lạ hỏi :

— Này, thế ông nằm như vậy mà không biết đau ư ?

— Xin bác sĩ hãy nhìn, tôi đã nhồi đầy bông gòn trong ống rồi.

mùa thi đã tới

Thi ơi là thi

Sinh mi làm chi

Khóc cùng cười hòa
theo mùa thi.

Đó là chủ đề của Tuổi Ngọc số 59.
Viết và đọc để ta học giỏi, đỗ cao.

nhận xét về ngón tay

— Ngón tay dài, đầu ngón tay
vuông: biết tính toán, thực tế, yêu
chậm và lâu chán.

— Ngón tay dài, đầu ngón tròn:
khéo léo và uyển chuyển, rất kiên
nhẫn khi chinh phục đối tượng. Yêu
vội và mau chán.

— Ngón tay ngắn, đầu vuông: hơi
có óc độc tài, ưa có sự hoạt náo, ít
mơ ước xa, kém về nghệ thuật.

— Ngón tay ngắn, đầu tròn: xoay
sở và mưu lợi, tình yêu quan niệm
như sự trao đổi, ưa làm dáng.

— Ngón tay gầy khúe, có đốt lớn:
bàn tay của người ít sung sướng.

LY VŨ (sưu tầm)

nhường nhịn

Cô giáo mắng học trò:

— Tháng nào em cũng đứng chót
lớp, tại sao em không chịu nhường
với bạn bè?

— Thưa cô, cô vẫn dạy em là
phải nhường nhịn bạn bè mà.

sợ lây

Một ông nhà giàu nọ đã giảng
giải cho một nhóm người đi quyền
tiền nghe như sau khi ông không
chịu giúp và họ đưa ra câu « một

con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ »

— Các cậu không biết đó chứ,
cả tàu không ăn cỏ vì chúng sợ lây
bệnh ở con ngựa kia mà.

THÙY NHI

núi lộng lẫy.

Ngọn núi Kilimandjaro (nghĩa là
« núi lộng lẫy ») là ngọn núi cao nhất
của Phi Châu, tại xứ Tanzania.

Đó là một hỏa diệm sơn già trên
3 triệu năm, ngày nay còn được
mang tên là ngọn Uhuru hay ngọn
núi Tự Do.

Vị trí nó ở phía đông Phi Châu,
gần ngay đường xích đạo, ngọn
Kilimandjaro sừng sững với 5963m
cao và đỉnh núi luôn luôn có tuyết
bao phủ. Ngọn núi này càng tăng
thêm vẻ hùng vĩ vì nó đứng đĩnh
giữa một vùng cao nguyên rộng lớn
với ngọn núi trắng xóa ngự trên một
biền mây bát ngát mà từ thật xa
người ta vẫn trông thấy lơ lửng.

Quanh sườn núi mọc lên rừng
già nhiệt đới với những cánh đồng
cỏ rậm rạp bao la, đầy rẫy thú rừng
như hươu cao cổ, ngựa vằn, trâu rừng.
Trên thượng đỉnh, tuyết lâu năm
đóng thành những khối băng khổng
lồ và trong hẻm núi lửa, bề kính
rộng 6 cây số, thỉnh có khói bay lên
nực mbi diệm sinh. Như vậy chứng
tỏ là ngọn núi còn cháy ngầm âm i
chờ chưa tắt hẳn.

T. N. (sưu tầm)

chuyện ở mỹ

Ông tòa Cleveland (Ohio) đã xử
phạt một thanh niên Mỹ phải vào ở
chuồng heo ba tháng. Thanh niên
này tên là Robert Viteken 19 tuổi
can tội chửi một cảnh sát viên là
« đồ con heo ».

Khi tuyên án ông tòa có nói để
bị bị can vào chuồng heo coi heo và
cảnh sát khác chỗ nào.

con số 75

Ngày 28-8-1938 là ngày sinh nhật
lần thứ 75 của ông lão Henrique
Iglesias bị truy tố trước tòa án
Lisbonne lần 75 vì tội ăn trộm và bị
phạt 75 tháng tù. Quan tòa bảo bị
cáo.

— Tôi không dám chúc cụ sống
thêm 100 tuổi đầu.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ (Đ.N.)

hình học do đâu mà có ?

Sự thật người ta không thể biết
thực rõ ràng rằng con người đã suy
nghĩ về các hình thời nào. Nhà viết
sử người Hy Lạp là Hérodote cho
rằng các ý nghĩ về Hình học bắt
nguồn từ xứ cô Ai Cập và xứ Chato-
lee ở miền Trung Đông.

Khi người Hi Lạp, vào thế kỷ
thứ sáu trước Thiên Chúa, tiếp xúc
với người Ai Cập thì từ địa vị người
đi học đã tiến lên bậc thầy: người
Hi Lạp có công biến đổi những hiểu
biết thông thường thành ra một môn
học có xếp đặt thứ tự, mạch lạc
thống nhất. Tóm lại người Hi Lạp
có công làm cho nên Hình học thành
ra một khoa học.

tòa soạn báo đông người nhất

Cách đây 8 năm tại Nhật bản.
nhật báo Asahi đã sống 85 năm,
Mỗi ngày phát hành 126 ấn bản khác
nhau. Riêng tại Đông Kinh mỗi sáng
tờ Asahi phát hành 9 ấn bản và chiều
3 ấn bản.

Tòa soạn đông nhân viên nhất

thế giới 2050 người, trong đó có 1200
phóng viên và 88 nhiếp ảnh viên.

Đề có thể thu thập được nhiều
tin tức, tờ Asahi đặt 297 văn phòng
tại Nhật và 14 văn phòng ở các nước.
và mua tin tức của 24 hãng thông tấn,
kể cả tin tức Cộng sản. Luôn luôn
có 9 chiếc phi cơ sẵn sàng cất cánh,
3 trực tháng và 12 xc hơi.

KIẾN BẠCH (ghi)

con số 4

Hoàng đế Charles IV nước Đức
được người ta gọi là vua của con số
4. Vì ông ăn mỗi ngày 4 bữa, ở lâu
có 4 phòng, vương miện có 4 góc, áo
có 4 màu, ông nói được 4 thứ tiếng,
cưới vợ 4 lần, chiếc xe có 4 con ngựa,
mỗi ngày ông uống 4 thứ rượu, ông
chia quốc gia làm 4 phần, chia quân
đội thành 4 quân đoàn và ông chết
vào lúc 4 giờ 4 phút bên cạnh 4 vị
bác sĩ sau khi đã trần trời 4 lần
trước khi nhắm mắt.

dơi

Người ta tìm thấy có chừng 1 000
loại dơi khác nhau. Trong những con
vật thuộc loại có vú chỉ riêng có dơi
biết bay. Một con dơi trên Piero, us
Niger được tìm thấy Indonesia là 1
con dơi khổng lồ, cánh của nó vào
khoảng 2 thước 136 và nặng 9kg.
Trong khi đó, 1 loại dơi rất nhỏ có
tên Pipistrellus naculus xuất hiện ở
Tây Phi Châu, cánh rộng 21cm và
thân dài chừng 5cm trong khi đuôi
nó đã chiếm mất 2cm5. Nó nặng
0,025gr.

P. (ghi)

thẻ đục và gla chánh

Một cô bé có tài tốc ký. Một hôm
nghe radio cách dạy làm bánh bông
lan, nhà bên cạnh cũng bắt radio

nghe chương trình thể dục. Một lát, trên tờ giấy cô bé ấy ghi như sau : « Muốn làm bánh bông lan, trước hết phải đứng lên ngồi xuống 20 lần, sau đó lấy bột chạy chung quanh nhà 10 lần rồi đổ nước vào nắm sắp xuống đánh thật mạnh cho tan. Hột gà, đường, vani cho vào dùng chân lắc qua, lắc lại cho đều. Cuối cùng đem lên lò nướng rồi hít vô, thở ra. Thế là ta có một cái bánh trong sạch và khỏe khoắn ».

kế toán đặc biệt

Bà A 49 tuổi, bà B 45 tuổi và cô C 17 tuổi. Nhưng khi hỏi tuổi nhau.

Bà A khai :

— Tôi năm nay 31 à !

Bà B thưa :

— Em kém chị đến 4 tuổi. Năm nay em 27.

Cô C vốn biết « tổng », bèn lễ phép nói :

— Thưa, nếu cứ theo phương pháp kế toán đặc biệt đó thì em không được cái hạnh hầu chuyện cùng 2 bà vì em còn đang nằm trong bụng mẹ.

PIANO

những tư tưởng đẹp

Chỉ có kẻ hèn hay lừa dối, tay chính trị giỏi là người đánh bạc cao mà được mãi. Tay chính trị vụng là người chỉ biết gian bả, chẳng sớm thì muộn sẽ bị lộ.

VOLTAIRE

Người ta sinh ra tự do mà đâu cũng thấy chịu trong vòng nô lệ. Nếu kẻ nào tưởng mình là chủ nhân những kẻ khác thì kẻ ấy lại nô lệ hơn.

J. J. ROUSSEAU

Đối với kẻ hiểu tự do thì tự do là tiếng tốt đẹp, kẻ nào không được tự do mà tưởng là tự do thì không còn nô lệ nào bằng.

GOETHE

Cảnh khổ là một nấc thang cho bậc anh tài, một kho tàng cho người khôn khéo, một vực thẳm cho kẻ yếu đuối.

H. DE BALZAC
KIM TÍM (sưu tầm)

tìm bạn

Đọc được trong mục tìm bạn của một tờ báo ở Vancouver (Gia Nã Đại) : « Một ông 72 tuổi muốn tìm một bà đồng tuổi chưa có con bao giờ. Điều kiện phải có đủ tiền trang trải phí tổn trong tuần trăng mật và tổ chức một đám ma ».

chuyện đạo chích mỹ

Anh chàng Carion 27 tuổi ở Milwaukee bị cáo ăn trộm một kết rượu bia.

Trước tòa án anh khai buổi tối hôm đó có nhiều bạn đến chơi mà anh không có tiền, anh kết luận: « Thà bị tội ăn trộm còn hơn là không hiểu khách ».

NỜ PHÊ DUNG NGÃ (ĐN)

lịch sử tờ giấy bạc

Trước kia chính người Trung Hoa và Ai Cập là 2 dân tộc đầu tiên đã có sáng kiến làm ra tiền bằng giấy hoặc bằng da để xài với nhau. Cho tới thế kỷ XVII giấy bạc mới được nhà băng Stockholm chính thức làm ra và phát hành trong dân chúng. Từ đó tờ giấy bạc được phổ biến rộng sang các nước khác cho đến ngày nay.

SONG ANH (ghi)

DẤU CHIM BAY • NHƯ THUYỀN

ƠI CON ĐƯỜNG RỘP MÁT BÓNG CÂY, ƠI CON ĐƯỜNG NẮM KHUẤT ĐƯỜNG IM VẮNG, ƠI BÃI CỎ RỘNG, ƠI NHỮNG XÚC ĐỘNG ĐẦU ĐỜI, cho em một lần nhìn lại dấu chim bay.

Đêm tắt niên nào em đã đến đây, ngỡ ngác bơ vơ trong buổi trại vui của trường người ta với ánh lửa bập bùng. Và em đã nhìn, đã đi, quanh sân trường nghe thèm muốn lẫn khước từ những trò chơi tập thể. Và em đã cúi xuống. . những gương mặt, những bóng dáng không quen làm em buồn cúi mặt. Và em đã ngẩng lên... những tiếng cười, những giọng nói xa lạ làm em vội vã bước chân.

Nhưng kia ! đôi mắt của ai buồn bã, mông mênh đang nhìn em từ dãy hành lang bóng tối tràn đầy. Cũng một đôi mắt, thế nhưng không dung em lại bất gặp mình quay quắt trong tư thế bất bình thường ! Đôi mắt ơ ! thôi già từ, già từ ngôi trường đêm vui và tất cả mọi người đang quay quần trong sân cỏ.

Em về ! với một chút gió, với một khoảng không gian cho tóc em bay, áo em bay và thần trí em bay lên tự tình cùng hàng cây rủ lá.

Em về ! với một ít ánh sáng hắt hiu của ngọn đèn đường vàng vọt, với một ông trăng trắng ngát trên đỉnh đầu cho em nhìn bóng dáng gầy guộc em ngã dài trên mặt lộ buồn tênh.

Em về ! với một âm thanh gõ nhịp đều đặn của tiếng giầy vang thật nhỏ đủ để em tưởng tượng lại người ta với đôi mắt sẫm buồn.

Này những vì sao nhỏ trên trời cao, cuộc vui trong kia chưa tan. Đường vắng, gió êm củi mình em và sao nghe bước chân ai khua nhịp như tiếng vỗ cánh nhẹ nhàng của một loài chim trên nhánh cây buồn. Sao ơi ! giữa bóng tối đầy những vệt đường đình dành riêng cho bộ hành đêm nay cao giống như dấu chim đã in hằn trên cát mịn...

BẠN NGỌC VÀ TUỔI NGỌC

PHỎNG VẤN NUÔI DƯỠNG

DIỆM, Gò-công

1.— Bằng lòng vô cùng với chủ trương của Tuổi Ngọc. Đúng là tờ báo của của thời vừa lớn. Đừng bỏ bãi cỏ êm mơ, tươi mát này để trèo lên một sườn núi cao đầy đá nhọn. Hãy để Tuổi Ngọc với những băng khuâng xao xuyên đầu đời.

2.— Mục nào cũng thích, nhất là mục Chạp Phô và truyện dài của Duyên Anh. Nên loại bỏ bản dịch Vacances Romaines quá khô (dù rất thích Hoàng hải Thủy), thêm vào mục « Bạn Ngọc chụp ảnh » (chọn đáng những bức ảnh ý nghĩa, hay lạ...) hay sưu tầm ảnh danh nhân.

3.— Ru ngủ, nhưng đâu phải giấc

ngủ u-mê? Giấc ngủ thánh thiện với những chiêm bao tuyệt vời của lứa tuổi thích ô-mai. Ghê quá! có gì mà khi bán nước cầu vinh đâu? Tuổi Ngọc lo xa quá hà!

4 — Nội dung «chiến» quá rồi còn gì! Nhưng xin đừng xen vào mục truyện bằng tranh, ô chữ... gì gì đó, Tuổi Ngọc sẽ bị đồng hóa cho coi! Nên chú trọng hơn về tranh bìa. Đề nghị vẽ một nét mặt dễ yêu hơn cho khung ảnh «Bệnh mới lớn» và «Nhìn xuống cuộc đời».

5.— Chừng nào tận thế, Tuổi Ngọc sẽ lên thiên đàng vì sự cố gắng đáng phục của người leo núi Tuổi Ngọc. Và nếu có chê, chỉ trách ông chủ nhiệm chọn cái hoa đề in 2 chữ Tuổi ngọc không đẹp tí nào!

THUY LINH, Biên Hòa

1.— Linh mất TN vì « hần » chủ trương đúng ý nghĩa của tuổi vừa lớn. Tuổi mới biết yêu.

2.— Linh khoái hết, nhưng nên loại truyện « Tinh Mộng » đi dù vẫn biết « hần » sẽ chấm dứt.

Hồng biết những vị khác sao chờ Linh hồng thương vô rồi đó.

3.— TN chả có ru ngủ Linh u mê gì hết á. Trái lại làm cho tinh thần minh mẫn thêm ra. Chuyện bán nước cầu vinh nghe dễ sợ!

4.— TN không khô khan quá mà cũng không ướt át quá — « Hần » ấm ấm. (Hình thức Linh không có ý kiến)

5.— « Tuổi Ngọc và Bạn Ngọc » đến những 2, 3 trang giấy làm phí hết. Cho Linh chê một câu đi!

PHẠM NGUYỄN HUỲNH, KBC 6640

1 — Theo dõi Tuổi Ngọc từ số đầu tới nay, thấy rằng Tuổi Ngọc đã có một đường lối rất đẹp, tuy chưa mang trọn vẹn cái nghĩa là « tuần báo của tuổi vừa lớn ». Bởi tuổi vừa lớn có nhiều cái đáng để nói lắm, mà bầu như Tuổi Ngọc chưa nói hết được. Cả dân húi của lẫn dân kẹp tóc cùng là « mới lớn » sao Tuổi Ngọc nói nhiều về dân kẹp tóc còn dân húi của đâu mất tiêu? Tuổi Ngọc cứ mãi là d ãn đàn của tình yêu quê hương, thân hữu bè bạn hơn là ồn ào đòi hỏi quyền lợi họ kia như... người lớn. (!)

2 — Cầm đến Tuổi Ngọc là đọc suốt từ trang đầu đến trang cuối. Bởi thế chẳng mục nào thích nhất hay

chê nhất. Nhưng, tuy là « mới lớn » ta cũng nên « Nhìn xuống cuộc đời » một cách rộng rãi hơn, với những tia nhìn sâu hơn và thực hơn. Nếu xem Tuổi Ngọc là một diễn đàn đòi hỏi thì mục này chính là tiếng nói của Tuổi Ngọc. Chẳng mục nào đáng bỏ cả. Chỉ có những mục cần mở thêm như về khoa học, kiến thức phổ thông, hay cần có thường xuyên hơn, các mục như sưu tầm... Thu hẹp mục Viết ngắn lại và nên cho mang một tên khác với một hình thức trình bày khác. Đồng thời mở rộng mục Thơ để khuyến khích các... nhà thơ tương lai. Không nên đăng nhiều bài thơ của 1 tác giả trong cùng một số báo hay nhiều số báo liên tiếp. Mục « Tuổi Ngọc và Bạn Ngọc » mỗi tuần nên có, nhưng tối đa là ba trang mà thôi cả với « Bài nhận được. » Mục « Chạp phô » cần phải bày biện lại, kể lại bằng hiệu cho sáng sủa hơn, dễ câu khách mà. Mà nhất là « vàng » (danh ngôn), đừng sắp lẫn với « củi, than, nước mắm ». Về truyện dài Tuổi Ngọc cần tối đa là 3 mà thôi, như đã có; còn truyện ngắn nên dành nhiều trang để giới thiệu các cây viết mới lớn.

3.— Ai bảo Tuổi Ngọc ru ngủ, và xúi giục bán nước cầu vinh nhỉ? Có phải họ là « người lớn » không? — Mà Tuổi Ngọc ru ngủ chỗ nào, xúi giục bán nước ở mục nào? Có lẽ họ nhìn vào « Thăng Khoa » rồi họ cho là Tuổi Ngọc rủ rê bán nước chăng? Nếu đúng, họ cù lẫn lẫn. Theo kháng chiến chống Pháp mà là bán nước ư? Được huấn luyện cầm thù giặc xâm lăng quê hương là cầu vinh cầu lợi chăng? Chả phải như thế đâu mà trái lại là khác, mà Tuổi Ngọc chính là cái trái lại đó.

4.— Nói nội dung Tuổi Ngọc khó quá cũng chẳng đúng hẳn mà ướm át quá cũng không hẳn nhưng Tuổi Ngọc nói nhiều về dân kịp tóc hơn vì thế nên có lẽ ướm át. Về hình thức thì khổ báo rất vừa vận thích hợp. Bìa và hình vẽ có khả năng lôi cuốn người đọc. Tuy nhiên cần có thêm nhiều hình vẽ mới và loại bỏ đi các hình vẽ đã dùng quá lâu. Về trình bày cần gọn gàng hơn và rõ ràng hơn. Nhất là đừng nên để xảy ra cái vụ « xem tiếp trang... » Hình thức chưa hẳn cầu kỳ mà cũng không quá đơn giản. Cứ giữ thế mà có lẽ hay. Nên dọn tiệm « Chạp phỏ » vào một khu vực., nhất định, đừng để kỳ này ở nơi này, kỳ sau lại ở chỗ khác.

5.— Đúng là Tuổi Ngọc đáng chê một câu, đó là Tuổi Ngọc chưa đúng hẳn là Tuổi Ngọc. Nhưng cũng đáng khen cho Tuổi Ngọc được chủ trương do những người có thiện chí và thiện ý, và những người chủ trương Tuổi Ngọc cứ theo con đường đã đi đó mà bước tới, tuổi vừa lớn sẽ không phụ lòng các người chủ trương đâu và sẽ cố gắng tậu cho Tuổi Ngọc một « chiếc xe » để chạy bền bền, lâu dài hơn.

Ý TƯỞNG, Gia Long

1.— Vàng, bằng lòng lắm chứ. TN đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn. Không bao giờ và mãi mãi không bao giờ Tưởng muốn TN là diễn đàn như thế cả.

2.— Tưởng thích nhất những truyện dài cũng như truyện ngắn. Tự vì ở đó Tưởng tìm thấy những rung động nho nhỏ, những cảm xúc

đẹp đẽ và rất hợp với tâm hồn Tưởng, Có thể nói truyện dài lôi cuốn, hấp dẫn Tưởng ghê lắm. Mục « Biết 1 biết 10 » bỏ ịch vì nhờ đó Tưởng mới vỡ cái ngu của mình ra và biết thêm tí. Không nên loại bỏ mục nào, nên hạn chế « Viết ngắn » vì nhiều quá sẽ sinh ra nhàm chán.

3.— Chưa bao giờ Tưởng nghĩ đến điều đó.

4.— Về nội dung khá ướm át nhưng không ủy mị. Hình thức tương đối khá nhờ thêm vào những hình ảnh dễ thương. Tưởng chỉ mong TN một ngày một cải tiến với những mục mới, hay lạ để có thể thu hút được nhiều độc giả. Chủ nhiệm nhà ta sẽ cười hở 32 cái răng đi.

5.— « Tuổi Ngọc hay tuyệt, mai nhớ đem cho ta mượn nhe nhỏ ». Đó là một lời khen. Nhưng TN đáng chê ở chỗ chủ nhiệm hay ca bài « con cá nó sống vì nước » ghê đi. Chắc chắn các bạn Ngọc không thích thể đâu.

MỸ TRÂM UYÊN, Phan Thiết

1.— Sau một năm theo dõi Tuổi Ngọc. Uyên xin hoan hô hai tay lẫn hai chân về chủ trương của Tuổi Ngọc. Nó có vẻ mơ mộng, êm ái thì sao lại có thể là diễn đàn tranh đấu ồn ào. Được nhỉ ? Kể nào nói bậy vậy ?

2.— Khi đọc mục thường xuyên. Không có mục Ngọc thân ái thì mặt Uyên như bong bóng bị xiu. Buồn ghê !

3.— Uyên rùng mình khi nghĩ Tuổi Ngọc có thể như vậy. Nhưng Tuổi Ngọc với Uyên dễ mến chí lạ. Sẽ không như vậy được. Phải không các bạn ?

4.— Nội dung ướm át như giồng sưỡi trong veo. Hình thức thì cầu kỳ như tuổi vừa lớn của Uyên đấy (Làm dáng)...

5.— Với Uyên. Tuổi ngọc duyên dáng, mơ mộng, làm dáng. Và đẹp như mùa xuân mà có tiền li xi !

PHẠM THỪA, Nha Trang.

1.— Rất hài lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau 1 năm qua. Tuần báo Tuổi Ngọc rất đúng nghĩa là Tuần báo của tuổi vừa lớn.

2.— Tôi thích nhất mục Truyện dài và mục Chạp phỏ.

3.— Không ! Ngược lại...

4.— Nội dung : Không khô khan quá, không ướm át quá.

Hình thức : Đơn giản. Đề nghị : tăng thêm trang cho truyện dài.

5.— Không có mục nào đáng chê cả. Tuổi Ngọc là tờ tuần báo độc đáo nhất của tuổi vừa lớn. Xứng đáng là « người anh tinh thần của riêng tôi ».

TULUPE, Mỹ-Tho

1.— Một năm qua, Tulupe đọc TN với những buồn vui của tuổi vừa lớn. Lúc mô Tulupe cũng thấy TN như thấu hiểu mình cả. Đừng làm chuyện « ồn ào » ấy TN nhé !

2.— Thích nhất các truyện dài : Trong nhật ký của Quỳnh, Lá Tương Tư, Tình Mơng v. v. thích Chạp phỏ Tuổi Ngọc của Kiến Vàng nữa. Ghét đọc « Tuổi Ngọc chống gậy ! »

3.— Theo Tulupe, TN không « ru ngủ u mê hoặc xui bán nước cầu vinh. » TN còn ru Tulupe bằng thơ văn trong sáng, dạy Tulupe yêu quê

hương VN hơn khi « Nhìn xuống cuộc đời ».

4.— Nội dung : dễ thương như viên kẹo chocolat, ướm át như « Thoan khóc cho mắt đẹp ». Hình thức: xinh như căn nhà của poupée. Tulupe muốn TN dễ thương mãi, để Tulupe hãnh diện khoe TN trên tay mỗi tuần.

5.— Tuổi Ngọc dễ thương lắm, mặc dù năm thi, Tulupe cũng chia thời khóa biểu dành giờ cho TN nữa.

— Tuổi Ngọc đừng « than chống gậy nữa »! có Tulupe và các bạn, TN sẽ mãi mãi được nâng niu.

— Nói nhỏ Tuổi Ngọc nghe : Đã, đang và vẫn yêu Tuổi Ngọc mãi.

LÊ HOÀNG HIỆN, Luật khoa.

1.— Thật là tuyệt diệu khi nói tới chủ trương của Tuổi Ngọc, một tuần báo dành riêng cho tuổi mới lớn chưa đầy đủ chất bổ dưỡng và mang lại cho tuổi trẻ những giây phút giải trí lành mạnh. Muốn Tuổi Ngọc trở thành một diễn đàn ồn ào ư ? Thật là nản ! Tuổi trẻ chúng tôi chỉ ưa thích điều gì thiết thực, không thích đấu võ miệng : nói ít làm nhiều mới đáng quý phải không các bạn ngọc ?

2.— Một thời thích « Bông hồng cho tình đầu » nhưng sau này rất thích những truyện của Mường Mán và Từ Kế Tường, nhất là những câu « đớp chát » của hai « nữ quái đồng minh » và những lời tình tự ngọt như mật của hai kẻ yêu nhau. Mục « Bệnh Mới Lớn » trước khi trả lời nên cho 1 cái đầu đề như « thuốc mập », « lang ben » thì độc giả mới khoái xem, vì đôi khi gặp những bệnh trùng hợp với mình mà không hay biết.

3.— Chu chọa ơi ! gì mà dữ thần

vậy ? Tôi hoàn toàn không đồng ý với những ai có ý tưởng trên đấy nhé.

4.— Nội dung như vậy cũng đủ « gở » rồi ; xem xong một mục của Tuổi Ngọc là đủ thấy « khoái khoái chí lạ », có phải như thế chẳng hỡi những ai đã từng xem Tuổi Ngọc ? Nên có thêm mục « Giáo dục sinh lý » vì mục này ở đa số các báo khác có tính cách khiêu dâm hơn là xây dựng.

5.— Nếu có ai hỏi tôi : bạn thích đọc báo gì nhất ? Tôi sẽ luôn luôn hãnh diện trả lời : Tuổi Ngọc. Sau hết cầu mong cho Tuổi Ngọc khỏe khỏe lên một chút để có thể bùng gây mà đi.

THƯƠNG MY, Trưng Vương.

1.— Sau 1 năm làm bạn với Tuổi Ngọc, Thương My rất bằng lòng và hoan hô tuần báo của tuổi vừa lớn này. Tuổi Ngọc thật êm đềm như mặt nước hồ thu, và mát mẻ như sương mù Đà Lạt, thì làm gì Tuổi Ngọc lại là diễn đàn tranh đấu ồn ào được nhỉ !

2.— Đối diện với Tuổi Ngọc, Thương My thấy thương ghê « Múa áo vàng » của Từ kế Tường và « Lá tương tư » của Mường Mán.

3.— Thương My nghĩ, có lẽ Tuổi Ngọc đã ru ngủ Thương My trong những êm ái tuyệt vời, và đã đưa Thương My vào khung trời thánh hóa của tình yêu, đừng nói Tuổi Ngọc xui bạn Ngọc bán nước cầu vinh nữa nhé, tội nghiệp cho Tuổi Ngọc ghê đi !

4.— Theo Thương My, thì Tuổi Ngọc thật ngọt át như những giọt mưa ngâu của Ngưu Lang, Chức Nữ, và cầu kỳ như... như gì nhỉ ! My muốn Tuổi Ngọc được tiến xa hơn thế nữa trong tương lai.

5.— Với Thương My, Tuổi ngọc luôn luôn dễ thương và đáng yêu hơn bao giờ hết.

NGUYỄN VĂN MÙA ĐÔNG, Saigon

1.— Rất bằng lòng với chủ trương của T.N. Đã là một tuần báo của tuổi vừa lớn thì tranh đấu ồn ào làm gì. Hãy để cho tuổi vừa lớn có những khung trời mơ mộng yêu thương.

2.— Mục nào cũng thích cả vì mỗi mục có cái hay riêng của nó. Tuy nhiên mục « Bông Hồng cho tình đầu » và Việt ngữ còn những bài coi như lằm cằm. Nên hạn chế bớt.

3.— Không. Chưa bao giờ tôi nghĩ T.N làm tôi u mê hoặc gì gì đó. Có chăng tôi thấy ở đó là những vùng trời ươm ngát hương mơ mộng cho tuổi thơ vốn có nhiều mất mát.

4.— Nội dung coi như vừa phải. Hình thức như vậy cũng được rồi. Không đề nghị gì cả.

5.— Hãy làm việc và hãnh diện với những gì T.N đang có. Than thở hoài đôi khi làm độc giả đọc tờ báo mất ngon đi.

LƯƠNG THI NGỌC ĐIỆP, Gò-Công.

1.— Điệp rất đồng ý với chủ trương của Tuổi Ngọc trong năm qua và mong rằng Tuổi Ngọc hãy cứ mơ mộng, vẫn mơ như tên của « bản ».

2.— « Chạp Phở Tuổi Ngọc », mục mà Điệp đọc đầu tiên khi xem Tuổi Ngọc. Không bỏ mục nào.

3.— Đừng nói quá. Điệp không bao giờ nghĩ đến điều đó.

4.— Eo ui ! khó quá, cho Điệp miễn đi ?

5.— Cho Điệp nói một câu : Tuổi Ngọc rất đáng khen và thật « dễ ghê ».

một ô cửa, một gốc cây • mường mán

(Tiếp theo trang 14)

thứ nắng ngả vàng như da bệnh. Sau màn nắng là một mòm cát phẳng phiu, một tà lụa phủ, một bàn tay chống, một khuôn mặt thiếu nữ nghiêng cúi cùng những sợi tóc bay ngược chiều mắt nhìn. Bề mặt cát và những mùa gió thổi liên tu bất tận, âm thanh khác nào tiếng thét gào âm ỉ từ rặng đồng nọ tới chiều tà kia, dọc suốt vạn lý bến bờ không ngơi nghỉ. Tôi muốn vào sâu trong tiếng thét gió không cùng không đáy ấy, nhưng tôi không tới bên. Tôi hãy sợ rồi quanh hiu trùm phủ quanh nó. Tôi sợ cái màn tối bí mật trên bề mặt mênh mông nó và, những ngọn đèn hiu hắt xa tận cồn phổ bên kia. Đêm tối, những ngọn đèn lạnh lẽo sẽ dẫn dắt tôi va chạm vào nhiều góc cạnh khác của dĩ vãng. Tôi không muốn. Tôi nghe rõ tiếng chân mình đang bước thật an bình trên hè phố. Tôi đang thêm quên. Quên như đã cố quên đạn súng ba lô lính kính ném dục lại trong cái đồn trại xa hút ở một cõi sống khác, quên những mặt trận đẫm máu, quên khoảng ngày tháng sức nức mùi sinh lầy, quên những cánh rừng thấp rừng cao rừng non rừng già thù nghịch. Tôi nhìn rõ mình đang bước giữa một đời sống khác với tuổi trẻ cầm chắc trong tay ; giữa phố thị này không ai có thể cướp đoạt tuổi trẻ tôi hết. Tuổi trẻ : bảo vật quý giá rất dễ mất giữa các mặt trận. Chiến tranh chưa làm trái tim tôi đổi khác, tôi chỉ mới hy sinh cho nó vài sợi lông chân vì đi giày bốt-đơ-sô quá gò bó, chật. Tôi đang về tìm lại bóng mát. Một tình yêu cũ càng, một ô cửa, một gốc cây. Vâng, chừng đó cũng đã quá đủ để anh trở lại thành phố này, phải thế không Chiêu ?

Tiệm sửa xe gắn máy đối diện nhà Chiêu bây giờ biến thành quán cà phê với đầy đủ đèn màu, nhạc âm thanh khuếch đại cùng những tranh ảnh trang hoàng nửa quê nửa tỉnh. Gốc cây trước quán, ngày xưa tôi thường tới đứng trông lên cửa sổ nhà Chiêu vẫn còn. (Tôi đã không thể không trở lại con đường này. Con đường mang tên một vị vua triều nhà Nguyễn). Nhà đã đóng cửa. Ô cửa trên tầng hai cũng im lìm.

Quán chật ních những gái trai thành thị. Bầu khí mù mù khói thuốc lá. Khói từng cuộn tản mạn cùng khắp. Tôi chọn một chỗ ngồi, quay mặt ra đường. Tách cà phê nóng ran trong hai bàn tay ôm siết và, mắt trông vời lên ô cửa đóng nhà Chiêu.

«... Anh theo Ngọ về... anh theo Ngọ về... » Giọng Thái Thanh tha thiết ngọt bùi. Lời tình ca ve vuốt tựa mũi thuốc khôe ngấm tan vào mạch máu, làm êm dịu chùng chùng sợi sợi thần kinh. Đêm trời bập bùng theo từng lượng âm thanh không ngớt nhả ra từ cái hộp nhạc đặt sâu trong lòng quán. Được ngồi quán bây giờ đối với tôi là một hạnh phúc. Thì giờ đâu mà ngồi quán nhỉ ? Thì giờ đâu mà theo em tan trường về... Anh theo Ngọ về,

anh theo Ngọ về... Hình ảnh đẹp đẽ sơ bình dị ấy trở thành mơ ước mất rồi, đừng nói chỉ tới những ảnh tượng xa vời kỳ diệu khác. Dấu sao, tôi cũng thăm cảm ơn tác giả bài « Ngày Xưa Hoàng Thị » đã cho tôi những phút rung động đắm thắm tuyệt vời đêm nay. Rung động muốn ứa nước mắt. Bởi vì, tôi cũng có một thời « Ngày Xưa Hoàng Thị » như thế. Hình như ai cũng có cái ngày xưa diễm tuyệt ấy đề lớn lên mà thương tưởng, chạnh lòng. Con đường mang tên vị vua triều nhà Nguyễn ngày xưa tôi hay lui tới còn đó, ô cửa thân yêu còn đó; gốc cây cũ còn đó. Những đường nét của cái ngày xưa xa vời với đó còn tồn tại, dù hào quang tình xưa có biến tất, trong tâm tôi tôi vẫn thấy đường để trở về. Tình cho tôi giác quan kỳ diệu để đánh hơi, để nhận đường. Chiêu còn ở với gia đình hãy đã đi xa? Điều ấy liệu có cần thiết bằng việc tôi đang được nhìn ngắm một cách triu mến gốc cây, ô cửa thân thiết ngày xưa? Hào quang tình tất thật rồi, nhưng khối tình chưa hẳn tất. Tôi nghe cay cay diu diu chút khối sương bay tạt về. Ngoài trời, chừng như đêm trở lạnh.

Có Chiêu sau những lớp cửa đóng ấỵ không. Tôi mừng tưởng thấy Chiêu đang ngồi ở bàn học hoặc thêu thùa may vá vớ vẫn gì đó. Mẹ Chiêu giờ ngồi ở song bài từ sắc nào đó. Không hiểu sao Chiêu đẹp, dễ thương như thế lại có một bà mẹ có đôi mắt gian xảo và khuôn mặt nom đánh đá nhất trần đời; chỉ tình cờ gặp bà vài lần, chưa nghe bà thốt lời nào, tôi đoán già là mỗi lần nói hẳn rằng bà nghiêng vào nhau kèn kẹt. Nếu lấy Chiêu, tôi chẳng thích gọi bà là bà nhạc chút nào. Ông bố Chiêu chắc giờ này đang nằm trong ghế xích đu đọc báo hoặc lơ mơ bên cái bàn đèn thuốc phiện trên gác. Với cái dáng gầy nhom lép kẹp lừ đừ đó, coi bộ ông chẳng còn sống được bao lâu nữa. Con Khanh, em gái Chiêu hẳn giờ đã lớn, biết làm dáng và biết e thẹn, làm bộ trước mặt bọn con trai đồng lứa. Chiêu còn một thằng anh nữa, hẳn học hành hẳn hoi nhưng thật vô giáo dục. Có lần bắt gặp tôi đi chơi với Chiêu — hẳn dừng xe lại, bạt tai em gái ngay giữa đường đông đảo người qua lại. Nhiều lần tôi có ý tưởng mong muốn một tai họa nào đó xảy đến cho cả nhà Chiêu chết hết, trừ Chiêu và Khanh. Ý tưởng khá tàn độc, điên dại. Nhưng thật tình, hơn một lần tôi mong muốn tai họa ấy xảy đến, nhất là sau những lần Chiêu bị đòn đau (vì nhà phát giác nàng trốn học đi lang thang với tôi), chỉ có Khanh là tỏ ra thông cảm và sẵn sàng gỡ tội cho chị nó. Dưới mắt những người lớn trong nhà Chiêu, tôi được mô tả như một tên vô lại.

Mãi ngược nhìn ô cửa đóng trên tầng hai nhà Chiêu và miên man với những hình ảnh cũ vừa gợi dậy trong trí nhớ, khi bất chợt rời ô cửa nhìn xuống, tôi bắt gặp một gã thiếu niên đang đứng dưới gốc cây, không biết từ bao giờ. Đứng đúng chỗ ngày xưa tôi thường đứng. Gã cũng đưa mắt trông vời lên ô cửa, như tôi. Gã quay lưng về phía tôi nên không rõ mặt mũi thế nào. Nhưng với vóc dáng dong dỏng cao, mái tóc bằng ấy, hẳn gã phải có một khuôn mặt thật dễ coi. Điều đáng gã nôm nong ra phết. Chốc chốc đưa tay lên dòm đồng hồ. Gã đang đóng đúng vai kịch ba năm trước tôi đóng, không chừng còn điệu nghệ hơn. Thoạt nhìn gã thiếu

niên, ban đầu tôi không tin gã nóng lòng chờ đợi ô cửa trên kia mở ra như tôi. Nhưng một chập, tôi tin gã đang có nỗi chờ đợi đó. Không hiểu vì ghen tương vô lý (ghen tương bởi thấy chỗ đứng mình vừa bị kẻ khác chiếm) hay chỉ vì tò mò, tôi đứng lên trả tiền và, đi ra chỗ gã thiếu niên.

Tôi giả vờ xin mời thuốc rồi ghé gần tai gã hỏi, giọng trịch thượng:
— Chú mày đợi ai đó. Phải đợi Chiêu không?

Về mặt non choẹt của gã thiếu niên bối rối một cách thảm hại lúc gã nhắc thấy bộ quần áo lính tôi đang mặc. Tôi lập lại, thân thiện hơn:

— Phải chú mày đang đợi Chiêu không?

Gã thiếu niên ngược nhìn ô cửa bên kia đường thấp giọng:

— Dạ không, tôi đợi Khanh.

Sau câu trả lời từ tốn của gã, tôi cảm tưởng có một luồng hơi nào đó vừa thoát khỏi ngực, lòng đỡ nặng. Tôi cười nhỏ:

— Thế chú có quen biết Chiêu, chị của Khanh không?

— Dạ có, chị ấy theo chồng về Sài Gòn từ năm ngoái cơ!

Tôi đứng lặng một phút nghe trái tim hát thầm thì một lời buồn. Nhìn dáng điệu và qua vài câu trao đổi vừa rồi, gã thiếu niên chắc bụng tôi không phải thuộc típ lính ưa gây sự. Nét mặt gã rạng rỡ thân mật hơn. Đúng lúc đó, hai cánh cửa sổ bên kia đường mở ra. Trong khoảng đèn sáng, một khuôn mặt thiếu nữ tươi cười đưa tay vẫy rồi, hai cánh cửa đóng ập lại. Gã thiếu niên nói như reo:

— Khanh đó.

Khanh đó. Nếu gã thiếu niên không nói trước, tôi đã lầm tưởng Khanh là Chiêu. Với mắt ấy mũi ấy miệng ấy, hai chị em giống nhau như hai giọt lệ. Đôi mắt gã thiếu niên chột thoáng về ái ngại, gã chằm chằm nhìn tôi, nhỏ nhẹ:

— Anh quen với chị Chiêu hả?

Tôi gật đầu.

— Lát nữa Khanh xuống, anh nhắn gì chị Chiêu cứ nói với Khanh.

Tôi cười, thân mật vỗ vai gã:

— Thôi, không cần thiết lắm, cảm ơn chú.

Tôi bước xuống đường, đi nhanh về phía ngã tư. Trong tôi, man mác một nỗi gì khó hiểu. Hình như là không buồn không vui, chỉ nghe trống trơ, khô khốc. Ô cửa, gốc cây ngày xưa của tôi và Chiêu đã có người thay thế. Khanh lớn hơn tôi tưởng. Không những cô bé chỉ biết e thẹn, làm dáng trước con trai đồng lứa mà còn biết hẹn hò, biết bắt chước chị đêm đêm mở cửa sổ đón người tình đến dưới gốc cây bên kia đường. Thời mơ mộng của tôi đã thật sự chấm dứt rồi. Hỡi cậu thiếu niên tôi chưa hẳn hạnh được biết tên, hãy đóng trọn vai trò của tôi 3 năm trước và đừng để cô bé Khanh buồn, như Chiêu. Tôi bước hoang mang giữa lòng đường bắt đầu thưa vắng. Không dừng tôi nghĩ đến bà Tư Mập, chủ quán cơm « Con bò cười » và con Diêu. Vâng, chỉ có hai kẻ ấy là còn quen biết tôi trong thành phố này. Với tất cả, tôi chỉ là một người khách lạ.

mưa nhớ

Ngọc thân ái ơi, rằng mờ nhìn mưa rơi em lại thấy buồn và nhớ « người ấy » thế, hở ?

M.L.D. (Quảng Ngãi)

Tại vì khi mưa, trời tương tư nắng và em cũng bắt chước trời tương tư « người ấy ». Còn tại những bài hát như *Em đến thăm anh một chiều mưa*, *Mưa rơi* : « Mưa rơi chiều nay nhớ người... » Hoặc những câu « Mưa rơi ngoài trời như mưa rơi trong lòng ». Vân vân ..

khóc vì yêu

Em bị « người ta » cho leo cây. Buồn quá và em « đã khóc » thật no nê. Con trai mà như vậy có « dị » không chị hở ?

TRỤ (Quảng Tín)

Em là Đoàn Dự, tức là người biết yêu trong đời này. Còn nước mắt cho tình yêu là còn nguyên vẹn tâm hồn và sự rung động. Có gì mà « dị » ?

mùa hạ học trò

Em đọc trong lưu bút của mấy nhỏ bạn, thấy hay viết là hè này buồn

với bã dẫu thứ, vậy hè là gì hở chị ? Mà em thấy cuối năm có đứa vui tươi như hoa có đứa lại buồn buồn.

ANH TUYẾT (Sài Gòn)

Hè là mây đủ sắc trên vùng trời học trò. Hè là mùa xuân của học trò. « Sung sướng quá giờ cuối cùng đã hết. Đoàn trai non hơn hở rủ nhau về. Chín mươi ngày nhầy nhót ở đồng quê. Ôi tất cả mùa xuân trong mùa hạ... ». Hè là mùa đông của học trò, nếu học trò nghĩ rằng niên học tới mình không còn được trở lại trường xưa lớp cũ hay bạn bè, thầy cô mình lần lượt bỏ mình ra đi. Hè, do đó, mùa của buồn vui lẫn lộn. Nhưng man mác...

thế là yêu

Làm sao biết mình đã yêu hở chị ? Khi mình xa thì thấy nhớ và mong gặp họ ghé thăm, lại buồn khi họ không đến thì có phải là đã yêu họ không ?

THU HOÀI (Sài Gòn)

Thế là yêu rồi đó, cô bé ạ !

phương pháp

Sao em với « người ý » không có gì hết, mà mấy đứa bạn lúc nào cũng ghép đôi em với người ý hoài đó. Chị làm ơn bày cho em cách nào để làm cho tụi bạn hết ghép đôi em nữa.

MÂY TÍM (Tùng Nghĩa)

Có hai cách : Một là em im lặng, không cần phải thanh minh thanh nga. Hai là em tươi cười « nhận đại ». Thế, dĩ nhiên, hết chuyện « ghép đôi ». Khi đã hết chuyện, mấy đứa bạn em sẽ khỏi làm phiền em. Một thí dụ có vẻ tâm lý. Em đang ngồi học, có đứa nhỏ hay chọc em. Nếu em la lối, nó sẽ tiếp tục chọc em. Nhưng em kiên nhẫn lờ đi, nó chán

quá, hết muốn chọc em. Chọc một người không biết nổi giận thường mất hứng thú.

tân trầu cau truyện

Họ là hai anh em trai, sinh đôi. Em quen cả hai. Tính tình của hẳn trầm lặng, buồn bã, còn em hẳn ưa đùa, vui vẻ hơn. Lần nọ, trong một cuộc nói chuyện, (không có em hẳn) hẳn bảo hẳn yêu em. Trời ơi, chị Ngọc ơi, hẳn làm em bối rối hết sức vì cách đó không lâu, em hẳn cũng đã nói với em như thế. Còn em, em cũng có cảm tình với hẳn, bởi tính hẳn rất hợp với em. Có phải hai anh em hẳn đang vô tình không. Chị Ngọc ơi, giúp em với. Em phải làm gì đây ?

NGUYỄN ĐÔNG HUYỀN (Đà Nẵng)

Có lẽ, anh em hẳn đang diễn lại sự tích Trầu Cau : « Ngày xưa có hai anh em nhà kia, cùng yêu thương ở cùng nhau bỗng đâu chia lìa. Vì hai người cùng yêu một cô gái làng bên. Nhưng người anh được kết duyên cùng nàng. Vì như thế nên người em lòng buồn rầu bỏ đi khỏi làng. Ôi, ta buồn ta đi lang thang bởi vì đâu?... » Đó là chuyện ngày xưa. Ngày nay, rất có thể, người em sẽ uống thuốc độc tự tử hay tặng người anh một viên đạn. Vậy thì em nên cho cả hai chàng « đi lang thang » một lượt. Họ sẽ buồn và em cũng sẽ buồn. Nhưng nỗi buồn buổi sáng nó man mác và đẹp.

khó lắm đấy

Em muốn mua một quyển truyện *Roméo et Juliette*, nhưng ở Nha Trang thì không có. Vậy bị chừ thì làm sao hở chị ?

HUYỀN HOA (Nha Trang)

Roméo et Juliette là một kịch bản

của William Shakespeare chứ không phải là tiểu thuyết. Kịch thơ lại thuộc vào loại thơ cổ điển nên khó đọc. Nếu em muốn đọc được và hiểu nổi, phải có trình độ Anh văn giáo khoa vững vàng. Đại khái nó cũng như truyện Kiều á. Hích như nhà Longsman ở Luân Đôn có xuất bản *Roméo et Juliette* viết lại (viết lại cho dễ đọc và cho những người muốn trau dồi Anh văn đọc) bằng văn xuôi. Muốn có, em thử viết thư hỏi nhà sách Khai Trí ở Sài Gòn xem sao.

hồn vu vơ

Chị Ngọc, tại sao có những buổi chiều đứng bên song cửa, em cứ để hồn vu vơ. Như thế, tội ấy bởi ai ?

KIỀU NHỊ (Huế)

Xuân Diệu đã « gửi hương cho gió » bốn câu thơ :

« Tôi rêu rắt, chẳng qua trời bắt vậy
Chiếc thuyền lòng, nước đầy phải trôi theo

Gió đã thổi, cho nên buồn phải dậy
Hồn vu vơ, tội ấy ở mây đào »

Thi sĩ là « ông thầy » mơ mộng. Chúng ta, những kẻ mơ mộng — hiểu theo nghĩa đẹp của tuổi trẻ — chỉ là « học trò » mơ mộng thôi. Xuân Diệu đã bảo « Hồn vu vơ, tội ấy ở mây đào », nếu em nghĩ mây đào đáng kết tội thì hãy lờ đi cô mây đào xuống mà hành hạ. Nhưng làm sao bắt được mây đào ?

VIẾT MỘT CÂU HỎI TRÊN MỘT MẶT GIẤY GỬI VỀ CHO : NGỌC THÂN ÁI

Bạn sẽ được trả lời câu hỏi mà bạn không biết hỏi ai

truyện dài ĐÌNH TIẾN LUYỆN

— Tưởng cậu đưa người về chứ, hôm nay người không đi học à ?

Uy lắc đầu. Hôm nay chúng tôi trốn học đi chơi với nhau rồi chúng tôi giận nhau. Chúng tôi khôn ngoan chúng tôi khờ dại. Chúng tôi thương nhau nhớ nhau nhiều rồi chúng tôi giận dỗi ghen tương nhau nhiều. Tôi tuổi Hợi, nàng tuổi Dần. Thân Dần Ty Hợi tứ hành xung. Chúng tôi kỵ nhau lớn. Rồi định mệnh, rồi duyên số, nó là cái quái gì ? Những gì mình không thấy được, không hiểu được thì mình vẫn thường lo sợ. Đó là lý do của Hạnh đắm nước mắt. Và tôi vẫn thường hay buồn hay buồn. Chiều nay tôi định làm gì hay lại đi tìm người ?

bốn

Trực dựng xe và với tay nhấn chuông, cái cử chỉ quen thuộc có chút mệt mỏi rơi trong đó, khi tay buông xuống và Trực trở lại ngồi trên chiếc xe đang còn nổ máy. Đã có lần. Trực nghĩ, phải tính tới chuyện bỏ cái công này sớm hơn, có thể. Nhưng bây giờ chàng lại nhận ra, từ cái công này đã bắt đầu có những chuyện thật kỳ thú. Một cái nghề không giống cái nghề khác, một cái nghề âm ương nhất thế giới là cái nghề kèm trẻ tư gia mà khối học trò xa nhà đã đóng cái vai này, một cách hoan hỉ, đôi khi, một cách bất đắc dĩ, để nhận lấy một khoản tiền nhỏ chi phí mua sách vở, trả tiền cơm trọ hay đủ để trả tiền cà phê thuốc lá hàng tháng. Khối gia đình có của với cô giáo cậu giáo về tận nhà mình « coi con » cho họ, ngoài việc kèm cho bọn trẻ tí chữ nghĩa còn phải lo cho chúng việc này việc nọ, nộp tiền học, sai đi xin phép nghỉ học hay được « biệt phái » đi đóng tiền điện thoại, ra bưu điện bỏ thư, lo giấy tờ hộ tịch... Đại khái thế, đó là cái nghề

kèm trẻ tư gia « linh đình » nhất thế giới. Sinh viên học sinh nhận đó là cái nghề « cao quý » của mình, phần của những kẻ không may mắn phải tính toán sớm, phải tự lo cho mình sớm. Trực nhớ lần quyết định đăng cái mẩu tin « Tìm việc » của mình trên báo, nó cũng là một sự tính toán lớn có đầy những đồng tiền âm ảnh. Không phải cái lúc tăm tối nhất của một thanh niên là ngồi tính chuyện tiền nong. Đó là cái phút trọng đại. Lần đầu tiên cầm đồng tiền do mình tự kiếm ra được và tiêu pha mới thấy đồng tiền nó có ý nghĩa thực của nó. Nó khác với những đồng tiền nhận từ cái mandat của cha mẹ gửi cho Trực hàng tháng. Đầu tiên, khi chưa « vào nghề » Trực có cái mặc cảm lớn về cái nghề ngỗng này, vài ba tuần đầu cũng vậy, chàng nghĩ, rồi có lúc phải tính tới chuyện bỏ cái công nhà thiên hạ sớm hơn. Nhưng chưa bỏ được, vì Trực mới cảm thấy tuần trước đây, hôm qua đây, việc tới lui cái công này cũng lý thú lắm chứ. Và còn hứa hẹn những lý thú hơn.

Cánh cổng mở hé mở rồi mở rộng. Hương lộ đầu ra :

— Biết ngay là chú mà.

Đưa con gái mười bốn tuổi, chừng đó, không còn là mười hai mười ba. Thiên Hương mở cổng rồi nép vào một bên cho Trực phóng xe vào sân.

— Nè chú.

Trực quay lại, vừa lúc Hương nắm lấy vai áo Trực rồi nhảy lên ngồi phía sau xe chàng một cách nhí nhảnh :

— Cho Hương quá giang vô đi chú.

— Gì mà chú chú, mới học ai được câu ấy vậy ?

— Chị Kim.

— Hương đừng bắt chước chị Kim.

— Chứ gọi bằng gì, gọi là cậu giáo ờ, quê mấy chục cục.

Trực không nói gì. Hương nhún nhún trên nệm xe :

— Cái xe mini của chú êm ghê đi. Chú cho đi một vòng trong vườn này đi chú.

— Đừng xúi dại, leo xe lên cổ bố mẹ la cho bây giờ.

— Ai ở nhà mà la, chú.

— Chị Kim đâu ?

— Chị ấy đang tắm, có lẽ.

— Thôi, xuống đi cô bé, hết tiền rồi.

Trực thắng xe lại ở góc sân, Hương nhảy xuống có vẻ thích thú nói rằng hôm nào chú phải chở Hương đi chơi một vòng phố mới được. Đi chơi phố bằng xe mi ni chắc phải thú lắm, Hương chưa được ngồi sau xe ai bao giờ. Trực nghĩ thầm, ngồi tro g xe hơi không sướng hơn sao, không nắng không gió không bụi, không mỏi lưng, trời mưa có thể đi ngang vũng nước cho bắn tung nước bùn vào những kẻ đi xe gắn máy hay đi bộ mà cười không thú hơn sao. Nghĩ thế và Trực bốt bực dọc, rết mỗi một chút sau cơn ngủ trưa nóng như rang trên căn gác nhà trọ. Trực cười với riêng mình, lâu lâu ai nổi máu kiêu... vô sản vậy.

Thiên Hương giằng lấy cái túi Pan Am trên vai Trục :

- Chú có cái gì trong đó thế chú?
- Máy cuốn sách mượn phải đem đi trả thư viện.
- Có truyện gì hay không chú?
- Sách học không thôi.

Nhưng Thiên Hương không tin, con bé cứ nhất định đòi lục lọi trong chiếc túi đó. Trục ký lên đầu Hương, con bé rụt cổ lại :

- Trông chú giống đi buôn quá.
- Ừ, tôi đi buôn, buôn chữ nghĩa.
- Hôm nào cho Hương mượn cái túi của chú đi phố nha chú.
- Lúc nào cũng nghĩ tới chuyện đi phố thôi, hở cô bé?

Hương cười thành tiếng nhỏ, dòn dã như những viên sỏi dưới bước chân người. Hương nói đề Hương thử coi nha chú, và Hương đeo cái túi Pan Am của Trục trên vai. Hương thấy bọn nó cũng hay đeo cái túi như thế này, một phải không chú. Trục ừ ừ và nói Hương vào sửa soạn bàn học, Hương nói đợi chị Thiên Kim đã. Chị ấy học Hương mới học. Dù thế nhưng cả hai cũng lên phòng học. Trục mở tung hai cánh cửa nhìn ra phía sau vườn, nắng chiều chói gắt như cái lườm nguyệt kéo dài ở dưới mắt đứa con gái nào, lấm miêng.

- Học đi, học cho mình chữ chẳng phải học cho kẻ khác.
- Sao chú không nói với chị Kim như thế, chú nhằm Hương chú là hoài.

— La chi đâu.

Trục dụi giọng vì nghe như Hương có vẻ giận dỗi :

- Ba mẹ không nhắc chừng tôi hoài vì các cô đó sao.
- Bày đặt tôi với cô nữa.
- Quên mất, các công chúa.

Hương cười có vẻ thích, cô bé nhặt từng cuốn sách trong đám sách vở bừa bộn trên mặt bàn xếp ngay ngắn lại.

— Chú xem Hương vẽ đẹp không?

Hương tờ đưa giấy Hương vẽ bằng bút chì màu cho Trục xem. Trục khen :

- Khéo tay đấy chứ.
- Hy vọng làm họa sĩ được không chú?
- Tương lai làm bánh chấy khét lệt.

Hương giằng lấy tờ giấy trên tay Trục rồi nắm tròn lại thành một nắm giấy. Hương rón nắm giấy ấy vào góc phòng. Trục quay đi với miệng cười một nửa, chàng thấy vui vui. Kim từ nhà dưới bước lên với chiếc lược đang gỡ tóc, có vài ngọn thấm nước trước trán và trên hai vai. Kim hát nhỏ nhỏ trong miệng trên nhưng bậc thang, nàng mặc chiếc áo thun màu trắng có in hình một trái táo thật to màu hồng phía trước ngực, với soóc trắng và những cánh tay trần, chân trần mát mẻ, yêu đời. Thiên Kim mười sáu tuổi rưỡi, chưa phải là một cô gái đã mười tám mười chín hai mươi xanh

tươi, chín tới. Không nhìn Trục, Kim tới chiếc gương ở gần cửa sổ ngắm mình một cái đã :

- Hình như hôm nay chú Trục tới sớm hơn hẳn mọi hôm phải không?
- Tôi không có đồng hồ.
- Bốn giờ, chưa phải là giờ học.

Kim tung chiếc lược rút thành tiếng động lớn trên mặt bàn, trước mặt Hương. Hương còn đang mải giận Trục nên không thèm để ý, cô bé đang như vẽ chăm chú vào trang vở mở đôi. Kim lúc lắc cái đầu cho những lọn tóc buông ra tự nhiên, nàng ngồi theo kiểu Phật trên chiếc nệm nhỏ đặt thấp ở dưới cửa sổ, hai chân vòng lại nhưng hai tay buông tự do. Trục ngồi vào bàn, đối diện với Hương nhưng nói với Kim :

- Vào bàn học đi chứ?
- Hôm nay cho Kim nghỉ đi chú.
- Khi không thích nghỉ là nghỉ ngang xương!
- Chú còn đòi đơn xin phép nữa sao, buồn quá đi, đời ơi. Hơi tí là phép với tặc.

— Ba mẹ biết là tôi không có lý do để bệnh vực đâu nha.

— Đồng ý.

Nói thế nhưng Kim cũng bỏ ngay chỗ ngồi để vào bàn học, ngồi trên chiếc ghế bên cạnh Trục :

— Chú hôm nay quên cạo râu nhé.

Vừa nói vừa cười vừa mở những trang sách, Kim có vẻ thích thú với nhận xét rõ ràng, tinh cở của mình. Trục phải đóng vai nghiêm, suýt, chương trình học không có chuyện đó. Bài toán vật lý của cô Kim xong chưa cho tôi xem.

- Thử suốt một đêm qua.
- Xong chứ?
- Suya là xong.
- Cho tôi coi.

Kim viết thêm vẽ thêm gì trong cuốn vở rồi trao cho Trục, hình vẽ cái đầu một chàng tóc dài và mái mọc thêm râu ria. Kim đứng vượt dậy và chạy khỏi chỗ ngồi cười lớn. Trục giận lắm nhưng làm ra vẻ lạnh đá, phớt tỉnh. Trục hỏi Hương :

— Còn bài của Hương?

Hương không nói năng gì, vẫn cầm cúi trên cuốn vở mở đôi. Trục bực mình đến độ không thể nén được nữa, chàng đứng dậy và định bỏ xuống nhà.

Kim la to :

— Xin lỗi chú.

Nàng đặt một đĩa nhạc vào máy, thời gian vừa bằng khoảng Trục nhìn lại chỗ Kim đang đứng thì tiếng nhạc trời lên, những âm thanh thật mạnh, thật mãnh liệt. Trục thấy Kim đưa người theo tiếng nhạc theo một nhịp rất đẹp, rất tự nhiên, vui tươi.

(Còn nữa)

những ngày, những tháng • ngọc cung hoàng

(Tiếp theo trang 9)

Giao liếc nhìn người con trai thật vội, Giao thấy kip đôi mắt đen mờ mông nhìn mình. Cái nhìn mông lung, thật gần mà cũng thật xa. Cặp mắt kiếng ba độ làm cho đôi mắt ấy như mê hoặc và dễ thương. Giao nghe tiếng nói trầm buồn :

— Năm nay Giao mười sáu tuổi phải không ?

— Dạ.

— Đêm sinh nhật của Giao, anh sẽ ngồi trên tháp canh, tìm cho đủ mười sáu vì sao để thay những ngọc nển hồng gửi về cho Giao.

Giao ngập ngừng :

— Rồi làm sao Giao nhận được ?

Người thanh niên không trả lời. Giao thấy anh di gót giầy lên những viên sỏi nhỏ, kêu rào rào. Gió nhẹ miên man thổi qua khu vườn nhỏ làm cây lá rì rào như đang nói chuyện với nhau. Giao hỏi :

— Anh có nghe thấy gì không ?

— Có. Tiếng gió xào xạc lá cây và tiếng sỏi đá cọ lên nhau rào rào.

— Giao thấy như lá cây cũng đang nói chuyện và những viên sỏi đang nghe trộm anh với Giao, rồi bàn tán với nhau.

Người con trai cười nhẹ :

— Giao chỉ khéo tưởng tượng.

— Còn anh thì chỉ giỏi mơ mộng.

Giao cúi nhặt viên sỏi trắng, đặt lên lòng bàn tay. Giao nghe lạnh lẽo ngấm dần qua da thịt. Viên sỏi thật tròn. Giao nói bằng giọng :

— Mùa Hạ buồn ghê !

— Giao thì bao giờ cũng buồn.

Giao hỏi thật vội như sợ một cơn lo lắng nào đó nghe thấy và chồm lên thật nhanh vò lấy những ngày tháng sắp tới ; những ngày tháng mà Giao bị bỏ lại bơ vơ giữa thành phố nhỏ hoang vu.

— Chẳng nào anh đi ?

— Chiều mai.

Giao trầm ngâm, nhắc lại :

— Chiều mai !

Người con trai đứng dậy, bỏ Giao ngồi một mình trên ghế đá, thọc hai tay vào túi quần, thong thả bước trên nền sỏi trắng. Giao nghe tiếng sỏi đá nghiêng vào nhau sau mỗi bước chân và giọng nói thật trầm :

— Đừng nói chuyện đó nữa, Giao à. Đi dạo với anh nghe.

— Đề Giao xin phép mẹ đã.

— Lỡ mẹ không cho thì sao ?

— Chắc chắn là cho. Thí dụ mẹ không cho thì mình ngồi trong vườn này cũng được rồi. Mấy giờ rồi hả anh ?

Người con trai đưa đồng hồ tay lên xem, trả lời :

— Mười mười giờ rồi,

— Chẳng đó giờ rồi mà trời chưa nắng. Kỳ ghê hén !

Người con trai mỉm cười :

— Chắc là trời không nắng thiệt không ? Có bé năm mơ rồi đó nghe.

Giao chợt nhận ra khu vườn không có ánh sáng mặt trời nhờ ẩn sau ngôi nhà cao và dưới những tàng cây già xanh lá. Giao buồn cười vì về gần ngõ của mình. Giao hồn nhiên :

— Giao mơ cả trong những lúc tỉnh táo nhất đó anh. Anh biết không ! Có những lần thầy giáo gọi lên trả bài, Giao thuộc hết trơn bài học mà đọc lộn qua bài khác. Nhiều lần ngồi trong lớp mà không nhớ ra được mình đang ngồi ở đâu. Giao nhớ vụ vợ rồi buồn và khóc nữa. Vô duyên ghê đi anh hén ! Như bây giờ, Giao cũng không tin chắc là Giao đang ngồi trong vườn với anh. Anh đến thăm Giao như những tia nắng buổi sáng thoáng qua cửa sổ thật nhẹ rồi tan loãng tưởng chừng như chưa bao giờ có. Giao ngồi đây với anh mà tưởng chừng như chuyện hoang đường.

— Giao đang làm thơ đó hả ?

— Không ! Anh chẳng bao giờ cho Giao nói hết câu. Ghét anh ghê vậy đó !

Giao nói với một chút dối hờn vô cớ. Nắng buổi sáng lọt được qua kẽ lá, rụng xuống nền sỏi trắng thật nhiều. Giao cúi đầu cho sợi tóc buông xuôi hững hờ.

— Xin lỗi Giao đó !

— Khi không rồi xin lỗi.

— Không giận anh à ?

— Không !

— Thế thì cho anh xin lỗi.

Giao cười thật hồn nhiên Người con trai ấy có biệt tài, có đủ phương cách để dẫn dắt nỗi buồn ra khỏi lòng Giao. Giao nhớ con đường dẫn đến trường ; nơi Giao gặp người ; nơi người đứng chờ Giao những buổi chiều tan học. Giao nhớ những gốc cây người vẫn đứng chờ, chỉ để nhìn Giao thật vội và lo lắng như sợ có ai hay. Giao thương tất cả những thứ ấy ; nhưng thứ đã đem Giao đến gần người như buổi sáng hôm nào gặp người và nói « tui ghét mấy người mang mắt kiếng ». Kỷ niệm thật gần và thật dễ thương.

— Lẹ đi, anh còn phải về « sửa soạn hành trang ».

— Ngao người ta hoài đi !

Người con trai đứng dựa bên gốc cây me già, khoanh tay, nhìn Giao :

— Hay là đề anh vào xin phép cho Giao.

Giao lắc đầu :

— Thôi anh sáng mai đi cũng được. Bây giờ trời nắng quá chừng. Giao sợ cảm nắng.

— Cũng được. Sáng mai mấy giờ ?

— Tùy anh.

— Lỡ anh đến sớm Giao còn ngủ, ai mở cửa cho anh ?

— Giao sẽ thức dậy thật sớm.

— Tốt lắm ! Bây giờ anh phải về. Chiều nay nếu rảnh, anh sẽ tới. Thi dụ anh đến nhằm lúc Giao không có ở nhà thì sao ?

Giao quơ tay phác một hình vuông trong không gian :

— Giao sẽ làm một tấm bảng đề hai chữ « đi vắng », treo ở cửa sổ phòng Giao. Chừng nào anh tới thấy hai chữ đó là biết Giao không có ở nhà, được không ?

— Được rồi.

— Bây giờ anh về ?

— Ừ ! anh về.

Giao im lặng, lơ đãng nhìn ra ngoài hàng giậu. Trên nhiều ngọn lá còn đọng lại những giọt sương long lanh. Gió thoảng qua rất nhẹ, mang theo một chút hơi nắng ấm áp trải lên làn da trắng của hai bàn tay và mười ngón thon dài.

— Chiều nay rảnh, anh qua thăm Giao. Sáng mai nhờ dậy sớm chờ anh. Dậy muộn anh sẽ bắt nhện ăn sáng và nhện đói đi dạo phố.

Giao không buồn cười. Có cái gì cay nồng trong đáy mắt, Giao cúi đầu.

— Minh sẽ đi hết những con đường thành phố này và sẽ dừng lại ở mỗi gốc cây để nghĩ chân rồi lại đi, đến khi nào không còn sức để đi nữa. Nghe Giao !

Giao « dạ » thật nhỏ. Lát nữa Giao sẽ tìm tấm bảng kê hai chữ « ĐI VẮNG », và sẽ treo mãi ở cửa sổ ; Giao sẽ « đi vắng » cho đến bao giờ thành phố còn lại những lâu đài hoang vắng với những hình người bằng đá.

BẠN NGỌC LƯU Ý

Tòa soạn đã cố gắng phục vụ bạn ngọc, nhưng vì số báo cũ có hạn (báo trả về không có kho chứa nên đã bán kí-lô cho người Trung Hoa nhúng mực cả, một số khác đã được đưa đi đóng bộ), nên sau một thời gian gửi biểu bạn ngọc những số báo cũ, từ số 50 trở về trước đã hết. Xin bạn ngọc ngưng gửi thư về hỏi báo cũ nữa, trừ những số gần đây (50 trở về sau). Mong bạn ngọc thông cảm cho lý do ngoài ý muốn của tòa soạn.

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● HÁT CA Ô (LV).— Lá thư tám trang mực tím của cháu ngập tràn xúc cảm. Đọc xong thì bồi hồi, bàng khuâng và buồn buồn. Có thể bớt buồn được một ít không ? Nếu lúc nào ta cũng buồn, ta sẽ chán nản. Và khi ta chán nản, tương lai ta khó rực rỡ. Mong một lá thư hồn nhiên của em.

● H.B.Đ. (?).— Không cần đâu. Cứ làm như đã làm. Dài, ngắn tùy ý, miễn hay là đăng. Hết thắc mắc chưa ?

● TÓC DÀI (Kiến Hòa).— Cảm ơn bức thư hỏi thăm của em.

● LAM AN (Kiến Hòa).— Nên làm thơ có vần. Sau này sẽ bỏ vần mới được. Thư sau nhớ ghi tên rõ rồi hãy ký tên nhé !

● VỆ TOAN (Chợ Lầu).— Bia số 54 vẫn offset đầy chữ. Nhưng có lẽ nhà in bận lo xin hoãn dịch cho thợ nên nó mới giống như typo. Bàn về nghệ thuật viết văn thì chú không đủ khả năng. Vậy cháu thử đọc cuốn *Nghề văn* của ông Nguyễn Hiến Lê xem sao. Riêng chú, chú đã không học viết văn ở cuốn sách nào hay với người nào cả. Vụ Trung Học Kiều Mẫu, chú mù tịt. Chắc chắn là cháu phải lên Saigon rồi.

● SANH KIẾU (BMT).— Đã Đọc thư của em. Em hãy chịu khó đọc câu anh trả lời Diệp Dung và Hồng Phương, cùng đăng ở số này, mục này. Rất tiếc anh không có thì giờ viết thư riêng. Theo anh nghĩ, muốn làm thơ, em phải thuộc một số bài thơ mới của thi sĩ tiền chiến để quen với nhạc điệu thì ca cái đã. Làm thơ khó hơn viết văn, em ạ !

● THẾ LẠI (?).— Có điểm đồng ý với bạn và có điểm không đồng ý nghĩ lắm. Đang sống với nó, nghĩ như nó hay là hoài vọng nó. Bạn cứ gửi bài về đều đều. T.N. có thể chưa ra cái gì cả, nhưng ở TN. không có cái gọi là « Ban Tuyển Đọc Tác Phẩm » hoặc tìm bài của những người mới viết. Ở T.N. khi vớ được một bài thơ hay, một truyện ngắn hay, anh em thay phiên nhau thưởng ngoạn và tấm tắc khen rất chi là cảm khái. Nói thế, chắc bạn đã hiểu.

● NGUYỄN ANH (Châu Đốc).— Rất vui khi đọc mẫu chuyện không đoạn

kết trong thư của bạn. Gửi bài đều đều nhé ?

● MIÊN (Kiến Hòa).— Thư em luôn luôn làm anh xúc động. Anh đã khoẻ. Các cháu ngoan ngoãn. Chị vẫn bình thường. Đời sống của anh không có gì đáng phàn nàn cả. K.L.T. gửi lời cảm ơn em. Có gửi thư cho K.L.T. ở Thụy Sĩ, nhớ cho anh hỏi thăm nhé ! Chúc em được bình an đều đều.

● THANH BÌNH (Cần Thơ).— Ý kiến của cháu rất hay. Nhưng cháu cũng nên hiểu rằng có phải hễ chiến tranh

thì con người chai đá hết và người ta chỉ lo chuyện đánh nhau? Hãy đỡ trang cuối của bất cứ một nhật báo nào mà coi! Bên cạnh những cáo phó, chia buồn về những cái chết trần mạc, vẫn con những cái chia vui đám cưới. Vân vân... Cháu hiểu chứ?

● SƯƠNG NGỌC (Bến Tre).— Thật như thế đó, cháu ạ!

● MỘNG TỪ KHUYA (Huế).— Em hãy đến với T.N. Có gì giấu cách em đâu?

● LAN VIÊN (Deutschland).— Nhận được « postcard » của em rồi. Mừng lắm vì biết vẫn có nhiều người ở xa theo dõi công việc của T.N. Đó là công việc của loài sên. Chúc em luôn luôn mạnh khỏe, học hành tấn tới.

● TRÂM (Quảng Ngãi).— Đừng bao giờ bi quan. Hãy nhìn tương lai bằng đôi mắt hồn nhiên, cháu sẽ thấy tương lai đẹp « như buổi bình minh nạm vàng ».

● ÁO TÍM (V.H.T.).— Bài của cháu vẫn nhận được đều đều. Từ nay, cháu đừng gửi thư ở quán sách ấy nữa. Dẹp tiệm lâu rồi.

● DIỆP DUNG (Nha Trang).— Bài thơ mang « khuynh hướng Sang Đức » của em còn lung củng, linh khỉnh lắm. Thơ mới cần có vần điệu. Em nên tìm một cuốn thơ của một thi sĩ tiền chiến (Xuân Diệu chẳng hạn) đọc và để ý cách gieo vần của ông ta.

● VŨ THU VÂN (Vũng Tàu).— Ai lại cười em bao giờ. Nhưng muốn có bài đăng, em phải cố gắng, kiên nhẫn và đừng có giận T.N. cơ.

● CẨM VÂN (Vũng Tàu).— Nếu hè được về Sài Gòn, mời cháu ghé tòa soạn, hy vọng Kiến Vàng sẽ tiếp đón

cháu. Nhớ không gặp, cháu đừng trách nhé!

● HỒNG PHƯỢNG (Gò Vấp).— Bài thơ của cháu, T.N. đã nhận được. « Cháu có thể viết văn được không », câu này khó trả lời quá. Nếu cháu thích viết văn thì sẽ viết được. Còn viết sao cho gọi cảm và gây xúc động nơi người đọc văn của cháu thì đó là do chút tài năng cộng thêm với sự học hỏi không ngừng. Không có thần đồng văn chương hay thiên tài văn sĩ.

● TRƯỜNG NHƯ (Đ.T.H.).— Ít khi anh có mặt ở tòa soạn. Đạo này anh nằm nhà dưỡng bệnh mà. Vả lại tòa soạn nhỏ bé, lại ở một kho chứa sách báo cũ, không thể tiếp đọc giả được. Mong em thông cảm.

● NGUYỄN ĐĂNG KHOA (C.V.A).— Đã lưu ý anh T.K.T. về những bài thơ của em.

● KIM KIM (An Giang).— Cứ « im lặng nhìn nhau » mãi mãi, tình yêu sẽ mãi mãi đẹp. Chúc cháu hưởng mùa hè đẹp, dù « chàng » đã lên đường cứu nguy tổ quốc.

● PHẠM THIÊN LAM (Sài Gòn).— Có gì đâu để sợ em làm phiền T.N. Bài thi T.N. đang đọc. Chưa thể đăng truyện tranh vì hoàn cảnh hiện nay. Em yên chí, D.A. nghĩ đã có ĐTL kế tiếp. Và T.N. sống hoà hoà.

● TRẦN NGUYỄN TÚY VI (Plièku).— Ngọc thân ái là đàn bà chính hiệu con nai vàng ngơ ngác. Đâu có, bạn ngọc viết ở T.N. phần đông là dân hủi của. Cháu làm đó. Nhiều số dân hủi của đông hơn dân kịp tóc và ngược lại. Không thể tiết lộ địa chỉ « vị » ấy. Báo cũ chỉ còn một vài số chứ đâu có đủ từ số 1.

● CON MƯA CHIỀU (Kiến Hòa).— Cháu sẽ ngạc nhiên ghê lắm. Đọc thư cháu xong, chú nghĩ phải gửi tặng cháu ngay cuốn đó. Tại sao những người ham đọc, hiểu đọc lại cứ nghèo nhỉ?

● TÔN NỮ THU DUNG (Nha Trang): T.N. vẫn còn trong tình trạng « chống gậy mà đi », nhưng đã thể không than thở nữa. Cháu muốn huy chương như thế nào, cứ việc... làm lấy mà đeo và bảo T.N. tặng. Về vụ báo đóng một ghim, đành chịu vậy, cháu ạ!

● ĐOÀN HUYỀN (Đà Nẵng).— Số cháu thiếu còn vài cuốn. Hãy gửi tem cho P.Đ.T. cháu sẽ có số ấy. Ít khi bài bị thất lạc ở tòa soạn. Vậy cháu yên tâm.

● L.C. TOẢN (KBC 4002).— Cảm ơn anh nhiều. Vì thư của anh mà T.N. « có hứng » để viết bài tạ lỗi đăng ở trang 1 số 56. Mong được phê bình nhiều và gay gắt để khỏi đứng nguyên rồi thụt lùi. Thân ái.

● LINH NGỌC (Cần Thơ).— Chú không bao giờ ngồi viết bài với ly cà phê. Nếu ở nhà, chú thường uống nước lạnh. Đó là thói quen Cũng nhiều người đã ngỡ chú là con gái! Giá là con gái thì thú hơn, trong thời buổi này, cháu nhỉ? Khi *Tình Mộng* chấm dứt, sẽ đăng truyện dài của chú.

● LÊ THỊ HOÀI VƯƠNG (Long Xuyên).— Nếu đúng như cháu nhận xét thì buổi nói chuyện của chú ở trường cháu không đến nổi vô tích sự. Hy vọng sẽ có dịp nói chuyện nữa. Đừng đòi huy chương, hãy nghĩ T.N. có thể « ngổm củ tỏi » và cần cố gắng kỹ hơn, cháu nhé!

● VƯƠNG THỊ KIM ANH (T.V.).—

Thực ra, chiến tranh chả là cái gì cả. Nghĩ đến nó, viết về nó chỉ thấy khổ sở, chết chóc. Do đó, T.N. ít nghĩ đến nó, viết về nó. Tình thương mới vĩnh cửu. Chiến tranh là giai đoạn, phù du. Mong cháu cứ « tập tễnh » viết T.N.

● NGUYỄN THỊ BÍCH HOA (?).— Có gì đâu mà cháu sợ làm chú phiền. Những bài ấy, cháu không hiểu, có lẽ tại tác giả của chúng chưa biết cách diễn tả để làm cháu rung động chứ không phải tại cháu và bạn bè cháu « kém thông minh » đâu.

● TRẦN TẤN LINH CƠ (Sài Gòn).— Em có thể ghé tòa soạn lấy số báo ấy. Hai câu đó của Tôn Nữ Thu Hồng. Tật ưa khóc của em không có xấu đâu, đừng lo.

● THỤY LY THU (Gia Định).— 10 bài chọn 1 là lời... của ông Kiến Vàng đấy. Ông ta hù bạn ngọc để quên trời mưa gió đấy mà. Cháu cứ yên tâm khi gửi bài. Tòa soạn vượt ra ngoài mọi nguyên tắc mà cháu trách người chọn bài « nguyên tắc » thật là tréo cẳng ngỗng. Phượng Vĩ nổ đõ rục ở... các nhà sách từ giữa tháng năm lặn cơ.

cáo lỗi

Vì ông Hoàng Hải Thủy mắc bận nên *Tình Mộng* gác lại một kỳ. Công chúa An xin hẹn gặp lại các bạn ngọc vào tuần sau.

nhắn tin

HÀ NGỘ (Sài Gòn) — muốn gặp bạn thật sớm ở tòa soạn, sau sáu giờ mỗi buổi chiều — (ĐTL)

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

văn

Nguyễn Thị Chim Di, Lữ Quán, Hoài Nguyên, Tóc Bay, Hoài Thụy Ái Khanh, Diên Châu, T.T.K.L, Rong Rêu, Đinh Lynch, Nguyễn Văn Trọng, Hồ Triều, Đặng Hoàng Hương Huế, Hoàng Uyên, Thùy Nhi, Mưa Hà Nội, Hữu Hiền, Nguyễn Thị Xuân Dung, Hạ Lý, Hoa Họ Phạm, Ngấn Thủy, Hoàng Thụy Khanh, Trước Trữ, Nguyễn Nguyễn Tùng Chi, Trương Thụy Yến, Nguyễn Thị Vòng Vàng, Vũ Kơ Linh, Hà Nguyễn, Lãng Thanh, Diễm Ý, Nguyễn Hoài Bắc, Vũ Thị Hải Dương, Hằng, Ái Khanh, Vương Chu Tuyết, Uyên Thục, Trầm Thụy Du, Hương Thư, G. Hương, Jalau, Dương Nguyệt Thu, Thiện Sĩ, Dung Chi, Chim Ny, Phiêu Lãng, Lê Thị Hoa, Quỳnh Thạch, Lệ Hằng (T. H.), Phạm Nguyên, Nguyễn Thụy Ái, N. Quỳnh Anh, Thành Long, Trần Thị Hương Xưa, Tôn Nữ Ngự Hương, R.N, Ái Bắc, Nguyễn Phan Hàn Đan, Sương Ngọc, Nguyễn Hoàng Hát Ka, Miên Di, Cá Mạn, P. T. Ngọc Minh, Trần Thị Tỉ Nhiên, G. Hương, Mây Hạ, Tôn Nữ Thu Nga, Hải Bình, Hát Bình Phương, Hồ Thủy, Nguyễn Lâm Thương Hoàng, Đoàn Trinh (2).

thơ

Lệ Thu, Nguyễn Thị Hoàng Ngọc, Văn Mạc Thảo, Hà Khắc Trục, Ngô Thanh Tùng, Hoàng Thị, Trương Vũ Thị Văn, Trần Đan Thụy, Nguyễn Sơn Hương, Thiện Di, Thế Vy Như Huệ, Hương Ca T. V, Thanh Xuân, Ân Viên, Miên Li, Xuân Linh, Lưu Linh, Lữ Quán, Lê Phú, Trần Mai Hoạt, Lãn Trầm, Biền Nhớ, Mai Chiêu, Cát Quân, Ly Vũ, Nguyễn Thương Hoài, Trương Thụy Yến, Trần Thị Phổ Hạ, Trương Dạ Hoài Thanh, Nha Uyên, G. Hương, Dạ Huyền Thuyền, Bùi Thị Thu Hà, Vương Vương, Mai Lãng Du, Nguyễn Văn Mai, Nguyễn Hiền, Diễm Ý, Nguyễn Hoài Bắc, Vũ Hạ, Trần Thu Nguyễn, Vũ Thị Hoài Trinh, Nguyễn Văn Ngọc, Trần Huỳnh Bảo Khánh, Nguyễn Hoài Mỹ, Văn Nhâm, Việt Tường, Võ Văn Ba, Vũ Thị Hải Dương, Thư, Đặng Đức Chính, Nguyễn Hà Nguyễn, Tần Hoa, Dương Nguyệt Thu, Nguyễn Thương Giaoãn, Trương Thị Ngọc Mai, Lê Đắc Đình Hồ, Dương Trần Xuân Liên, Nguyễn Dũng Ngọc Trang, Mây Lang Thang, Như Tùng, Mai Lan, Nguyễn Hồng Giang, Mây Hạ, Văn Công Mỹ, Đỗ Thị Vu Vơ, Lê Phương Khanh, Nguyễn Văn Toàn, Tôn Nữ Thu Nga, Hoàng Thụy Uyên, Huỳnh Bá Ngọc, Bến Cỏ Loan Thanh, Nguyễn Thương Hoài, Hoàng Thị Hồng Thu, Tiết Tâm Linh, Lê Nguyên Thạch, Nguyễn Ngọc Vân, Tô Phi.